

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ
ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ
ΤΑΞΗ Β' ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ
ΑΡΧΑΙΑ
16.8.85
36000

Η ΝΕΟΛΟΓΙΑ

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 45(96)
10 ΑΥΓ. 1940. Ε.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ
(Νόμος 334)

Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, διοικου-
μένου υπό Ἀνωτάτου Διοικητικοῦ Συμβουλίου
προεδρευομένου ὑπὸ τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ
τῆς Κυβερνήσεως κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΑ, ὅστις
καὶ ἐκπρὸς τοῦ τούτου, ἀνακηρύσσεται ὑπὸ
τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου
κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς

ΕΤΟΣ Β'. - ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ ΑΘΗΝΑΙ		ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
ΓΡΑΦΕΙΑ: Δ/ΣΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ Ὁδὸς Λεωγάρου 19 (Β' ὄροφος) Ἀριθ. Τηλεφ. Λογιστηρίου 32-094 Συντάξεως 34-425		Μελῶν καὶ μὴ μαθητῶν μελῶν ΕΤΗΣΙΑ (Ἑσωτερικοῦ) Δρ. 160 = 200 ΕΞΑΜΗΝΟΣ > 80 = 100 ΤΡΙΜΗΝΟΣ > 40 = 50 ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Λίρ. Ἀγγλίας Ἀμερικῆς Δολ. Αἰγύπτου Λίρ. 1 6 1
ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικὸν «ΝΕΟΛΑΙΑ» Ὁδὸς Λεωγάρου 19		Διὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδι- οῦ Δικαίου (Δήμους, Κοινότητας) καὶ Σχολικὰς Ἐφορίας, ΕΤΗΣΙΑ Δρχ. 300
Ἀριθ. Τεύχ. 45 - 10 Αὐγούστου 1940 ΤΙΜΗ Δραχ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ		ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ» ἢ ΣΠ. ΡΟΥΒΑΛΗΝ, Γεν. Γραμματεία Ε.Ο.Ν.
Διὰ πᾶσαν πληρωμὴν πρέπει νὰ λαμβάνετε ἀποδείξιν φέρουσαν τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Γεν. Γραμ- ματέως τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΑΛΗΝ Συναγματοῦρχου ἑ. ἀ. καὶ τὴν σφραγίδα τῆς Ε.Ο.Ν.		

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. Συνδρομηταί, τῶν ὁποίων ἔληξεν ἡ λήγει ἡ συν-
δρομή, ὅπως μᾶς ἐμβάξουν τακτικῶς αὐτήν.

Ὅσοι ἐξ αὐτῶν δὲν ἐπιθυμοῦν νὰ τὴν ἀνανεώσουν παρακαλοῦνται νὰ μᾶς
τὸ γνωρίζουν ἐπιστρέφοντες τὸ πρῶτον τεύχος πού θὰ λάβουν, μετὰ τὴν λήξιν
αὐτῆς, γράφοντες ἐπὶ τῆς ταινίας τὴν λέξιν «ἀπαράδεκτον».

Ἡ μὴ τοιαύτη ἐπιστροφή σημαίνει διὰ τὴν Διεύθυνσιν τοῦ Περιοδικοῦ τὴν
ἐπιθυμίαν τοῦ συνδρομητοῦ νὰ συνεχισθῇ ἡ ἀποστολὴ τοῦ τεύχους καὶ τὴν ὑπο-
χρέωσιν του ὅπως ἐμβάσῃ τὴν συνδρομὴν του.

Ἐπίσης παρακαλοῦνται ὅσοι ἐκ τῶν κ. κ. Συνδρομητῶν ἀλλάσσουν διευ-
θύνσιν νὰ μᾶς τὸ γνωρίζουν ἐγκαίρως δι' ἐπιστολῆς των, ἐσωκλείοντες εἰς
ταύτην καὶ 3 δραχμὰς εἰς γραμματόσημα διὰ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ πλακιδίου τῆς
διευθύνσεώς των.

ΤΡΑΠΕΖΑ ΜΕΤΟΧΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ Α. Ε. ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΕΝ ΟΥΕΙ ΚΑΙ ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ
ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ

Λειτουργεῖ συνεχῶς ἀπὸ τῆς 9ης π. μ. μέχρι τῆς 7ης μ. μ.

ΑΣΦΑΛΕΙΑ, ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΕΣ ΟΡΟΙ

ΠΡΟΣΩΡΙΝΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ: Κολοκοτρώνη 13

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ: Στὰ Σπυρομήλιου (Μέγαρον Μ. Τ. Σ.)
Λεωφόρος Ἀλεξάνδρου καὶ Σπυρίδωνος Τρικοῦπη

ΤΟ ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ ΣΤΡΑΤΟΥ ΔΕΧΕΤΑΙ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ:
ΖΩΗΣ, ΠΥΡΟΣ, ΘΑΛΑΣΣΗΣ, ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ
ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ ΚΑΙ ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ
ΥΠΟ ΤΟΥΣ ΣΥΜΦΕΡΟΤΕΡΟΥΣ ΟΡΟΥΣ

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ἀπὸ τὰ Γραφεῖά μας ἢ ἀπὸ τὸν εἰς τὴν πόλιν σας
Πρόκτορά μας νὰ σᾶς ἀναπτύξουν πάντα συνδυασμὸν ἀσφαλείας.
ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ ΤΟ Μ. Τ. ΣΤΡΑΤΟΥ, ὅπερ διακρινεῖται ταχέως
καὶ ἀπ' εὐθείας πᾶσαν ζημίαν σας.
ΥΠΟΣΤΗΡΙΖΟΝΤΕΣ ΤΟ Μ. Τ. ΣΤΡΑΤΟΥ ἐξυπηρετεῖτε τὴν
Ἑθνικὴν Οἰκονομίαν καὶ τὰ ἴδια σας συμφέροντα.

ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΓΡΑΦΕΙΑ: Ἀθήναι, Κολοκοτρώνη 13.
Τηλ. 21-144, 29-331.

ΤΟ ΔΙΑΓΓΕΛΜΑ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ

Εἰσερχόμεθα σήμερα εἰς τὸ πέμπτον ἔτος τῆς ἱστορι-
κῆς περιόδου, ἡ ὁποία ἐπέφερε ριζικὴν Μεταβολὴν εἰς
ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις τοῦ Ἑλληνικοῦ βίου καὶ ἡ ὁποία
ἀποτελεῖ πλέον στερεὴν καὶ ἀκλόνητον βάσιν τῆς μελλού-
σης τοῦ Ἑθνους ἐξελίξεως.

Ἐκτοτε κάθε χρόνον τὴν ἡμέραν αὐτὴν ὁ Ἑλληνικὸς
λαὸς ἠθέλησε νὰ τὴν ἐορτάζῃ μόνος του χωρὶς κρατικὴν
βοήθην, θέλων δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου νὰ ἀποδεικνύῃ ὅτι
ἡ ἡμέρα αὕτη εἶναι καθαρῶς ἰδική του καὶ ὅτι τὸ γεγο-
νὸς τοῦ ὁποίου εἶναι ἡ ἐπέτειος, εἶναι σαφὲς καὶ ἄνευ
περιστροφῶν ἐκδήλωσις τῆς θελήσεώς Του.

Ἐταί ἠθέλησε νὰ τὴν ἐορτάσῃ καὶ ἐφέτος ὁ Ἑλληνι-
κὸς λαὸς παρὰ τὴν μαινομένην γύρω του θύελλαν. Καὶ
ἐπομένως ἡ θέλησίς σου αὕτη, ἔντονος καὶ ἀδίστακτος,
ἔπρεπε νὰ γίνῃ ἀπολύτως σεβαστή. Τὸ μόνον πού ἐνόμισα
χρέος μου νὰ συστήσω, ἦτο νὰ ἀποφευχθοῦν ἐφέτος αἱ
χαρμόσυνοι ἐορταστικαὶ ἐκδηλώσεις αἱ ὁποῖαι ἐκόσμου-
ν τὰ προηγούμενα ἔτη, νὰ λάθῃ δὲ ὁ ἐορτασμὸς τοῦ 1940
σεμνὸν καὶ ἀρρενωπὸν χαρακτῆρα ἀνάλογον πρὸς τὴν
βαρύτητα τῶν περιστάσεων τὰς ὁποίας διερχόμεθα.

Αἰσθάνομαι ὅτι εἶναι ἡ στιγμή κατὰ τὴν ὁποίαν ἐξ
δυνάμεως Σου Ἑλληνικὴ Λαέ, δύναμαι νὰ ἐκφράσω εἰς
ὀλίγας λέξεις τὴν γενικὴν κατεύθυνσιν ὁλοκλήρου τοῦ
Ἑθνους, ὅσον ἀφορᾷ τὴν διεθνή κατάστασιν. Κατὰ τὴν
τρομερὰν αὐτὴν σύγκρουσιν ἡ ὁποία συγκλονίζει τὰ θεμέ-
λια τῆς Εὐρώπης, ἡ Ἑλλάς, πάντοτε ἐτοιμὴ εἰς πᾶσαν θυ-
σίαν πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ἀκεραιότητος τοῦ ἐδάφους της,
τῆς ἀνεξαρτησίας καὶ τῆς τιμῆς της, ἐάν τὰ ὑπέρτατα
αὐτὰ ἀγαθὰ ἦθελον κινδυνεύσει, ἔμεινε καὶ μένει οὐδέτερα.
Ἐμείνει δὲ οὐδέτερα ἡ Ἑλλάς, οὐχὶ ἀπὸ ἐγωισμὸν ἢ ἀπὸ
ἀδιαφορίας, ἀλλὰ διότι ζυγίζουσα τὰς δυνάμεις της, τὰ
μέσα της καὶ τὴν γεωγραφικὴν της θέσιν ἔχει πλήρη
συνείδησιν ὅτι ἡ καλλιτέρα ὑπηρεσία τὴν ὁποίαν δύναται
νὰ προσφέρῃ εἰς τὴν κλυδωνιζομένην Εὐρώπην εἶναι νὰ
συντείνῃ ὅπως διατηρηθῇ ἡ εἰρήνη, τοῦλάχιστον εἰς τὸ
τμήμα αὐτὸ τῆς Νοτιοανατολικῆς Εὐρώπης, ὅπου τὴν ἔτα-
ξεν ἡ Θεία Πρόνοια. Διὰ τοῦτο καὶ ἡ οὐδετερότης αὐτῆς
ἦτο καὶ εἶναι πρὸς πάντας εἰλικρινής, καὶ ἀσχέτως μὲ τὴν
ἀπόφασιν ὅπως οὐδεμία, οἰανδήποτε παραβίασιν τῆς
οὐδετερότητος αὐτῆς ἀνεχθῇ, ἡ Ἑλλάς εἶναι πεπεισμένη
ὅτι τὰ ἔτερα κράτη ἀναγνωρίζοντα τὴν καλὴν αὐτῆς π-
στιν θὰ σεβασθῶσιν ἀπολύτως τὴν οὐδετέραν αὐτῆς θέσιν.
Τοιαύτη ὑπῆρξεν ἡ κατεύθυνσις τῆς πολιτικῆς τῆς Ἑλλά-
δος ἀπ' ἀρχῆς τῆς πολεμικῆς κρίσεως.

Ἐννοεῖται ὅτι μία τοιαύτη στάσις τῆς Ἑλλάδος ἐπι-
βάλλει καὶ εἰς πάντας τοὺς πολίτας αὐτῆς ἀνάλογα καθή-
κοντα. Καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἠμπορῶ παρὰ νὰ δίκτερω τὰ
παραπατήματα μερικῶν ἐπιπολαίων καὶ ἀνοήτων ἀνθρώ-
πων, μετρούμενων, ἄλλωστε, εἰς τὰ δάκτυλα, οἱ ὁποῖοι
φαντασθέντες ὅτι ὅλη αὕτη ἡ φοβερὰ σύγκρουσις γίνεται
πρὸς χάριν των καὶ διὰ νὰ παράσχῃ εὐκαιρίαν ἀναδείξεως
καὶ ἐπικρατήσεως τῆς μικρότητός των, ἀπεφάσισαν ὁ κα-
θὲνας των, δι' ἴδιον αὐτοῦ λογαριασμὸν καὶ μὲ διαφόρους
ὁ καθείς των ἀπόψεις, νὰ δράσουν, προσφέροντες πρὸς
διαφόρων ἐθνικότητων ξένους τὰς ἀδείας ἐαυτῶν ὑπηρε-
σίας, τὰς ὁποίας οὐκ οὐδεὶς ξένος, πρὸς τιμὴν του, κατε-
δέχθη καὶ ἀποδεχθῇ, γνωρίζων ἄλλωστε καὶ τὴν ἀσημά-
τητα τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν. Ἀλλὰ διὰ νὰ μὴ ὑπάρχῃ οὐδε-
μία κηλὶς, οὐδὲ ἡ ἐλάχιστη, εἰς τὴν λευκὴν ἐσθῆτα τῆς
Ἑλλάδος ἔλαβα τὰ μέτρα μου ὅπως οἱ ὀλίγοι αὐτοὶ
ἀναγκασθῶσι νὰ παύσωσι νὰ δυσφημῶσιν ἀπέναντι τῶν
ξένων τὸ τίμιον ὄνομα τοῦ Ἑλλήνου. Δὲν ἀξίζει ἄλλωστε
τὸν κόπον νὰ ἀσχοληθῇ κανεὶς περισσώτερον περὶ αὐτῶν.

Ἐπομένως ὁλόκληρον τὸ ἔθνος σύσσωμον, συγκεντρω-
μένον περὶ τὸν Βασιλέα Του, ἠνωμένον καὶ πειθαρχοῦν
εἰς τὴν Κυβέρνησιν αὐτοῦ καθιστὰ ἐφικτὴν ἐν μέσῳ τῆς
θυέλλης αὐτῆς τὴν μόνην πολιτικὴν ἡ ὁποία ἀναποκρί-
νεται πρὸς τὰ αἰσθήματα, τὰ συμφέροντα καὶ τὰ καθή-
κοντα αὐτοῦ.

Ἀλλὰ τὸ ὅτι τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος δὲν μετέχει πολιτι-
κῶς καὶ στρατιωτικῶς τοῦ πολέμου, δὲν σημαίνει ὅτι δὲν
ὀφίσταται καὶ οἰκονομικῶς ὁλόκληρον τὸν βαρὺν ἀντί-
κτυπον αὐτοῦ. Ἐάν δὲ ἡδυνήθη νὰ ἀντεπεξέλθῃ μέχρι
τοῦδε εἰς τὰ δεινὰ τοῦ ἀντικτύπου αὐτοῦ ἐπακόλουθα,
ἀσφαλῶς δὲ θὰ τὸ δυνηθῇ καὶ μέχρι τέλους, τὸ ὀφείλει
εἰς τὸ Καθεστῶς τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ τὴν ἔντονον καὶ
κοπιώδη ἀναδημιουργίαν τῆς συμπληρουμένης σήμερον
τετραετίας, ὅπως ἄλλωστε εἰς τὸ Καθεστῶς αὐτὸ ὀφείλει
καὶ τὸ ὅτι ἀντεμετώπισεν ἠνωμένον καὶ πειθαρχημένον τὰς
δεινότητας ἐξωτερικὰς περιπετειάς καὶ διέσωσεν αὐτὴν
ταύτην τὴν ὑπάρξιν αὐτοῦ.

Δὲν ἐνόμισα ὅτι ὁ πόλεμος αὐτός, τὸν ὁποῖον ὅλοι εὐχά-
μεθα βραχύν, ἀλλὰ διὰ τὸν ὁποῖον οὐδεὶς γνωρίζει πόσον
θὰ διαρκέσῃ, ἔπρεπε νὰ ἀνακόψῃ τὸ ἔργον τῆς ἀναδημι-
ουργίας τῆς Ἑλλάδος τὸ ὁποῖον ἀρχίσαμεν ἀπὸ τῆς 4ης
Αὐγούστου 1936. Καὶ διὰ τοῦτο παρ' ὅλας τὰς τεραστίας
θυσίας χάριν τῆς πολεμικῆς ἡμῶν παρασκευῆς δὲν ἐδί-
στασα οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν νὰ ἐπιδιώξω τὴν συνέχισιν τῶν
εἰρηκτικῶν ἔργων, τῶν ὁποίων τὸν ἀπολογισμὸν καὶ τὴν
μέλλουσαν κατεύθυνσιν γνωρίζεις καλῶς, Ἑλληνικὴ Λαέ,
καθὼς καὶ δὲν ἐδίστασα πρὸ τῶν δαπανῶν αἱ ὁποῖαι
ἐχρειάζοντο διὰ τὴν πνευματικὴν καὶ καλλιτεχνικὴν ἀνύ-
ψωσιν τοῦ Ἑθνους, οὔτε πρὸ τῶν δαπανῶν αἱ ὁποῖαι
ἐχρειάζοντο πρὸς ἀνακούφισιν τῆς δυστυχίας καὶ τῆς πε-
νίας. Τὸ ὅτι ἡ πολιτικὴ μου αὕτη ἐπέβαλε καὶ ἄλλα βάρη
εἰς τοὺς εὐποροῦντας τὸ γνωρίζω. Ἀλλὰ πάντοτε ἐπί-
στευσα ὅτι ὁ πλοῦτος δὲν παρέχει δικαιώματα, ἀλλὰ μό-
νον καθήκοντα καὶ βάρη ἐπιβάλλει.

Καὶ ἔτσι ἠμπορῶ κατὰ τὴν σημερινὴν ἡμέραν νὰ στρα-
φῶ γεμᾶτος ἀπὸ εὐγνωμοσύνην, ἀλλὰ καὶ ἱκανοποίησιν
πρὸς Σὲ Ἑλληνικὴ Λαέ. Καὶ νὰ Σὲ εὐχαριστήσω. Νὰ σὰς
εὐχαριστήσω ἀγαπητοί μου ἀγρόται τῆς Ἑλλάδος, ὅχι μόν-
ον διότι χάρις εἰς ἐσᾶς μεταβάλλεται ἡ ὥραία μας χώρα
ἀπὸ αὐχμηρὰν ἑκτασίαν εἰς μέγαν ἀνθισμένον κήπον,
ἀλλὰ πρὸ πάντων διότι χάρις εἰς τὸν τίμιον ἰδρωτὰ σας
καὶ τὸν κόπον σας ἠμποροῦμεν σήμερα, μὲ διακεκομμένας
σχεδὸν τὰς θαλασσίας ἐπικοινωνίας καὶ δυσχερεστάτας
τὰς κατὰ ξηρὰν τοιαύτας νὰ ζήσωμεν. Νὰ σὰς εὐχαρι-
στήσω προσφιλεῖς μου ἐργάται καὶ ὑπάλληλοι διότι, ἐνῷ
ἡ ζωὴ σας ἔγινεν ἕνεκα τοῦ οἰκονομικοῦ ἀντικτύπου τοῦ
πολέμου πολὺ πλέον δύσκολη καὶ πολλὰς φορὰς προβλη-
ματικὴ, ἐν τούτοις δὲν ἐδίστασατε νὰ δεχθῆτε ὅλας τὰς
στερήσεις καὶ τὰς θυσίας καὶ νὰ μέινετε πειθαρχικοὶ καὶ
ἀφωσιωμένοι εἰς τὸ Κράτος, τὸ ὁποῖον ἡξέυρετε ὅτι εἶναι
ἰδιαίτερος ἰδικὸν σας, τὸ Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου. Νὰ
σὰς εὐχαριστήσω καὶ μάλιστα θερμὰ, Ἑλληνες τῆς ἀστι-
κῆς τάξεως, πάσης φύσεως ἀσχολίας καὶ ἐπαγγέλματος,
διότι, σὺς κυρίως, ὑπέστητε ὅχι μόνον ἀγογγύστως
ἀλλὰ καὶ προθύμως τὸ κολοσσιαῖον βάρος τῶν οἰκονομι-
κῶν μέτρων τὰ ὁποῖα ἦσαν καὶ εἶναι ἀναγκαῖα διὰ τὴν
διατήρησιν τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν περιωπὴν της καὶ γενικὰ
εἰς κάθε περιστάσιν καὶ ἰδίως μέσα εἰς τὴν τρικυμίαν πού
διερχόμεθα. Καὶ τέλος νὰ Σὲ εὐχαριστήσω ἐσένα, ἀγαπη-
μένῃ μου Νεολαίᾳ δι' ὅλον τὸν ἐνθουσιασμὸν σου, τὴν χα-
ράν σου, τὴν πίστιν σου, τὴν ἐργασίαν σου καὶ τὴν ὥραIAN
βεβαιότητα πού μᾶς δίδεις πᾶς τίποτε δὲν ἠμπορεῖ νὰ κα-
ταβάλλῃ ποτὲ τὸν ἄνταγον αὐτὸν πού λέγεται Ἑλληνικὸν
ἔθνος. Καὶ δὲν εἶναι λίγο αὐτὸ πού μᾶς δίνει μέσα εἰς
τὴν τρικυμιώδη θάλασσαν, τὴν γεμᾶτην ἀπὸ σκοπέλους
καὶ ὀφάλους, πού διατρέχουμεν κατὰ τὴν περίοδον αὐτήν.

Ἐτοί θὰ ἀντιμετωπίσωμεν τὴν συνέχειαν τοῦ πολέμου
μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι ἀποφασισμένοι θὰ ἀντιμετωπίσωμεν
κάθε ἀντίξον περιστάσιν καὶ μὲ θάρρος θὰ ὑπερνικήσω-
μεν ὅλα τὰ ἐμπόδια πού θὰ τυχόν ἐμπρὸς μας.

Ἐνωμένοι καὶ ἀποφασισμένοι θὰ βαδίσωμεν ἐμπρός.
Καὶ ὅταν θὰ ἔλθῃ κάποτε ἡ εὐλογημένη ὥρα τῆς εἰρή-
νης θὰ μᾶς εὕρῃ πολὺ πλέον ἰσχυροὺς καὶ χαλυδωμένους
διὰ νέας ἐντονότερας ἐξορμήσεις.

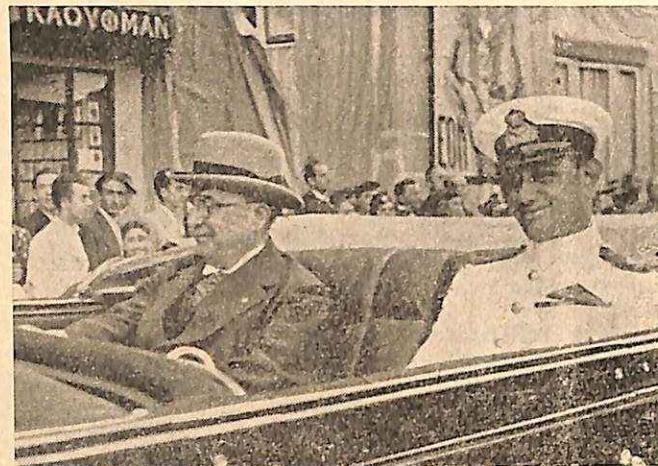
ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ

ΕΥΛΟΓΙΑ

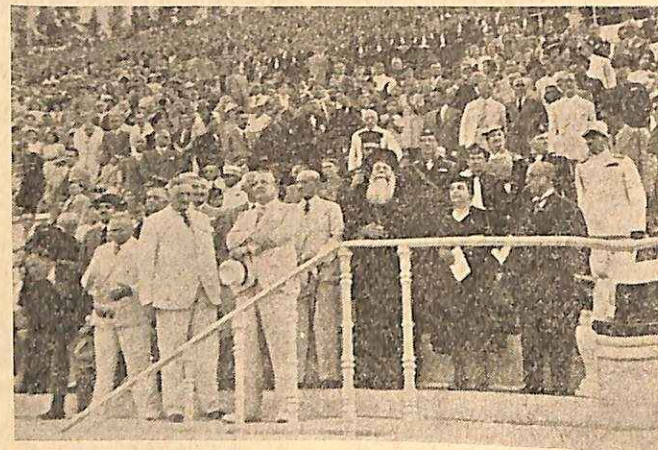
Δέν πρόκειται διά τὰς παρελάσεις, τὰς παραστάσεις, τὰς τελετάς, όπου τὰ γαλάζια χρώματα τῶν στολῶν τῶν φαλάγγων ἐκυρίαρχουν καὶ ἐδέσποζον αὐτὰς τὰς ἡμέρας. Πρόκειται γιὰ κάτι ἄλλο πολὺ βαρυσήμαντον. Διὰ τὸ πνεῦμα τῆς χαρούμενης αἰσιοδοξίας, διὰ τὸν χαριτωμένον ἐκείνον ἀπαλὸν καὶ παιγνιδίζοντα τόνον ποὺ εἶναι τὸ χαρακτηριστικὸν τῆς προνόμιον καὶ ποὺ με αὐτὸν κατορθώνει νὰ καταπιάναται καὶ νὰ πραγματοποιῇ ἡ νεότης τὰ σοβαρῶτερα ἐγχειρήματα. Διὰ τὸ πολῦτιμον στοιχείον τῆς δροσιάς καὶ τῆς χαρᾶς, ζωηρὸν, πηγαῖον καὶ μεταδοτικόν, τὸ ὁποῖον ἡ παρουσία τῆς προσέδιδεν εἰς τὰς ἐορταστικὰς ἐκδηλώσεις. Ὁ λαὸς τῶν μεγάλων τῆς οἰκίας ὅλην του τὴν εὐγνωμοσύνην. Χάρις εἰς αὐτήν, χάρις εἰς τὴν ὑγείαν, εἰς τὴν πίστιν καὶ εἰς τὸν ἐνθουσιασμὸν ποὺ ἀπέπνεεν ἡ παρουσία τῆς, ἔζησε καὶ αὐτὸς ὡς νέος, ἔντονα καὶ βαθειά, τὴν ἐορτήν εἰς ὅλο τὸ ἀνανεωτικὸν νόημα ποὺ περιέχει. Εἶδε μαζί της, εἰς τὰ ξαναμμένα πρόσωπα, εἰς τὰ ζωηρὰ μάτια, εἰς τὴν χαρούμενην καὶ δροσερὴν φωνὴν καὶ ἡσθάνθη καὶ ἐμάντευσεν τὴν ρωμαλεωτέραν, τὴν ὀριμωτέραν καὶ εὐτυχεστέραν Ἑλλάδα, ποὺ ἔρχεται, ὀρμητικὴ καὶ πάντολος, ν' ἀδράξῃ εἰς τὰ χέρια τῆς τοὺς προγονικοὺς πυρσούς καὶ νὰ τοὺς ἀνεβάσῃ ὑψηλά, συνεχίζουσα τὴν παλαιάν, τὴν αἰωνίαν, τὴν ἀτέρμονα ἑλληνικὴν ἱστορίαν. Εἶδε ἐπάνω ἀπὸ τὰ ὠραία, ἡνωθωμένα, ὑπερήφανα κεφάλια τῶν μυριάδων τῶν παιδιῶν καὶ τῶν νέων, τῶν ἀγοριῶν καὶ τῶν κορισιῶν τοῦ ἔθνους, τὴν ἰδικὴν τῆς συνέχειαν καὶ τὴν ἰδικὴν τῆς ἀθανασίας. Ὡνειροπόλησε καὶ ὠραματίσθη εἰς ἓνα βάθος ἀπέραντον τὴν ἀτελείωτον ἀλυσὶν τῶν γενεῶν ποὺ θὰ προέλθουν ἀπὸ αὐτήν, ἀνηφορίζουσαν πρὸς τὰς ὑψηλότερας κορυφὰς τῆς δόξης, τοῦ μεγαλείου, τῆς δυνάμεως καὶ τοῦ ιδεώδους. Ἐθώπευσεν εἰς τὰ φωτεινὰ πρόσωπα καὶ εἰς τὰ φωτεινότερα μάτια τὸ ἴδιο ὄραμα τῆς Ἑλλάδος, σταθερῶς καὶ ἀκλονήτως ἀνερχομένης τὸ αἰώνιος ἀνηφορικὸ μονοπάτι τοῦ μεγάλου τῆς προορισμοῦ. Μετέλαθεν ἀπὸ τὴν ἀγνότητά της, ἀπὸ τὴν καθρότητα τῶν ἐλπίδων τῆς καὶ ἀπὸ τὸ δυνεῖον τῶν προσδοκιῶν της. Ἐνοιῶσε ν' ἀναγεννῶνται καὶ ν' ἀνανεῶνται μέσα της οἱ ἐνθουσιασμοί, ποὺ ἐπήγαιναν νὰ μαρθοῦν ἀπὸ τὰ χρόνια, ἀπὸ τοὺς δισταγμούς, ἀπὸ τὸν λίθον τῆς παρακμῆς. Ὑπερένιξε μαζί της τὴν ἀνάμνησιν τοῦ ἰδίου τοῦ καμάτου, τῶν διαφωνιῶν ποὺ τὸν ἐσπάραζον, τῶν ἀντιθέσεων ποὺ διέσπασαν καὶ ἐκλόνιζον τὴν δυνάμιν του. Εἶδε καθαρά καὶ ἔζησεν ἐκ βαθέων τὴν πληρότητα τῆς ἰσχύος ποὺ ἀπορρέει ἀπὸ τὴν ἀποκατασταθεῖσαν παγίως καὶ ἀδιαταράκτως ἐθνικὴν ἐνότητα καὶ ἡσθάνθη τὴν εὐδαιμονίαν τῆς λυτρώσεώς του ἀπὸ τὰς παλαιὰς του ἀδυναμίας. Ἐγνώρισε καὶ ἐπανεῦρε τὸν καλλίτερον ἑαυτὸν του, ἀνέζησε τὰς παλαιὰς καλὰς ἡμέρας τῶν ἐπικῶν του ἐξορμήσεων, τῶν ἡρωϊκῶν του κατορθωμάτων καὶ τῶν λαμπρῶν του κατακτήσεων εἰς τὰ πεδία τῶν πολεμικῶν καὶ τῶν εἰρηνικῶν ἔργων. Ἀντίκρουσε μὲ νεανικὸ μάτι, μὲ τὸ σπινθηρίζον, ὀξύ καὶ γοργὸ μάτι τῶν παιδιῶν του, χωρὶς πάθος καὶ χωρὶς τύψιν τὸ ἰδικόν του παρελθόν καὶ ἀνοίξε τὴν ἀγκάλην τῆς ψυχῆς του εἰς τὴν προσδοκίαν τοῦ μέλλοντος, ποὺ τὸ ἀσφαλίζει φωτεινὸν καὶ ὠραῖον καὶ ὑπερήφανον καὶ εὐτυχὲς ἢ μονολιτικὴ ἐνότης καὶ ἡ ἐν τῇ ἐνότητι πολλαπλασιαζομένη ὀρμητικὴ θέλησις τῆς νέας γενεᾶς, ποὺ ἀνέρχεται μὲ νέας ἀντιλήψεις καὶ νέα κριτήρια ζωῆς, προπαρασκευασμένη ψυχικῶς καὶ ὕλικῶς διὰ νὰ δημιουργήσῃ νέας τελειότερας μορφὰς κρατικῆς καὶ κοινωνικοῦ βίου.

Μαζί μὲ τὸ θερμὸν καὶ κατακλύζον κύμα τῆς ὑπερηφάνου στοργῆς ποὺ ἐφούσκωσε τὰ στήθη του εἰς τὸ θέαμα τῶν νέων βλαστῶν, τῶν ἰδικῶν του καὶ τοῦ ἔθνους, ὁ λαὸς τῶν μεγάλων, ἀφῆκε νὰ ξεχυθῇ καὶ νὰ πλημμυρίσῃ τὴν ἀτμόσφαιραν τῆς Χώρας ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον εὐγνωμῶν ἢ εὐλογία τοῦ πρὸς τὴν νεότητά αὐτήν, «διὰ τὴν ὠραίαν βεβαιότητα ποὺ τοῦ ἔδωσε — κατὰ τὴν φράσιν τοῦ Ἀρχηγοῦ — πὼς τίποτε δὲν ἡμπορεῖ νὰ καταβάλῃ ποτὲ τὸν Ἀνταῖον αὐτόν, ποὺ λέγεται Ἑλληνικὸν ἔθνος».

ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΟΡΤΑΣΜΟΝ ΤΗΣ 4ΗΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Ὁ Ἀρχηγὸς μετὰ τοῦ Κ. Ε. Ν. κ. Ἀλεξ. Κανελλοπούλου κατὰ τὴν ἐπιθεώρησιν τῶν τμημάτων τῆς Ε. Ο. Ν.

Ὁ Ἀρχηγὸς μετὰ τῆς Κας Λέας Μεταξά καὶ τῶν ἐπισήμων εἰς τὸ Στάδιον κατὰ τὴν ἐορτὴν τῆς 4ης Αὐγούστου.

Ἡ πρόσφις τοῦ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου Μεγάρου τῆς Ε. Ο. Ν. ὅπως ἦτο διακοσμημένη τὴν 4ην Αὐγούστου.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΠΙ ΤΩΝ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ

ΧΘΕΣ, ΣΗΜΕΡΑ, ΑΥΡΙΟ

Ἔωρες πολλὰς ἔχουν περάσει ἀπὸ τὴν εὐλογημένη ἡμέρα τῆς Κυριακῆς καὶ ἀκόμη ἔχω τὴν αἴσθησιν πὼς ζῶ τὴς θριαμβευτικῆς ἐκείνης στιγμῆς, πὼς βρίσκομαι κυκλωμένος ἀπὸ τὴν ἀδιάκοπη ἰαχὴ τοῦ πλήθους, ἀπὸ τὸν συγκλονιστικὸν ἐνθουσιασμὸν, ποὺ ἀναψέ καὶ κύκλωσε ὅλη τὴν πόλιν καὶ ὅλη τὴν Ἑλλάδα. Στ' αὐτιά μου ἀντιλαλοῦν τραγούδια, παιᾶνες, ὕμνοι καὶ στὰ μάτια μου προβάλλουν λαμπρὲς εἰκόνας, ξετυλίγεται μιὰ ταϊνία πολῦτιμη, ὅσο καμμιὰ ἄλλη, γιατί κινεῖται καὶ ἀναπτύσσονται σ' αὐτὴ ὅσο σὲ καμμιὰ ἄλλη οἱ δυνάμεις τοῦ ἔθνους, ἀστραποβολὰ τὸ μέλλον του, χαράσσεται ἡ αἴγλη του.

Ναί, τὸ μέλλον, γιατί τὸ παρὸν καὶ τὸ αὐριο κάθε φυλῆς στηρίζεται στὰ νειάτα. Στὴν ἱστορία τῶν ἐθνῶν, ὅπου οἱ αἰῶνες λογαριάζονται ὅσο καὶ οἱ στιγμῆς, ἔλαμψαν σάν ἀστρα καὶ σάν φεγγαροὶ ἦλθοι πολλοὶ λαοὶ γιὰ νὰ σθῇσουν καὶ νὰ μείνῃ μόνο ἡ ἀνάμνησις τοῦ ὀνόματός των στὶς σελίδες τῆς ἱστορίας. Δοξάστηκαν οἱ Ἀσσύριοι, οἱ Φοίνικες, οἱ Βαβυλώνιοι καὶ ἄλλοι ποὺ μπορεῖ νὰ διατηροῦν τὸ ὄνομα τῶν προγόνων τους, καμμιὰ ὅμως σχεδὸν δὲν ἔχουν σέξι μ' αὐτούς. Πολλοὶ λίγοι εἶναι οἱ προνομιούχοι λαοὶ ποὺ διετήρησαν τὴν ἰκανότητά των προγόνων τους, τὰ ἦθη καὶ τὰ ἔθιμά τους, τὴν γλῶσσα, τὰ γνωρίσματα ποὺ διαδιδάσκονται τῇ ζωτάνῃ φυλετικῇ συνέχειᾳ. Καὶ πρῶτος στὴ σειρά ἔρχεται ὁ ἑλληνικὸς. Δὲν χρειάζεται νὰ κανεῖς προικισμένους μὲ ἰδιαιτέρη πνευματικὴ δυνάμιν γιὰ νὰ ἰδῇ τὰ κοινὰ αὐτὰ γνωρίσματα, ν' ἀντιληφθῇ τὴν ἀδιάκοπη συνέχειαν τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς. Ἡ γλῶσσα, ἡ ἴδια πνευματικὴ εὐστροφία, τὰ ἴδια ἑλαττώματα καὶ προτερήματα, ὅλα διαδιδάσκονται τὴν ἀκμαία ὑπαρξί της σ' αὐτὴ ἐδῶ τὴν

εὐλογημένη γῇ, στὸ πῶ ἀπομεμακρυσμένο παρελθόν, χθές, σήμερα, αὐριο. «Τί καινὸν ἄδεται» κατέβαινε ὁ ἀρχαῖος Ἕλληνας καὶ ρωτοῦσε στὰ κοῦρεα ποὺ ἔπαιζαν τὸν ἴδιο ρόλο ποὺ παίζει σήμερα τὸ καφενεῖο. «Τί καινούργια» εἶναι τὸ πρωῒν ἐρώτημα τοῦ σημερινοῦ Ἑλλήνος. «Χαῖρε ἔλεγαν οἱ ἀρχαῖοι, «γεία σου» λέγουν οἱ σημερινοί. Ἀλλὰ καὶ στὴ λατρεία καὶ σὲ χίλια ἄλλα γνωρίσματα μένει ἀδιάσπαστη ἡ ἀλυσίδα ποὺ μᾶς φέρει ἀπὸ τὰ κατὰβαστα τῶν αἰώνων στὴ σημερινὴ Ἑλλάδα.

Μόνο ποὺ εἶναι καιρὸς ὅταν μιλοῦμε γιὰ τὰ κοινὰ γνωρίσματα μεταξὺ τοῦ ἀρχαίου καὶ τοῦ σημερινοῦ Ἑλλήνος νὰ διαγράψουμε τὴν λέξι «ἐλαττώματα» καὶ νὰ διατηρήσουμε ἀπλῶς τὴν λέξι «προτερήματα». Τὸ ἑλληνικὸ ἔθνος ἔχει ἱστορία πέντε χιλιάδων ἐτῶν καὶ ἂν τὰ ἐλαττώματα εἶναι δικαιολογημένα στὰ πρῶτα βήματα ἑνὸς ἔθνους — ὅποτε εἶναι περισσότερο σφάλματα παρὰ ἐλαττώματα — δὲν μπορεῖ κατ' οὐδένα τρόπο νὰ δικαιολογηθοῦν ὅταν τὸ ἔθνος αὐτὸ ἔχη διανύσει τόσες χιλιετηρίδες ὑπάρξεως καὶ εἶναι ὥριμο.

Ἐκεῖνο ποὺ ἐχαρακτήριζε πάντοτε τὸ ἑλληνικὸ ἔθνος στὰ παλαιὰ χρόνια ἦταν ἡ ἑλλειψὶς πειθαρχικοῦ πνεύματος, συνοχῆς, μίᾶς ὑποτεταγμένης στὸ γενικὸ σύνολο ἀντιλήψεως. Λαὸς φύσει ἐλεύθερος ὁ ἑλληνικὸς, εἶχε ἐπαναστατικότητες ποὺ ὠδήγησαν σὲ φοβερὰ λάθη καὶ σ' αὐτὴ τὴν ὑποδουλωσί τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς. Τὸ χθές ὅμως εἶναι χθές καὶ δὲν μπορεῖ νὰ νῆται σήμερα. Ὁ ἑλληνικὸς λαὸς ἐπλήρωσε μὲ τόσο αἷμα τὴν ἀσπασθαιότητά του, ὥστε ἀπὸ αὐτὲς καὶ μόνο πρέπει ν' ἀποκομίσῃ τὰ διδάγματα ποὺ θὰ τὸν ὠδηγοῦν στὸν ὀρθὸ δρόμο. Καὶ τὸν ὀρθὸν αὐτὸ δρόμον τὸν εἶδα, τὸν βλέπω

στὰ μικρὰ Ἑλληνόπουλα, ποὺ ἀποτελοῦν τὴν ἀναρίθμητες φαλάγγες τῶν Σκαπανέων καὶ τῶν Φαλαγγιτῶν. Τὸν βλέπω στὰ παιδιὰ ποὺ ἐμπλαισιώνονται μὲ τὰ διδάγματα τοῦ σημερινοῦ Κράτους στὸ νόημα τοῦ συνόλου, χωρὶς νὰ χάνουν τὴν ἀτομικότητά τους. Γιατὶ ἀπώλεια τῆς ἀτομικότητος σημαίνει κολοσσιαία ζημία ποὺ καμμιὰ ἄλλη δὲν μπορεῖ νὰ τὴν ἰσοφαρίσῃ. Ἡ ἀτομικότης ὠδηγεῖ στὴν εὐγενεὴ ἀμιλλα, καὶ ὅχι στὴν ἀπώλεια προσωπικότητος ὅπως θέλουν μερικοί. Ἡ Ἑλλάδα δὲν ἀποτελεῖται σήμερα ἀπὸ ἀναρίθμητες πολιτείες, μὲ ἰδιαιτέρη κρατικὰ γνωρίσματα γιὰ τὴν κάθε μιὰ. Εἶναι μιὰ μόνη Ἑλλάδα, μιὰ κοινὴ ἰδεολογία καὶ μὲ κοινὰ κατευθύνσεις. Ὅταν αὐτὸ ἔχωμε ὑπ' ὀψιν, τότε μποροῦμε νὰ θαυματουργήσωμε ὡς ἄτομα μέσα στὸ κοινωνικὸ σύνολο μὲ τοὺς σαφὲς καθωρισμένους σκοπούς.

Καμάρωνα προχθὲς τὰ Ἑλληνόπουλά μας καὶ τὰ καμαρώνω κάθε μέρα. Καμαρώνω τὸν ἐνθουσιασμό τους, τὴν ψυχικὴ τους διάθεσιν, τὴν αἰσιοδοξία τους, τὴν πειθαρχία τους, μιὰ πειθαρχία ποὺ δὲν ἔχει τὸ νόημα τῆς ἐπιβολῆς. Ἐκεῖνο ποὺ ἔλειπε ἀπὸ τὴν παλαιότερη ἑλληνικὴ γενεή, ὑπάρχει στὶς σημερινές: τὸ πνεῦμα τῆς συνειδητῆς πειθαρχίας, τοῦ ἐμψυχωμένου ἐνθουσιασμοῦ, τὸ πνεῦμα μίᾶς νέας κρατικῆς ἀντιλήψεως, ἡ συνολικὴ εἰκόνα ἑνὸς Κράτους στὴν ἐξυπρέτησιν τοῦ ὁποῖου μπαίνουν ὅλες οἱ δυνάμεις. Καμάρωνα τὸ Ἑλληνόπουλό μου τὸ εἶδα ἀκούραστο, ζωντανό, γεμάτο παλμό, δημιουργικὴ δυνάμιν καὶ μέσα στὴν ἰαχὴ ὠραματίσθηκα τὴν καινούργια Ἑλλάδα νὰ βαδίζῃ θριαμβευτικὰ τὸν δρόμον τῶν μεγάλων πεπρωμένων της.

Χρ. Ἐμμ. Ἀγγελομάτης

ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΟΡΤΑΣΜΟΝ ΤΗΣ 4ΗΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Μὲ ἀφάνταστον ἐνθουσιασμὸν αἱ φαλαγγίτισσαι καὶ αἱ Σκαπανίσσαι ὑποδεχόμεναι τὸν Ἀρχηγόν τους στὸ Στάδιον.

ΑΙΣΧΥΛΟΝ ΧΟΗΦΟΡΟΙ

6.

(Συνέχεια)

Με τὰ λόγια του τοῦτα ὁ χορὸς προσπαθεῖ νὰ ρίξει τὸν Αἰγισθο στὴν παγίδα ποὺ τοῦ ἔχουν στημένη ὁ Ὀρέστης μετὰ τὸν πιστὸ σύντροφό του... Κι' αὐτὸς ἀνυπόποτος τραβάει γιὰ τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ παλατιοῦ, ἀνυπόμονος ν' ἀκούσῃ μετὰ τὰ ἴδια του τ' αὐτὰ τὸ χαρούμενο μαντάτο.

Πάλι οἱ γυναῖκες τοῦ χοροῦ μένουν μονάχες καὶ ψιθυρίζουν σιγὰ τὶς εὐκές των καὶ καρτεροῦν ν' ἀκούσουν φωνές ἢ θόρυβο ποὺ νὰ μαρτυρήσῃ τὴ γίνεταί ἐκεῖ μέσα.

ΧΟΡΟΣ

Νά, τ' ἀντροφὸνὰ δὲς σπαθὶά
μετὰ τὴν κοπὴν αἱματοβαμμένα
ἢ θ' ἀφανίσουν
γιὰ πάντα τ' Ἀγαμέμνονα τὴ γένα
ἢ φῶς θ' ἀνάψουν καὶ φωτιά
τὴ λεφτεριά γιὰ νὰ κερδίσουν...
κι' ὁ Ὀρέστης πίσω θ' ἀποχτήσῃ
τὸ θρόνο καὶ τὸν πατρικὸ τοῦ πλοῦτο.
"Εἷας πρὸς δυὸ νὰ στὸν ἀγῶνα ἐτοῦτο!
"Ἀμποτες, θέ μου, νὰ νικήσῃ.

"Ἀκολουθεῖ σιωπὴ... σιωπὴ τραγικώτερη ἀπὸ κάθε λόγο... Οἱ δοῦλες σκυμμένες, μετὰ τ' αὐτιά κολλημένα στὴν κλεισμένη βαρεῖα πόρτα προσπαθοῦν ν' ἀκούσουν καὶ νὰ μαντέψουν τί γίνεται ἐκεῖ μέσα... Εἶναι ὠχρὲς σὰν πεθαμένες... Μερικὲς κρατοῦν τὰ χέρια στὴν καρδιά, θαρρεῖς καὶ μετὰ τέτοιο τρόπο θὰ συγκρατήσουν τὸ φοβερό τους χτυποκάρδι...
Ξαφνικὰ ἀκούεται μιὰ κραυγὴ ἀντρίκειαν... σὰ νᾶναι ζῶο ποὺ σφάζουν... Εἶναι τοῦ Αἰγισθοῦ...

ΑΙΓΙΣΘΟΣ

"Ωχ... ὦχ... συμφορὰ μου...

Μετὰ μὴδ ἡ γυναικεῖα δειλὴ φύση τοὺς τοὺς παρασύρει... Σκορπίζουν ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

"Ὡς τραῆχτομε ἐμεῖς τὴν ὥρα αὐτὴ τοῦ φόνου γιὰ νὰ μὴ δώσουμε ἀφορμὴν σὲ κατηγόρια, γιὰτὸ ὁ ἀγῶνας, φαίνεται μου, πῆρε τέλος.

"Εἷας δοῦλος, πιστὸς τοῦ Αἰγισθοῦ ἀνοίγει τὴν κλεισμένην πόρτα καὶ τρέχει κατὰ τὸ γυναικίτη... Χτυπάει μετὰ τὶς γροθιές του καὶ φωνάζει...

ΔΟΥΛΟΣ

"Ἀλίμονό μου, μιὰ ποὺ χάθηκε ὁ ἀφέντης!
"Ἀλίμονο καὶ τριαλίμονο! Ἐναφονάξω...
Σκοτώσανε τὸν Αἰγισθο... ὦ ἀνοίξετέ μου...
τοῦ γυναικίτη ἐξαπαρῶσατε τὶς πόρτες.
"Εἶ! ἔει!
Σὲ κουφοὺ πόρτα, φαίνεται, χτυπῶ τοῦ κά-
[κου!]

"Ἡ Κλυταιμῆστρα ἡ ἴδια τοῦ ἀνοίγει...

ΚΛΥΤΑΙΜΗΣΤΡΑ

Τί τρέχει; Τί εἶναι αὐτὸς ὁ τάρχαρος ποὺ [κάνει];

ΔΟΥΛΟΣ

Τὸ ζωντανὸ σκοτώνουν, λέω, οἱ πεθαμένοι...

"Εἶσαι αἰνιγματικὰ ἀπαντᾷς ὁ δοῦλος. Μὰ ἡ Κλυταιμῆστρα δὲ χρειάζεται ἐξηγήσει γιὰ νὰ καταλάβῃ... Πάντα τὴ φοβόταν καὶ τὴν περίμενε τὴν ὥρα τοῦτη ποὺ ὁ Ὀρέστης θάρθη νὰ πάρῃ πίσω τὸ αἷμα τοῦ πατέρα του.

ΚΛΥΤΑΙΜΗΣΤΡΑ

"Ὠϊμέ, κατάλαβα τὰ σκοτεινὰ σου λόγια μετὰ δόλο ὅπως σκοτώσαμε θὰ σκοτωθῶμε... Γρήγορα δώστε μου τὸ κοφτερὸ πελέκι, θὰ δοῦμε ἂν θὰ νικήσουμε ἢ θὰ νικηθῶμε.

Ὅτε μπροστὰ στὴ θεῖα δίκη, καθὼς βλέπετε, ἡ φοβερὴ τοῦτη γυναῖκα δὲ χάνει τὸ θάρρος της.

Τώρα δὴμος ἀνοίγει ἡ πόρτα τοῦ ἀνδρῶνιτη καὶ παρουσιάζεται ὁ Ὀρέστης. Κρατᾷ αἱματομένο σπαθὶ στὸ χέρι του.

Λίγο παρέκει ἕνας ἄντρας σκοτωμένος πλέει στὸ αἷμα του...

"Ἡ Κλυταιμῆστρα στὸ θέαμα τοῦτο μπροστὰ δὲ βαστάει. Τὰ γόνατά της λυγίζουν... βάζει φωνή.

"Ὠϊμένα, ἀγαπημένε μου Αἰγιστε, σὲ σκό-
[τώσαν]!

ΟΡΕΣΤΗΣ

Τὸν ἀγαπᾷς; Λοιπὸν στὸν ἴδιο τάφο θὰ σὲ [θάψω] καὶ πεθαμένη δὲν μπορεῖς νὰ τὸν προδώσῃς.

"Ὀρμαίει καὶ τὴν ἀρπάζει ἀπὸ τὸν

Κρατᾷ αἱματομένο σπαθὶ στὸ χέρι.

ὦμο... Ἡ Κλυταιμῆστρα πέφτει στὰ γόνατα. Τὸν παρακαλεῖ.

Στάσου, παιδί μου, τὸ βυζὶ μου αὐτὸ σὲ-
[θάσου] οὔθε ἄρμεξες μετὰ τ' ἀπαλό σου στόμα
θραυπερὸ γάλα ἀπὸ τὴ νύστα καρωμένος...

"Ἡ σκηνὴ εἶναι πολὺ σκληρὴ... Δὲν τὴ βαστάει ἡ ἀνθρώπινη καρδιά καὶ διαμαρτύρεται... Δὲ μπορεῖ κανεὶς νὰ σηκώσῃ χέρι φονικὸ ἀπάνω στὴ μάνα του, τι κι' ἂν τοῦχη κάνει. Ἀκόμα καὶ ὁ Ὀρέστης ποὺ ἔφτασε ἐδῶ μετὰ θεϊκὴ προσταγὴν διστάζει. Ρωτᾷ τὸν Πυλάδην:

Λέγε, Πυλάδη, νὰ τὴ σεβασθῶ, τὴ μάνα μου;

"Ἀπὸ τὴν ἀπάντησιν ποὺ θὰ δώσῃ ὁ αὐστηρὸς καὶ τίμιος τοῦτος νέος κρέμεται ἡ ζωὴ τῆς Κλυταιμῆστρας καὶ ἡ ἀπάντησίν του εἶναι ἀμείλικτη σὰν τὴ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ. Πολλὰς φορὲς ἀλήθεια οἱ θεοὶ νόμοι συγκρούονται μετὰ τὰ ἀνθρώπινα αἰσθήματα καὶ κάθε φορὰ ἀπὸ τὴ σύγκρουσι τοῦτη ἀναπηδῶνε οἱ συμφορὲς ποὺ χαρακτηρίζουμε μοιραῖες.

Μὰ ἀκούσατε ὅλο τὸν τραγικώτατο αὐτὸ διάλογο ποὺ φέρνει τὴ λύση στὸ δράμα.

ΠΥΛΑΔΗΣ

Τότε λοιπὸν οἱ ἐπιλοιποὶ χρησμοὶ τοῦ φοῖβου τί γίνονται, κι' ὅσα συμφωνήσας μετὰ ἑκὸς; Εἶν' ὁ Θεὸς πῶς πολὺ φίλος μας ἀπ' ὅλους.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Κρίνω καλὰ μιλάς, σωστὰ μετὰ συμβου-
[λεύεις]...

Στὴν Κλυταιμῆστρα:
"Ἀκούσθαι, τί κοντὰ του θέλω νὰ σὲ σφάξω.
Σὰ ζῶσιν ἀπ' τὸν πατέρα μου τὸν προτιμοῦ-
[σες],
τώρα ποὺ πέθανε καὶ σὺ στὸ πλάϊ του κοι-
[μου].

ΚΛΥΤΑΙΜΗΣΤΡΑ

Σ' ἀνάθρεψα' τώρα κοντὰ σου πιά ὡς γε-
[ράσω].

ΟΡΕΣΤΗΣ

Φόνισσα τοῦ πατέρα μου θὰ εἴς κοντὰ μου;

ΚΛΥΤΑΙΜΗΣΤΡΑ

"Ἡ μοῖρα, γυιέ μου, σ' ὅλα τοῦτα εἶν' ἀ-
[φορμὴ]!

ΟΡΕΣΤΗΣ

Λοιπὸν ἡ μοῖρα καὶ τὸ φόνον αὐτὸ προστά-
[ζει].

ΚΛΥΤΑΙΜΗΣΤΡΑ

"Ἀπὸ τῆς μάνας σου φυλάξου τὴν κατάρτα.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Πῶς θὰ ξεφύγω τοῦ πατέρα μου ἂν σ' ἀ-
[φήσω];

ΚΛΥΤΑΙΜΗΣΤΡΑ

"Ἄλοι μου, γέννησα κι' ἀνάθρεψα ἕνα φίδι!
Τί καθαρά ποὺ βγήκε, ὦϊμένα, τ' ὄνειρό
[μου]!

ΟΡΕΣΤΗΣ

"Ἄδικα σκότωσες, γι' αὐτὸ θὰ σκοτωθῇς!

"Ὑστερα ἀπὸ τὰ λόγια τοῦτα ὁ Ὀρέστης τραβῶντας ἀπὸ τὸ χέρι τὴν Κλυταιμῆστρα ποὺ δὲν ἀντιστέκεται πιά, μ' ἀκολουθεῖ σὰν τὸ ζῶο τὸ κατὰδικασμένο σὲ σφαγὴ τὴ μοῖρα του,

μπαίνει στὸν ἀνδρῶνιτη ὅπου νεκρὸς κοίτεται ὁ συνεργὸς της στὸ φόνον... Ἡ πόρτα κλείνει κι' ἀπομένει μόνος ὁ χορὸς.

Η'.

Οἱ γυναῖκες τοῦ χοροῦ ἀναμετροῦν τώρα κι' ἀναθυμοῦνται ὀλόκληρο τὸ δράμα καὶ τὴ δίκαιη μὰ τραγικὴ τοῦ λύση. Εἶναι φυσικὸ ὁ ἀνθρώπος, ἅμα βλέπει τὸ ἄδικο νὰ τιμωριέται, νὰ χαίρῃ γιὰτὴν ἡ δικαιοσύνη εἶναι ὁ ἄξονας, νὰ ποῦμε, τοῦ κόσμου, ἡ βάση του, καὶ δίχως αὐτὴν δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ τάξη καὶ εἰρήνη καὶ κοινωνία ἀνθρώπων.

"Εἷνα μάτι ἀγρυπνῶ ἐπιβλέπει τὶς πράξεις μας, ἀκόμα καὶ κείνη ποὺ νομίζουμε πῶς κανεὶς δὲν εἶδε καὶ τὶς ζυγιάζει καὶ τὶς κρίνει καὶ δίνει σύμφωνα μ' αὐτὲς τὴν ἀνταμοιβὴν ἢ τὴν τιμωρίαν.

ΧΟΡΟΣ

Βαρεῖα τιμώρησε τὸν Πρίαμο μετὰ τὸν καιρὸ ἡ δικαιοσύνη.
"Ὁμοῖα στὸ σπῆτι τοῦ Ἀγαμέμνονα φτάνει διπλὸ λιοντάρι, Ἀρης διπλός, καὶ στὸν ἀγῶνα τέλος δίνει ὁ ξωρισμένος ποὺ ἐστεῖλε ὁ Θεός!
"Ὡς σὺρουμε χαρούμενη ἀψηλὴ φωνή, τί τὸ παλάτι καὶ τὸ βίος του θὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τοὺς δυὸ χαμένους ποὺ κακὴ μοῖρα θὰ τοὺς γραπώσῃ.

Σ' αὐτοὺς ποὺ στήσαν δολερὸ καρτέρι ἡ ἐκδίκησις ἦρθε δολερὴ...
Καὶ πρόθυμα γιὰ τὸ ἔργο ἔδωκε χερί τοῦ Δία ἡ κόρη — ποὺ οἱ θνητοὶ σωστὰ βγάλανε Δίκη τ' ὄνομά της — κι' ὁρμᾷ μετὰ λύσσα τομερὴ σ' αὐτοὺς ποὺ ἐχτροὶ σταθῶν μπροστὰ της.

"Εἶσαι ὁ Λοξίας ἀπὸ τὸν Περνασσὸ ποὺ τὴ μεγάλη τὴ σπηλιά ἔχει κατοικία τοῦ ἀφαιδῆ τῆς γῆς, βαρεῖα ἐκεῖ κάτου, μετὰ τέτοιο πρόσταγμα τὸν ἐστεῖλεν ἐδῶ...
"Ἦρθε κι' ὡς ἦρθε μετὰ καιρὸ. Ποτὲς βοήθεια στὸ κακὸ ὁ Θεὸς δὲ δίνει. Πρέπει νὰ σεβέται ὁ θνητὸς τὴν ἀξία τ' οὐρανοῦ δικαιοσύνης.

Μποροῦμε πιά νὰ δοῦμε φῶς μιὰ ποὺ ὁ ζυγὸς συντρίμματα ἔχει γίνε! Ἀνέξαι, Ὀρέστη μου, στὸ θρόνο σου νὰ ὀ-
[ρίξῃς]!

Φτάνει ποὺ ἀνέγνωρος τόσο καιρὸ γυρίζεις.
Σὰ λείψῃ ἡ ἀμαρτία ταχεῖα μετὰ ἑορκία καὶ μετὰ καθαρμούς ποὺ τὸ κακὸ ἀποδιώχνουν, θ' ἀλλάξῃ καὶ τοῦ παλατιοῦ ἡ θωριά...
Γελοῦμενες οἱ μοῖρες θὰ στραφῶν στὸ παλάτιο τὴ νέα γενιά, καὶ φῶς τὰ μάτια μας θὰ δοῦν!

Θ'.

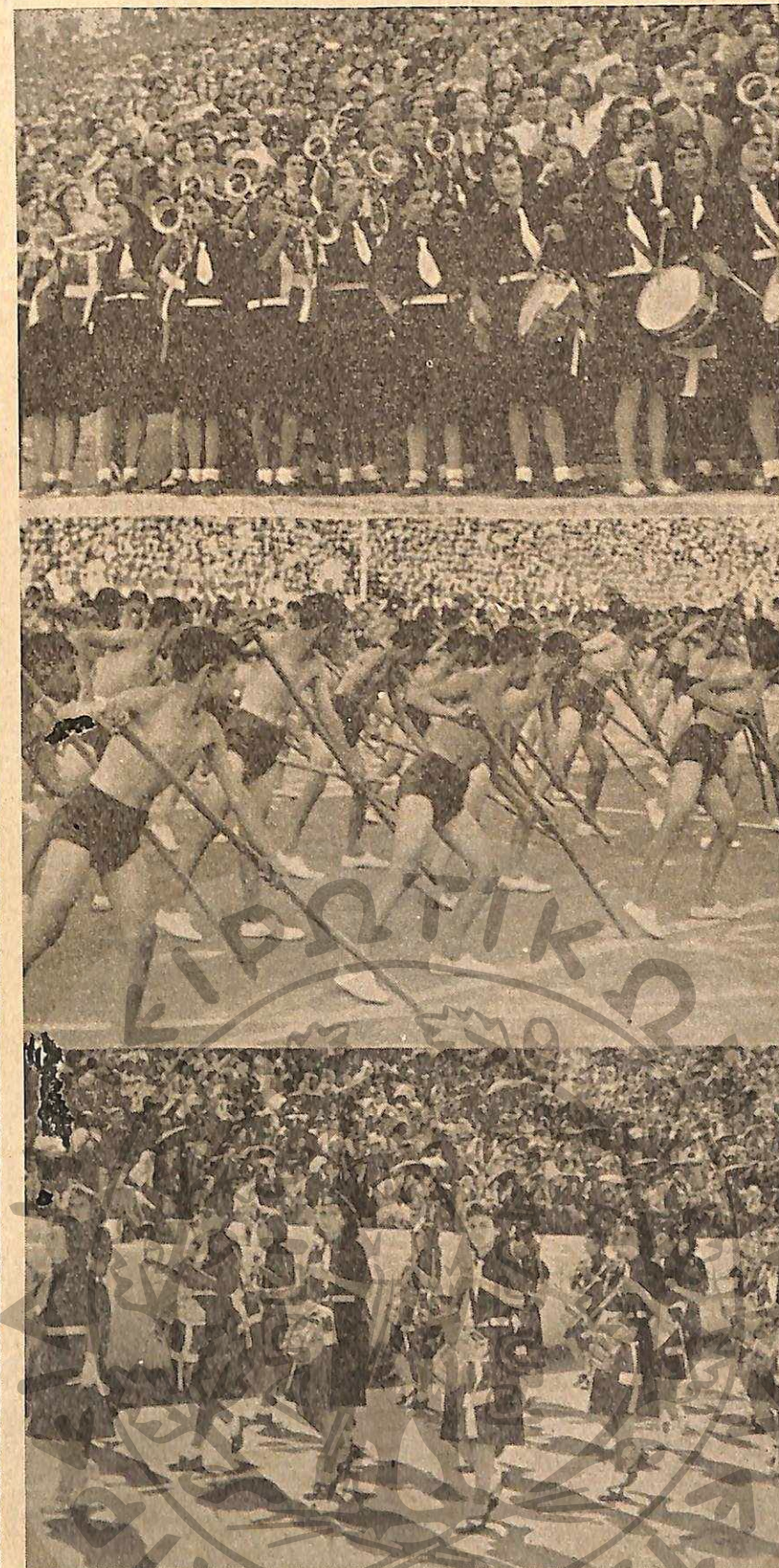
"Ἡ τραγωδία μποροῦσε νὰ τελειώσῃ μετὰ τὸ χορικὸ τοῦτο ποὺ εἶναι ἕνας λαμπρότατος ὕμνος στὴ δικαιοσύνη ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος κι' ἀπὸ τ' ἄλλο δικαιολογεῖ τὴν πράξιν τοῦ Ὀρέστη καὶ μετριάσει τὸ συναίσθημα τῆς φρίκης ποὺ κατέχει τὸ θεατὴ... Δὲν τὴν ἀπαλλάσσει ὅμως ὁλότελα. Δὲν εἶναι ὁ τέλειος καθαρμὸς ποὺ χρειάζεται. Πολλὰ ἐρωτηματικὰ σηκώνονται στὴν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου. "Ἐκαμε καλὰ ὁ Ὀρέστης; Πρέπει ἔτσι δίχως δισταγμὸ νὰ τὸν δικαιώσουμε; Ἡ ἀγάπη πρὸς τὴ μάνα, εἴπαμε, ἔχει τόσο βαθεῖες ρίζες μέσα μας ποὺ δὲν εἶναι εὐκόλο νὰ τὴν πετάξῃ κανεὶς πέρα χωρὶς ν' ἀφήσῃ βαθεῖες αἱματηρὲς πληγὲς στὴν καρδιά του. Γι' αὐτὸ τὸ μέρος ποὺ ἀκολουθεῖ εἶναι ἀναγκαῖον γιὰ νὰ δημιουργηθῇ ὁ ἀπαραίτητος συντονισμὸς καὶ ἰσορροπία ἀνάμεσα στὴ σκέψιν καὶ τὸ συναίσθημα...

Ἡ πόρτα τοῦ ἀνδρῶνιτη ἀνοίγει πάλι...

(Ἀκολουθεῖ)

Μ. Ἀναστασίου

ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΟΡΤΑΣΜΟΝ ΤΗΣ 4ΗΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Μερικὰ στιγμιότυπα ἀπὸ τὴν μεγαλειώδη συμμετοχὴν τῆς Ε. Ο. Ν. στὸν εορτασμὸ τῆς 4ης Αὐγούστου.

Από το σημερινόν τεύχος η «Νεολαία» συμπληρώσασα τὸν ἐτήσιον κύκλον τῶν Κυριακῶν Εὐαγγελίων, ἀρχίζει δημοσιεύουσα τὸν Ἀπόστολον ἐκάστης Κυριακῆς μετὰ τῆς σχετικῆς ἀναπτύξεώς του: Ἐπίσης θὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν δημοσίευσιν τοῦ κειμένου τοῦ Εὐαγγελίου ἐκάστης Κυριακῆς, τοῦ ὁποῦ τὴν ἐρμηνείαν δύνανται οἱ ἀναγνώσται μας νὰ εὐρίσκουν εἰς τὸ ἀντίστοιχον Εὐαγγέλιον τοῦ παρελθόντος ἔτους.

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΚΑΙ Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

11^ΗΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Εὐαγγέλιον (Ματθαίου ιδ' 14—21)

Ἀπόστολος (Α' πρὸς Κορινθίους α' 10—16)

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἐξελθὼν ὁ Ἰησοῦς εἶδε πολλὸν ὄχλον, καὶ ἐσπλαγχνισθὲν ἐπ' αὐτοῖς καὶ ἐθεράπευσε τοὺς ἀρρώστους αὐτῶν. Ὅψιας δὲ γενομένης προσῆλθον αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ λέγοντες: Ἐρημός ἐστιν ὁ τόπος καὶ ἡ ὥρα ἤδη παρήλθεν· ἀπόλυσον τοὺς ὄχλους, ἵνα ἀπελθόντες εἰς τὰς κώμας ἀγοράσωσιν ἑαυτοῖς βρώματα. Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς: οὐ χρεῖαν ἔχουσιν ἀπελθεῖν· δότε αὐτοῖς ὑμεῖς φαγεῖν. Οἱ δὲ λέγουσιν αὐτῷ: οὐκ ἔχομεν ὧδε εἰ μὴ πέντε ἄρτους καὶ δύο ἰχθύες. Ὁ δὲ εἶπε: φέρετέ μοι αὐτοὺς ὧδε. Καὶ κελεύσας τοὺς ὄχλους ἀνακλιθῆναι ἐπὶ τοὺς χόρτους, λαθὼν τοὺς πέντε ἄρτους καὶ τοὺς δύο ἰχθύας, ἀναβλέψας εἰς τὸν οὐρανὸν εὐλόγησε, καὶ κλάσας ἔδωκε τοῖς μαθηταῖς τοὺς ἄρτους, οἱ δὲ μαθηταὶ τοῖς ὄχλοις. Καὶ ἔφαγον πάντες καὶ ἐχορτάσθησαν, καὶ ἦσαν τὸ περισσεύον τῶν κλασμάτων δώδεκα κοφίνους πλήρεις. Οἱ δὲ ἐσθιόντες ἦσαν ἄνδρες ὡσεὶ πεντακισχίλιοι χωρὶς γυναικῶν καὶ παιδίων.

Παρακαλῶ δὲ ὑμᾶς, ἀδελφοί, διὰ τοῦ δνόματος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἵνα τὸ αὐτὸ λέγετε πάντες, καὶ μὴ ᾖ ἐν ὑμῖν σχίσματα, ἥτε δὲ καθηρισμένοι ἐν τῷ αὐτῷ νοῦ καὶ ἐν τῇ αὐτῇ γνώμῃ. Ἐδηλώθη γάρ μοι περὶ ὑμῶν, ἀδελφοί μου, ὑπὸ τῶν Χλόης, ὅτι ἐρίδες ἐν ὑμῖν εἰσὶ· λέγω δὲ τοῦτο, ὅτι ἕκαστος ὑμῶν λέγει· ἐγὼ μὲν εἰμι Παύλου, ἐγὼ δὲ Ἀπολλῶ, ἐγὼ δὲ Κηφᾶ, ἐγὼ δὲ Χριστοῦ. Μεμερίσται ὁ Χριστός; Μὴ Παῦλος ἐσταυρώθη ὑπὲρ ὑμῶν; Ἡ εἰς τὸ δνομα Παύλου ἐθαπτίσθητε; Εὐχαριστῶ τῷ Θεῷ ὅτι οὐδένα ὑμῶν ἐθάπτισα εἰ μὴ Κρίσπον καὶ Γάϊον, ἵνα μὴ τις εἴπῃ ὅτι εἰς τὸ ἐμὸν δνομα ἐθάπτισα. Ἐθάπτισα δὲ καὶ τὸν Στεφάνῳ οἶκον· λοιπὸν οὐκ οἶδα εἰ τινα ἄλλον ἐθάπτισα.

* ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ *

Ὁ μέγας διδάσκαλος καὶ μεγαλύ-
τερος ὄλων τῶν Ἀποστόλων πρὸς δι-
δοσιν τῆς χριστιανικῆς θρησκείας Παῦ-
λος μετὰ τὴν ἀναμνηστικὴν ἀπὸ τῆν
Α' πρὸς Κορινθίους ἐπιστολὴν τοῦ
μας διδάσκει πῶς πρέπει νὰ συμπερι-
φέρωνται ἀναμεταξύ τους οἱ ἀληθι-
νοὶ Χριστιανοί. Εἰς μίαν λοιπὸν φρά-
σιν τοῦ μαρτύρου λέγει: «Σὰς παρακαλῶ,
ἀδελφοί μου, ἔξ ὀνόματος τοῦ Κυρίου
ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ νὰ ἔχετε ὁμο-
φροσύνην καὶ ὁμόνοιαν ὅλοι οἱ Χρι-
στιανοὶ καὶ νὰ μὴ ὑπάρχουν μεταξύ
σας διαιρέσεις καὶ κόμματα». Μὰς δι-
δάσκει ὅτι ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ πρέπει
νὰ θεωροῦνται ἀναμεταξύ τους ὡς ἁ-
δελφοὶ καὶ ἡ συμπεριφορὰ μας πρὸς
ὄλους νὰ εἶναι ἀδελφική. Ἐπίσης μὰς
λέγει νὰ μὴ μᾶς χωρίζουν διαιρέσεις
καὶ κόμματα ποὺ μοιραίως γεννοῦν
τὰ πάθη καὶ τὰ μίσση, ἀλλὰ νὰ ζοῦμε
μονοιασμένοι καὶ ἀγαπημένοι. Τὰ λό-
για αὐτὰ τοῦ κορυφαίου τῶν Ἀποστό-
λων δὲν εἶναι τίποτε περισσώτερον ἀπ' τὴν
πραγματικότητά καὶ τὴν ἀλήθειαν.
Ἀφοῦ ὄλους μὰς ἔσωσε ἀπ' τὴν κατα-
στροφήν ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς καὶ ἁ-
φοῦ ὅλοι ἔχομεν πᾶσι τὸ δνομα τοῦ
(Χριστιανοί), πρέπει νὰ θεωροῦμεθα
καὶ ἀδελφοί, ὅπως ἀκριβῶς τὰ παιδιὰ
τοῦ αὐτοῦ πατέρα ποὺ ἔχουν τὸ ἴδιο
δνομα καὶ ἀγαπῶνται ἀναμεταξύ τους
καὶ προσπαθοῦν τὸ ἕνα νὰ κἀν καλὸ
στὸ ἄλλο. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἔλα-
βε ἀφορμὴ νὰ στείλῃ τὴν ἐπιστολὴν
αὐτὴν στοὺς Κορινθίους καὶ νὰ διδάξῃ
αὐτοὺς τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ὁμόνοιαν,
διότι εἶχε μάθει ὅτι αὐτοὶ εἶχαν διαί-
ρεθῇ σὲ διάφορα κόμματα καὶ ἄρχισαν
νὰ μαλῶνουν ἀναμεταξύ τους οἱ ὁπα-
δοὶ καὶ μαθηταὶ τῶν διαφόρων ἀπο-
στόλων. Οἱ πρῶτοι Κορινθίους Χριστι-
ανοὶ εἶχαν διαίρεθῇ εἰς μαθητὰς τοῦ
Παύλου, τοῦ Πέτρου ἢ καὶ αὐτοῦ τοῦ
Χριστοῦ ἀκόμη καὶ ἄρχισαν τὰς συζη-

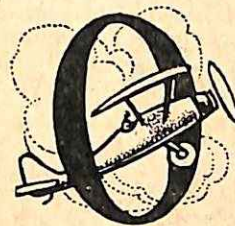
τήσεις καὶ τὰς λογομαχίας. Ἦρχισε
δηλαδή ὁ Σατανᾶς νὰ βάζῃ τὴν οὐρά
του καὶ στὴν πρώτη Ἐκκλησίᾳ τῆς
Κορίνθου.
Λοιπὸν ὁ Παῦλος θέλοντας νὰ δείξῃ
ὅτι μετὰ τῶν χριστιανῶν δὲν πρέπει
νὰ ὑπάρχουν διαιρέσεις καὶ φιλονι-
κίαι καὶ ὅτι ὅλοι πρέπει νὰ θεωροῦν-
ται ἴσοι ἀναμεταξύ τους λέγει πρὸς
αὐτοὺς: «Μεμερίσται ὁ Χριστός;» Δη-
λαδή ἀφοῦ ὁ Χριστὸς εἰς τὸν ὁποῖον
ἐπιστέψατε εἶναι ἀδιάκριτος καὶ δὲν
μπορεῖ νὰ μοιρασθῇ, σεις οἱ ὁπαδοὶ
του γιὰ τί μοιρασθήκατε; Ἀφοῦ ἐκεῖ-
νος δὲν κομματιάζεται, ἔτσι καὶ σεις
πρέπει ὅλοι μαζί ν' ἀποτελεῖτε ἕνα σῶ-
μα μετὰ μίαν ψυχὴν. Ὅπως μέσα σὲ μίαν
οἰκονομίαν ἡ διχόνοια φέρει τὴν ἀνα-
στάσιν καὶ συνεπῶς τὴν καταστροφήν,
ἔτσι ἀκριβῶς συμβαίνει καὶ στὴν μεγά-
λῃ τοῦ Χριστοῦ οἰκονομίᾳ. Ὅπου ὑ-
πάρχουν διαιρέσεις, εἴτε σὲ οἰκονο-
μίαν, εἴτε σὲ κοινωνίαν, εἴτε σὲ κράτος,
τὸ μοῖρατό τους καὶ ἀναπότρεπτο ἀπο-
τέλεσμα εἶναι ἡ βεβαία καταστροφή.
Ἀδύνατον νὰ προέλθῃ ἔστω καὶ τὸ
ἐλάχιστον καλὸ ἀπὸ τῆς διχόνοιας. Καὶ
θέλοντας ὁ Παῦλος νὰ μὴ μείνῃ καμ-
μιά ἀμφιβολία στοὺς Κορινθίους γιὰ
τὴν μεγάλη ἀλήθειαν ποὺ τοὺς λέγει
προσθέτει ὅτι αὐτὸς ἐστάλη σὺν κό-
σμῳ ὅχι γιὰ νὰ βαπτίσῃ, ἀλλὰ νὰ κη-
ρύττῃ τὸ Εὐαγγέλιον. Τὸ ἴδιο ἔργο
μαζί του εἶχαν ἀναλάβει καὶ οἱ ἄλλοι
Ἀπόστολοι τοῦ Κυρίου. Ἐπομένως ἐ-
κείνοι ποὺ ἐπίστευαν στὴ διδασκαλίαν
τοῦ Εὐαγγελίου, ἀδιάφορο ἀπὸ ποῖον
Ἀπόστολον τὴν ἄκουαν, ἐγίνοντο ὁπα-
δοὶ καὶ μαθηταὶ ὅχι τῶν διαφόρων Ἀ-
ποστόλων, ἀλλὰ τοῦ Χριστοῦ καὶ μό-
νον αὐτοῦ. Αὐτοῦ τὴ διδασκαλίαν ἐπί-
στευαν καὶ σ' αὐτὸ μόνον τὸ δνομα ἐ-
θαπτίζοντο καὶ συνεπῶς οἱ μετὰ τῶν
τοὺς διαιρέσεις καὶ τὰ κόμματα ἦσαν

τελείως ἀδικαιολόγητα καὶ χωρὶς καμ-
μιά ἀφορμὴ. Τοὺς λέγει λοιπὸν: «Μή-
πως ὁ Παῦλος ἐσταυρώθη διὰ τὴν σω-
τηρίαν σας ἢ μήπως ἔχετε βαπτισθῇ
εἰς τὸ δνομα τοῦ Παύλου;»
Λοιπὸν ἔχοντας καὶ μεῖς οἱ Χριστι-
ανοὶ πάντα στὸ νοῦ μας τὴν μεγάλην
αὐτὴ διδασκαλίαν τοῦ μεγάλου τῶν ἐ-
θνῶν διδασκάλου, ὅς προσπαθοῦμε
ὅσο μπορούμε νὰ τὴν πραγματοποιή-
σουμε. Στὴν καθημερινὴ ζωὴ μας κάθε
στιγμὴ μὰς παρουσιάζεται κι' ἕνα με-
γάλο διδάγμα γιὰ τὰ ἀποτελέσματα
ποὺ φέρνουν ἡ διχόνοια καὶ ἡ ὁμόνοια.
Σήμερα πρὸ παντός στὴν τραγικὴ ἀνα-
στάσιν ὅλης τῆς ἀνθρωπότητος μετὰ τὰ
τρομερὰ δεινὰ ποὺ ὑποφέρει καὶ τοὺς
ποταμούς τῶν αἱμάτων ποὺ χύνει ἐξ
αἰτίας τῶν ταπεινῶν ἀνταγωνισμῶν
καὶ ἀντιζηλιῶν, παίρνομεν τὰ πιὸ
σκληρὰ μαθήματα ἀπ' τὴ διχόνοια.
Μήπως θάταν ἀδύνατον στοὺς ἰσχυ-
ροὺς τῆς γῆς νὰ συμβιβάσουν τὶς
φυλοδοξίας τῶν; Ἄν δὲν ἦσαν μόνον
κατ' ὄνομα Χριστιανοὶ δὲν θὰ μπο-
ροῦσαν νὰ βροῦν μίαν λύσιν στὶς δια-
φορὰς τους; Τί τοὺς ἔφταξαν οἱ ἁ-
θῶοι κάτοικοι τῶν χωρῶν τους καὶ
τοὺς κάνουν ὀλοκαυτώματα; Δὲν θὰ
μποροῦσαν νὰ χρησιμοποιοῦσιν τὴ δύ-
ναμιν καὶ τὴ ζωτικότητα τους γιὰ τὸ
καλὸ τῆς ἀνθρωπότητος; Ἀλλὰ τόσο
πολύ ἀπομακρύνθησαν ἀπ' τὴν θεῖαν δι-
δασκαλίαν τῆς Ἀγάπης, ὥστε νομίζουν
ὅτι ἡ καταστροφὴ τοῦ ἄλλου θὰ εἶναι
ἡ σωτηρία τους. Μεγαλύτερη δὲ μὴ
πλάνη δὲν μπορεῖ νὰ γίνη. Ὅλη ἡ
Χριστιανικὴ διδασκαλία εἶναι ἡ μεγα-
λύτερη ἀλήθεια. Καὶ συνεπῶς τὸ κή-
ρυγμα τοῦ Ἀποστόλου στοὺς Κοριν-
θίους εἶναι κι' αὐτὸ ἀλήθεια. Τὸ μοι-
ραῖο ἐπομένως ἀποτέλεσμα τῆς ἀνα-
στατώσεως αὐτῆς τῆς ἀνθρωπότητος
εἶναι ἡ καταστροφὴ.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΗΡΩΪΔΟΣ

«Ὅταν θὰ κληθῇτε, πρέπει νὰ μῆτε μέσα μετὰ τὴν ἀπόφασιν τῆς αὐτοθυσίας, διότι τὰ ἔθνη δὲν γίνονται μεγάλα παρὰ ὅταν οἱ πολῖται ἔχουν μέσα τὴν αἰσθησὶν τῆς αὐτοθυσίας καὶ ὅταν εἰς κάθε στιγμὴν τῆς ζωῆς τῶν, ἐν πλήρει ἐρήνῃ καὶ μέσα εἰς τὴν μεγαλυτέραν εὐτυχίαν, ἔχουν τὸ αἶσθημα ὅτι εἶναι ἔτοιμοι, ἂν τύχῃ καὶ τοὺς ζητηθῇ ἐκείνην ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν, νὰ δώσουν τὴν ζωὴν τῶν διὰ τὴν Πατρίδα, καὶ ὅχι μόνον τοῦτο, ἀλλὰ νὰ ἔχουν καὶ τὴν ἀπόφασιν νὰ τὴν δώσουν».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

γού. Ἀλλὰ ἡ πιὸ θετικὴ ἀνταπόκρισις στὴν ὑψηλὴ ἐπιτα-
γὴν του, ἡ πιὸ ζωντανὴ ἐφαρμογὴ τῆς ἐδόθηκε μετὰ τὸν
ἡρωϊκὸ θάνατον τῆς Νίκης Περσάκη.

«Ὅταν θὰ κληθῇτε—εἶπε ὁ Ἀρχηγός—πρέπει νὰ
μῆτε μέσα μετὰ τὴν ἀπόφασιν τῆς αὐτοθυσίας». Καὶ μετὰ
τὴν ἀκριβῶς τὴν ἀπόφασιν τῆς αὐτοθυσίας εἶχε μῆν στὴν
Ὀργάνωσιν ἡ Νίκη Περσάκη, ὅταν ἐκλήθη ἀπὸ τὴν φω-
νὴν τῆς Πατρίδος διὰ τοῦ στόματος τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ
ἀπὸ τὴν φωνὴν τῆς ἐθνικῆς συνειδήσεώς της.

Μέσα στὴ λευκὴ ψυχὴ τῆς ἐξοῦσαν ζεστὴς καὶ δυνα-
τὲς οἱ πατριωτικὲς παραδόσεις τῆς Φυλῆς καὶ μέσα στὴν
καθαρὴ καρδίαν τῆς ἐσφυζέ ὁ ἡρωϊκὸς παλμός τῆς Κρή-
της, τῆς ἰδιαίτερας τῆς πατρίδος. Στὴ φωτεινὴ καὶ καλ-
τη, λειργημένη σκέψιν τῆς ἔπνεε τὸ φλογερὸ ἐθνικὸ πνεῦμα,
ποὺ εἶχε ἐμφυσησθῇ μέσα της μίαν ὕμνησιν καὶ γερὴ οἰκο-
γενειακὴ διαπαιδαγώγησιν.

Μετέτοιον πλοῦσιον καὶ ὑψηλὸν ἐθνικὸν κόσμον μέσα
τῆς δὲν ἦτο δυνατόν νὰ βρῇ τὴ μεγάλην ψυχικὴν λύτρωσιν,
ποὺ ζητᾷ κάθε ἀνώτερος ἄνθρωπος, μέσα στὴν πνευμα-
τικὴν, τὴν ἐπιστημονικὴν μόνον καλλιέργειαν καὶ κατάρτισιν
τῆς. Ἡ ψυχὴ τῆς ζητοῦσε ν' ἀνέθῃ πρὸς τὴν ἁγίαν, ν' ἀπλωθῇ
σὲ πιὸ πλατειοὺς ὁρίζοντες, νὰ πλησιάσῃ πρὸς τὸν πολὺ
ἥλιον, τὸν αἰώνιον ἥλιον τῶν ἀνωτέρων ἐθνικῶν καὶ πολιτι-
στικῶν ἰδανικῶν.

Πρὸς τὸν ἴδιον αὐτὸν ἥλιον εἶχε ἀνοίξει ἄλλοτε τὰ
φτερά του ἕνας ἄλλος ἡρωϊκὸς συμπατριώτης της, ὁ Ἰ-
καρος. Πάνω στὴν ἴδια τροχίαν, τὴν τροχίαν τῶν μεγάλων
παραδόσεων τοῦ ἔθνους μας, ἐχάραξε καὶ αὐτὴ τὸν
δρόμον της, καὶ τὸν διέτρεξε σταθερὰ, ἀποφασιστικὰ
καὶ ἀφοβα.

Νέα κόρη αὐτῆς, ἐδιέλεξε τὸν πιὸ δύσκολον, τὸν πιὸ
ἐπικίνδυνον δρόμον τοῦ καθήκοντος, ἔτοιμη πάντα—ὅπως
εἶπε ὁ Ἀρχηγός—ἐν πλήρει εἰρήνῃ καὶ μέσα εἰς τὴν
μεγαλυτέραν εὐτυχίαν, νὰ δώσῃ τὴν ζωὴν της εἰς τὴν
Πατρίδα. Εἶχε κάθε εἰρήνην καὶ κάθε εὐτυχίαν εἶχε τὴν
ἐπιστημονικὴν σπουδὴν της, τὴν ἐκλεκτὴν θέσιν της στὴν
Ὀργάνωσιν, τὴν θαλπωρὴν τῆς οἰκογενείας της, τὴν ἀγάπην
τῶν συναγωνιστριῶν καὶ τῶν ἀνωτέρων της, τὴν πρὸς τὴν
καὶ πρὸς τὴν ἐλπίδα γιὰ τὸ μέλλον της. Ὅλα ὅμως
αὐτὰ τὰ εἶχεν ὑποτάξει εἰς ἕνα ἀνώτερον σκοπὸν ζωῆς:
τὴν ὑπηρεσίαν στὰ μεγάλα καὶ ὑψηλὰ ἐθνικὰ ἰδανικά,
ἔτοιμη πάντα νὰ προσφέρῃ σ' αὐτὰ κάθε προσπάθειά της,
κάθε μόχθον της, τὴν ἴδιαν τὴν ζωὴν της.

Καὶ τὴν ἐπρόσφερε. Ἐπεσε καὶ αὐτῇ, ὅπως ὁ Ἰκα-
ρος. Ἀλλὰ ὑπάρχουν πτώσεις ποὺ ἰσοδυναμοῦν μετὰ τῆς
ὑψηλότερης πτήσεως, μετὰ τῆς μεγαλυτέρας κατακτήσεως.
Ὅταν ἡ Νίκη Περσάκη, κτυπημένη θανάσιμα, ρώτησε
τοὺς συναγωνιστὰς της ἂν ἐπέτυχε στὶς ἐξετάσεις της
καὶ ἂν πήρῃ τὸ δίπλωμά της, ἔδωσε μετὰ τὴν ἀγωνιώδη
ἐρώτησιν της τὴν πιὸ ὑψηλὴν ἐκφράσιν τοῦ ἡρωϊκοῦ πνεύ-
ματος ποὺ ἐξοῦσε μέσα της. Δὲν τὴν ἐνδιέφερε ἡ ζωὴ

Ἡ ἡρώς Νίκη Περσάκη *

της. Τὴν ἐνδιέφερε ἂν ἐπραγματοποιήσῃ τὸν σκοπὸν της,
ἂν ἐξεπλήρωσε τὸν προορισμό της, ἂν ἐπίασε, ἂν ἀγγίξει
ἔστω τὸ ἰδανικόν της. Τὸ δίπλωμα τοῦ ἀνεμοπόρου ἦταν
γι' αὐτὴν ἕνα σύμβολον, τὸ σύμβολον τῆς νίκης της εἰς τὸν
ἀγῶνα τῆς ζωῆς, ποὺ ἤξελε νὰ τὸν ἀγωνίζεται, ὅπως τὸ
ἔδειξε μέχρι θανάτου.

Οἱ συναγωνιστὰς της τῆς ἀπήντησαν μετὰ ἕνα ἀδίστα-
κτον, κατηγορηματικὸ «Ναί». Μετὰ τὸ ἴδιο αὐτὸ «Ναί» Σοῦ
ἀπαντοῦμε κι' ἐμεῖς ὅλοι, ἡρωϊκὴ συναγωνίστρια, ὅλοι
οἱ συναγωνιστὰς Σοῦ ὅλης τῆς Ἑλλάδος, ὅλη ἡ Ἑλλη-
νικὴ Νεότης. Μετὰ τὴν ἡρωϊκὴν θυσίαν Σοῦ ἐνίκησες ἐπὶ
τὸν πρὸς τὸν ὅρατον, τὸν πολὺτιμον δίπλωμα ποὺ μπορεῖ ἂν
θρῶπος νὰ δνειροπολήσῃ: τὸ δίπλωμα τῆς δόξας καὶ
τῆς ἀθανασίας. Καὶ συγχρόνως ἔδωσες σὲ ὅλους τὸν
ὑψηλὸν καὶ πιὸ μεγάλο διδάγμα, τὸ διδάγμα τῆς αὐτο-
θυσίας, ποὺ μετὰ αὐτὴν κύριος τὰ ἔθνη γίνονται μεγάλα,
ὅπως εἶπε ὁ Ἀρχηγός.

Ἐνας ἀκόμη τιμημένος νεκρὸς τῆς Ἑθνικῆς Ὀργα-
νώσεως Νεολαίας: Ἡ συναγωνίστριά μας ΝΙΚΗ ΠΕΡΣΑ-
ΚΑΚΗ. Ἐφονεύθη—ὡς γνωστὸν—εἰς τὸ μοῖρατον ἀερο-

* Ἡ Νίκη Περσάκη κατήγετο ἐκ μίας τῶν διακεκριμένων
οἰκογενειῶν τῆς Ἀνατολικῆς Κρήτης, τῆς Ἱεραπέτρας, ἐξ ἐκεῖνων
αἰνέων προσέφεραν θετικὰς θυσίας εἰς τοὺς ἀπελευθερωτικὺς ἀγῶνας
τῆς Μεγαλονήσου. Ὁ πατὴρ της Ἰωάννης Περσάκης ἱππάρχος
τῶν πρωτοπόρων ἐπιστημόνων γεωπόνων, διακρίθηκε ἰδιαίτερος
διὰ τὸν πρακτικὸν πνεῦμα του καὶ τὴν γόνιμον ἐργασίαν του εἰς τὴν θεσιν
τοῦ ἐπιθεωρητοῦ τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας. Παραλλήλως πρὸς τὴν
ἐπιστημονικὴν του ἱκανότητα τὸν διέκρινε θερμὴ ἀγάπη πρὸς τὴν
Πατρίδα. Ἦτο ἕνας ἐνθουσιώδης Ἕλλην καὶ ἕνας ἀληθινὸς Χριστι-
ανός, ἀλλὰ καὶ μαζί ἕνας ἰδεώδης οἰκογενειάρχης. Μετὰ τὰς ἀρετάς του
αὐτὰς ἀνέβηκε τὰ τέκνα του καὶ ἡτο φυσικὸν ἡ ἰδική μας ἡρώς νὰ
φανῇ ἀντάξια τῆς ἀνατροφῆς ἧς ἔτυχεν καὶ τῶν παραδόσεων τῆς ἰδιαί-
τερας τῆς πατρίδος.

πορικόν δυστύχημα του Πανελληνίου Κέντρου 'Ανεμοπό-
ρίας της Ε.Ο.Ν. μεταξύ Βόλου και Βελεστίου, όπου
έξεπαιδεύετο με τὰ ἄλλα τοιμηρὰ παιδιά της 'Οργανώ-
σεώς μας—95 Φαλαγγίτας καὶ 5 Φαλαγγιτίσσας—διὰ
νὰ γίνῃ ἀνεμοπόρος καὶ ἀργότερα ἰσως καὶ ἀεροπόρος.
Μετέιχε μίᾱς τῶν ὠραιότερων προσπαθειῶν της 'Οργα-
νώσεώς μας διὰ τὴν τιμὴν καὶ τὴν δόξαν της Πατρίδος.

Ὁ φθονερὸς θάνατος τὴν ἐπὶ ἤρῃς ὑποῦλα. Σὲ μιά πησί
της, ποὺ ἔκανε διὰ τὸ πτυχίον, σὲ μιά προσπάθειά της
νὰ κερδίσῃ ὅσον τὸ δυνατόν ἐπιβλητικώτερα τὸν τίτλον
της ἀνεμοπόρου της Ε.Ο.Ν. ἔφερε—ἀγνώστον πῶς—τὸ
ἀνεμόπτερον πρὸς τὸ ἔδαφος κατακορύφως. Πέντε μόλις
ὥρας μετὰ τὸ δυστύχημα ξεψύχησε. Ἀλλὰ πρὶν ἀκόμη
χάσῃ τὰς αἰσθήσεις της, βρῆκε τὴ δύναμι νὰ δείξῃ πόσον
ἤτο καλὴ Φαλαγγίτισσα, πόσον ἀληθινὰ τέλεια 'Ελληνο-
ποῦλα, πόσον πιστὴ συναγωνίστρια στὸν ἀγῶνα ποὺ μᾶς
ἐμπνέει ὁ 'Αρχηγός, στὸν ἀγῶνα ποὺ δὲν εἶναι, ὅπως τὸ
ξέρουμε ὅλοι μας, χωρὶς θυσίᾱς μέχρις ἀκόμη καὶ τῆς
ζωῆς.

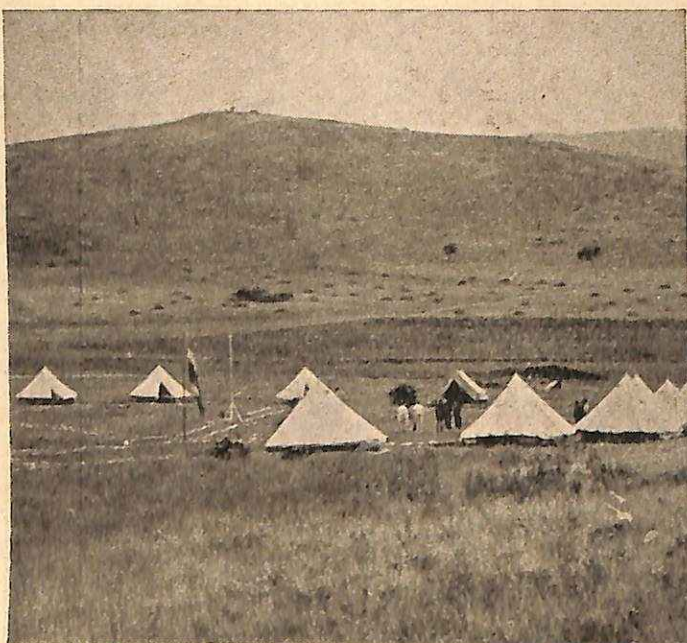
—Συνεχίστε παιδιά... Δὲν εἶναι τίποτε... Μὰ κι' ἂν
πάθω τίποτε, γιατί τὸ φοβοῦμαι, θέλω τὴ στολὴ μου καὶ
τὴ σημαία...

Αὐτὰ ἦταν τὰ τελευταῖα της λόγια. "Ἦθελε νὰ ταφῇ
μετὰ τὴ στολὴ ποὺ πάντα τιμοῦσε σὰν καλὴ συναγωνίστρια
μας καὶ μετὰ τὴ σημαία, στὴν ὁποία εἶχε ὀρκισθῇ πίστι μέ-
χρι θανάτου.

Ἡ τελευταία της θέλησις ἔγινε. Ἡ Ε.Ο.Ν. τὴν ἐκ-
δευσεν εἰς τὰς Ἀθήνας μετὰ ὅλας τὰς τιμὰς ποὺ ἀξίζουν
σὲ μιά σεμνὴ ἡρώϊδα σὰν κι' αὐτὴ. Οἱ συναγωνισταὶ της
στὸ Στρατόπεδο τοῦ Κέντρου 'Ανεμοπορίας σκόρπισαν
λουλούδια τοῦ ἀγροῦ στὸν τόπο τῆς θυσίας της, στὸν ὁ-
ποῖο καὶ ἔστησαν ἕνα πρόχειρο μνημεῖο εἰς ἀνάμνησιν
τοῦ ἡρωϊσμοῦ της. "Ὅλοι οἱ συναγωνισταὶ της καὶ αἱ συ-
ναγωνίστριά της στὴν Ἐθνικὴ 'Οργάνωσι Νεολαίας τὴν
ἐκλαψαν σὰν ἡρώϊδα καὶ θὰ τιμοῦν πάντα τὴ μνήμη της.

Τὸν τάφον της κάλυψαν πολλὰ δάφνινα στεφάνια. Τοῦ
'Αρχηγοῦ, τοῦ Κ.Ε.Ν. συναγωνιστοῦ Α. Κανελλοπούλου,
τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως, τῶν Περιφερειακῶν Διοική-
σεων Ἀρρένων καὶ Θηλέων Πρωτευούσης, τῶν Διοική-
σεων Ἀνωτάτων Σχολῶν Ἀρρένων καὶ Θηλέων, τῆς Δι-
οικήσεως Ταγμάτων Ἑργασίας καὶ τῶν Περιφερειακῶν
Διοικήσεων Ἀρρένων καὶ Θηλέων Λαρίσης.

Τὴν συγκίνησιν τῶν συναγωνιστῶν μας συνεμερίσθη
καὶ ὁλόκληρος ὁ Ἑλληνικὸς Λαός, τὰ αἰσθήματα τοῦ
ὁποίου ἐξέφρασε τόσο χαρακτηριστικὰ ὁ Ἑλληνικὸς Τύ-
πος. Αἱ ἐφημερίδες ἀνέγραψαν τὰς λεπτομερείας τοῦ θα-
νάτου της καὶ ἄρθρα ἀφιερωμένα εἰς τὴν «Πρώτην Ἑλ-
ληνίδα Ἡρώϊδα τοῦ ἀέρος». "Ἔτσι ἀπεδόθη κάθε ὀφει-
λόμενος φόρος τιμῆς εἰς τὴν νέαν ἡρώϊδα της Ε.Ο.Ν.,

Τὸ Κέντρον 'Ανεμοπορίας ὅπου ἔπεσεν ἡ ἡρώϊς.

μετὰ δὲ τὴν ἐπιβεβλημένην φαλαγγιτικὴν σεμνότητα.

Ὁ 'Αρχηγὸς ἠθέλησε νὰ διακωνισθῇ ἡ μνήμη της καὶ
μαζὶ μετὰ αὐτὴν νὰ τιμηθῇ ἡ θυσία τῆς Ἑλληνίδος εἰς τὸν
ἀρξάμενον ἀγῶνα διὰ τὴν τιμὴν, τὴν δύναμιν καὶ τὴν δό-
ξαν τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδος. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον
ἐνέκρινεν αὐτὴν τὴν ὁποίαν ὑπέβαλον συναγωνίστριά της
Νίκης Περσάκη καὶ συναγωνιστὰς της ὅπως διὰ συν-
εισφορῶν τῶν ἀνεγερθῇ τὸ μνημεῖον αὐτό. Ἐπίσης διέτα-
ξεν ὅπως τὰ ἀποκαλυπτήρια τῆς φωτογραφίας της, ἡ ὁ-
ποία ἀνηρτήθη εἰς τὴν Διοίκησιν Ἀνωτάτων Σχολῶν Θη-
λέων, εἰς τὸ Ἐπιτελεῖον τῆς ὁποίας ὑπηρετεῖ μετὰ ζήλον καὶ
ἀφοσίωσιν, γίνουιν μετὰ μεγάλην ἐπισημότητα. Ὁ ἔρανος ἤρ-
χισε. Καὶ ἐντὸς ἐλαχίστων ἡμερῶν συνελήνθη τὸ ποσὸν τῶν
75.000 περίπου χιλ. δραχμ., εἰς τὸ ὁποῖον συμπεριλαμβάναται
καὶ ἡ συμβολικὴ συνεισφορά κάθε Περιφερειακῆς Διοική-
σεως Ἀρρένων καὶ Θηλέων ἐκ δραχμῶν 500. Συγκινη-
τικὸν δι' ἡμᾶς τοὺς ἀγωνιστὰς τῆς Ε.Ο.Ν. εἶναι ὅτι
εἰς τὸν ἔρανον μετέχουν καὶ ἄνθρωποι ἔξω τῆς Ὀργανώ-
σεώς μας, οἱ ὁποῖοι μάλιστα συνώδευσαν τὰς συνεισφο-
ρὰς τῶν μετὰ χαρακτηριστικὰς ἐπιστολάς, διὰ τῶν ὁποίων
ἐξασφαλίζεται τὸ πνεῦμα τῶν νέων καὶ τῶν νεανίδων ποὺ με-
γαλύνουν μετὰ τὰ ἰδανικά τοῦ Ἑθνικοῦ Κράτους τῆς 4ης
Αὐγούστου.

* * *

Ὁ Κ.Ε.Ν. συναγωνιστὴς Α. Κανελλόπουλος μετὰ συγ-
κίνησιν ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ κρύψῃ ἐξεφώνησε τὸν κά-
τωθι ἐπικήδειον εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Ἀ' Νεκροταφείου, ἐκ
τοῦ ὁποῖου ἐκηδεύθη ἡ ἀλησμόνητος συναγωνίστριά μας
Περσάκη.

«Εἰς τὴν χορείαν τῶν τιμημένων μας Νεκρῶν, ποὺ
ἔπεσαν κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ καθήκοντος, προστί-
θεται σήμερα ἀκόμα ἕνα ὄνομα. Τὸ ὄνομα τῆς Λοχι-
του Νίκης Περσάκη.

Πιστὴ στὰ ἰδανικά της Ε.Ο.Ν. καὶ στὰ κελεύσματα
τοῦ Ἀρχηγοῦ, ὑπῆρθε στὴ ζωὴ της τὴν Ε.Ο.Ν. ἀπὸ
τὴν ἀρχὴν, μετὰ ἀφοσίωσιν καὶ αὐταπάρνησιν ἀληθινή.
Εἴτε ὡς ἐπιτελικὴ βαθμοφόρος, εἴτε ὡς ἡγέτις μονά-
δος, προσέφερεν ἐξόχως πολυτίμους ὑπηρεσίας καὶ
ποτὲ δὲν ἔλειψε ἀπὸ τὴν θέσιν, ὅπου τὴν ἔτασσε τὸ
καθήκον.

Ἦταν ἀληθινὴ ἀγωνίστρια καὶ ἀληθινὴ Φαλαγγί-
τισσα. Μετὰ τὴν ἀπώλειά της δοκιμάζεται σήμερα σκλη-
ρότατα ἡ οἰκογένειά της, οἰκογένεια Φαλαγγιτῶν καὶ
Φαλαγγιτισσῶν. Ἀλλὰ δοκιμάζεται καὶ ἡ μεγάλη της,
κοινὴ μας οἰκογένεια, ἡ Ε.Ο.Ν., ποῦχασε μίαν ἐξαι-
ρετικὴ ἀγωνίστρια. Ἡ Δ.Α.Σ.Θ. χάνει ἕνα ἐξαιρετο
στῆλεχος καὶ μέσα στὴν τόση ὀδυνηρὴ τῆς ἀπώλεια
δικαιοῦται νὰ εἶναι ὑπερήφανη, γιατί προσέφερε στὸ
βωμὸ τῆς Φαλαγγιτικῆς Ἰδέας καὶ τοῦ Φαλαγγιτικοῦ
ἀγῶνος καὶ τόσο μεγάλη θυσία.

Ἡ Λοχίτης Νίκη Περσάκη ἀγωνίσθηκε πιστά. "Ε-
μεινε πιστὴ μέχρι θανάτου. Ἐπεσφράγισε τὸν ὄρκο της,
τὸν πανῆρο ὄρκο ὅλων μας, μετὰ τὸ αἷμα της. Καὶ κα-
τέκτησε τὴν μεγάλην τιμὴν νὰ προσφέρῃ καὶ τὴ ζωὴ της
στὸν ἀγῶνα. Λέγει ὁ ὄρκος μας: «Τὸ ὄρκο μου αὐτὸν
θὰ τηρήσω καὶ ἐπὶ θυσία τῆς ζωῆς μου ἀκόμη». Ἰστωρ
μοι ὁ Θεός. Ἡ Νίκη Περσάκη ἀξιοποίησε τὸν ὄρκο
της μετὰ τὴν πρᾶξιν. Ἀπὸ τῆς θυσίας της ἀντλούμε και-
νούργιες δυνάμεις καὶ ἡ θυσία της αὐτῆς, ὅπως κάθε
τέτοιον εἶδος θυσίας ἐνισχύει γιὰ μιά ἀκόμη φορὰ
τὴν ἀπαρασάλευτὴν μας ἐνότητα, τὴν πλήρη καὶ ἀπό-
λυτὴν ἐνότητα, ὅλων τῶν συναγωνιστῶν καὶ συναγω-
νιστριῶν της.

Στὴν ἐνδοξὴ χορεία τῶν τιμημένων Νεκρῶν μας,
ἡ μορφή της Ν. Περσάκη θὰ κατέχῃ θέσιν ἐξαιρετική.
Ὁ ἱδρώτης δὲν γονιμοποιεῖται χωρὶς αἷμα. Κανένας
ἀγῶνας, καμμιά δημιουργία δὲν ὑπάρχει χωρὶς θυ-
σίαις, χωρὶς ἱδρώτα καὶ αἷμα. Καὶ τὸ αἷμα αὐτὸ ποὺ προέρχεται
ἀπὸ τὰ ἀγωνιστικά καὶ ἀκατάβλητα Ἑλληνικὰ νειότα,
προσφέρεται στὴν Ἑλλάδα καὶ στὸν ἀγῶνα τῆς 4ης
Αὐγούστου γι' αὐτὴν ποὺ ἔτσι τὸν καθαγιάζει.

Ἀλλὰ ἡ μορφή της Λοχίτου Νίκης Περσάκη δὲν
θὰ στέκεται μονάχα σὰν ἕνα θαυμάσιο ὑπόδειγμα Φα-
λαγγιτικῆς ζωῆς καὶ Φαλαγγιτικοῦ θανάτου. Θὰ στέ-
κεται καὶ σὰν σύμβολο τῆς θυσίας τῆς Ἑλληνικῆς Νεο-

Ἡ Νίκη Περσάκη (ἀριστερὰ) περιμένει νὰ πάρῃ τὸ συσσίτιόν της
μετὰ τὴν πρώτῃν ἐκπαίδευσιν.

λαίας γιὰ τὴν προσπάθεια ν' ἀνυψωθοῦν δυνατὰ, κυ-
ρίαρχα καὶ ὁλόχρυσα τὰ Ἑλληνικὰ φτερά. Εἶναι ἡ
πρώτη θυσία τῆς Ε.Ο.Ν. γιὰ τὰ Ἑλληνικὰ αὐτὰ φτε-
ρά, εἶναι ἡ πρώτη Ἑλληνίς ποὺ πέφτει γι' αὐτά. Μόνο
μετὰ θυσίαις γίνονται οἱ ἀγῶνες. Μόνο μετὰ αἷμα καὶ ἱδρώ-
τα θεμελιώνεται ἡ δύναμις, ἡ ἐλευθερία καὶ τὸ με-
γαλεῖο τῶν Ἑθνῶν.

Ἐπάνω στὴν αὐτοθυσία τῆς Ἑλληνικῆς Νεολαίας
στηρίζεται ὁ ἀγῶνας τῆς Ε.Ο.Ν. ὅπως τὸν καθώρισε
ὁ Ἀρχηγός, γιὰ τὴν Τιμὴν, τὴ Δόξα καὶ τὸ Μεγαλεῖο
τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ἐπάνω στὴν αὐτοθυσία τῆς Ἑλλη-
νικῆς Νεολαίας στηρίζεται ἡ προσπάθεια γιὰ τὴν ὑπε-
ροχὴ τῶν Ἑλληνικῶν φτερῶν, τὴν τόσο ἀναγκαίαν, σή-
μερα περισσότερο παρὰ ποτὲ.

Ἔτσι μονάχα μποροῦν νὰ πετάξουν πάλι ψηλά, κυ-
ριαρχικὰ καὶ ἡγεμονικὰ οἱ Ἑλληνικοὶ αἰετοί, κάτω
ἀπὸ τὸν ὁλόχρυσον Ἑλληνικὸν ἥλιον, διότι, γιὰ νὰ φω-
τίξῃ ὁ ἥλιος αὐτὸς σ' ἐλευθερὴ γῇ, χρειάζονται θυ-
σίαις πολλές καὶ μεγάλες καὶ ἔτσι μόνον θὰ ἐξασφα-
λίσουμε τὴν κυριαρχία τῶν Ἑλληνικῶν φτερῶν στοὺς
Ἑλληνικοὺς οὐρανούς.

Πάντα θὰ ζῇ μεταξύ μας, σὰν λαμπρὸ σύμβολο τῆς
πίστεως στὸν ἀγῶνα, τῆς ἀφοσίωσός στο καθήκον καὶ
τῆς θυσίας γιὰ τὴν ἰδέαν τοῦ Ἑλληνικοῦ Φαλαγγιτι-
σμοῦ, ἡ Λοχίτης Νίκη Περσάκη, προαγομένη σήμερον
μετὰ ἀπόφασιν τοῦ Ἀρχηγοῦ στὸ βαθμὸ τῆς Φαλαγγάρχου.

Ἀς μείνῃ αἰώνια στὴν Ἑλληνικὴ Νεολαία καὶ πρὸ
πάντων στίς Ἑλληνίδες Φαλαγγίτισσας ἡ ἱερὴ Μνήμη
τῆς Φαλαγγάρχου Νίκης Περσάκη, ὡς ὑψηλὸ παρά-
δειγμα Φαλαγγιτικῆς Ἀρετῆς».

* * *

Ἡ φωτογραφία τῆς ἡρώϊδος μας θὰ ἀναρτηθῇ εἰς
ὅλας τὰς Περιφερειακὰς Διοικήσεις Ἀρρένων καὶ Θη-
λέων τῆς Ε.Ο.Ν. Ἑλλάδος, διὰ νὰ θυμίζῃ εἰς τοὺς συνα-
γωνιστὰς καὶ τὰς συναγωνίστριάς τὴν θυσίαν τῆς καλῆς
Φαλαγγιτίσσης, τὸν ἡρωϊσμόν μετὰ τὸν καθήκοντός της—θὰ μείνουν
θάνατον ἐν τῇ ἐκτέλεσει τοῦ καθήκοντός της—θὰ μείνουν
ἀλησμόνητα τὰ τελευταῖα της λόγια: «Θέλω, ἂν πεθάνω,
τὴ στολὴ μου καὶ τὴ σημαία»—διὰ νὰ συμβολίσῃ ὅτι
ἔχουμε ὅλοι οἱ στρατιῶται τῆς Ε.Ο.Ν. ἱερώτερον νόμον:
«Πίστι στὴν Πατρίδα μέχρι θανάτου, θυσία καὶ τῆς ζωῆς
μας ἀκόμη εἰς τὰς ὥραιās προσπάθειās τῆς Ε.Ο.Ν.».

* * *

Σχετικῶς ὁ συναγωνιστὴς Κ.Ε.Ν. ἐξέδωκε τὴν 24ην
'Ιουλίου τὴν κάτωθι διαταγὴν πρὸς τὰς Διοικήσεις Ἀ-
νωτάτων Σχολῶν, τὰς Περιφερειακὰς Διοικήσεις Ἀρρέ-
νων καὶ Θηλέων καὶ τὴν Διοίκησιν τῶν Ταγμάτων Ἑρ-
γασίας:

«Ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς Ε.Ο.Ν., τὴν ἔστω ὀλιγόχρονον,
ἀναφέρονται μορφαὶ Συναγωνιστῶν καὶ Συναγωνι-
στριῶν, αἵτινες ἐν τῇ ἐκτέλεσει τοῦ καθήκοντός των κατέ-
λαβον ἥδη τὴν μάλλον τιμητικὴν θέσιν ἀπὸ τῶν πρώτων
στιγμῶν τῆς ἐξορμήσεως, ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τοῦ Ἀρ-
χηγοῦ μας, τῆς Ἑλληνικῆς Νεότητος διὰ τὴν ἐθνικὴν
ἀναδημιουργίαν.

Καὶ ἡ ἱστορία ἀπετέλεσε πάντοτε τὸν γνώμονα τῶν
πολιτισμῶν λαῶν διὰ τὴν περαιτέρω σταδιοδρομίαν
των. Εἰδικῶς διὰ τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος, ἡ ἱστορία ἀποτε-
λεῖ τὴν μοναδικὴν πηγὴν διδασμάτων, ἐξ ὧν κυρίως δια-
τηρεῖται ἐν τῇ ἀθανασίᾳ ἡ Φυλὴ αὕτη.

Ἐν τῇ Ε.Ο.Ν., τὸ κυριώτερον τοῦτο δημιούργημα
τοῦ Κράτους τῆς 4ης Αὐγούστου, δὲν εἶναι δυνατόν παρὰ
νὰ τηρηθῇ ἡ ἰδία παράδοσις ἀντλήσεως διδασμάτων ἐξ
αὐτῶν τούτων τῶν ἱστορικῶν γεγονότων, τὰ ὁποῖα ἡ
δρασίς της δημιουργεῖ. Καὶ φωτεινότερα ἱστορικὰ διδάγ-
ματα ἐν τῇ Ὀργάνωσί μας δὲν εἶναι δυνατόν νὰ υπάρ-
ξουν ἄλλα, ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα λυσitelῶς μᾶς προσέ-
φεραν διὰ τῶν αὐτοθυσιῶν τῶν Συναγωνιστῶν καὶ Συ-
ναγωνιστριῶν, προσφέροντες τὴν ζωὴν τῶν θυσιῶν ἐν τῇ
ἐκτέλεσει τοῦ καθήκοντός των.

Ἡ Λήμνος μετὰ τοὺς Συναγωνιστὰς τοὺς ριφθέντας, διὰ
νὰ σώσουν ἀνθρωπίνως ὑπάρξεις, εἰς τὰς φλόγας τοῦ
καίοντος κινηματογράφου, ἀποθανόντας δὲ ἐν τῇ ἐκτε-
λέσει τοῦ καθήκοντός των, ἡ Κρήτη μετὰ τὸν ἐν τῇ ἐκτε-
λέσει τοῦ καθήκοντός του ἀποθνήσκοντα Συναγωνιστὴν,
ἡ Διοίκησις Θηλέων Ἀνωτάτων Σχολῶν μετὰ τὴν ἐν καθή-
κοντι ἐκπαίδευσιν πρωτοπόρον τῆς ἐθνικῆς προσπάθειās
διὰ τὴν δημιουργίαν τιμημένων Ἑλληνικῶν πτερῶν πε-
σοῦσαν Συναγωνίστριαν Περσάκη, καὶ θεμελιώσαντες
διὰ τοῦ καθηγιασμένου αἵματός της, ἀσαλεύτως καὶ ἔσσει,
τὴν Ἑλληνικὴν θέλησιν, νὰ δημιουργήσῃ τὸ Ἔθνος τοῦτο
ἰσχυρὸν ἀκατάβλητον καὶ παντὶ ὅπου πλοῦσια ἐξεδηλώθη-
σαν τὰ δείγματα τῆς αὐτοθυσίας ἐν τῇ Ὀργάνωσί μας
διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τοῦ Ἑθνικοῦ κοινωνικοῦ συνόλου,
ἐπιβάλλουν εἰς ἡμᾶς τὴν συγγραφὴν, ἡ μᾶλλον τὴν ἀπαρ-
χὴν τῆς συγγραφῆς μῆς ἐνδόξου καὶ φωτεινῆς ἱστορίας
τῆς Ὀργανώσεώς μας.

Ἐντελλόμεθα, ὅθεν, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς λή-
ψεως τῆς παρούσης ἀποστείλετε εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς Διεύ-
θυνσιν Πολιτικῆς Διαφωτίσεως καὶ Διαπαιδαγωγείας,
εἰς μικρὰ σχήματα ἢ μεγάλα, φωτογραφίαν τῶν καθ' οἱ-
ονδήποτε τρόπον ἐν τῇ ἐκτέλεσει τοῦ καθήκοντός των ἐκ-
λειψάντων Συναγωνιστῶν ἢ Συναγωνιστριῶν (δηλ. εἴτε
κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν Διαταγῆς ἢ Ὑπηρεσίας εἴτε κατὰ τὴν
διενέργειαν πράξεως αὐτοθυσίας) συνοδευόντες ταύτας
ἐν συντομίᾳ μετὰ τὸ ἱστορικόν, τὸ πλήρες ὀνοματεπώνυμον,
τὴν ἡλικίαν, τὸν βαθμόν, τὸν Σχηματισμὸν εἰς ὃν ἀνήκον,
τὸν τόπον γεννήσεως καὶ τὸν τόπον εἰς ὃν συνετελέσθη
ἡ θυσία μετὰ τῆς ἡμερομηνίας καὶ τὴν ἐπαγγελματικὴν
ἐπίδοσιν.

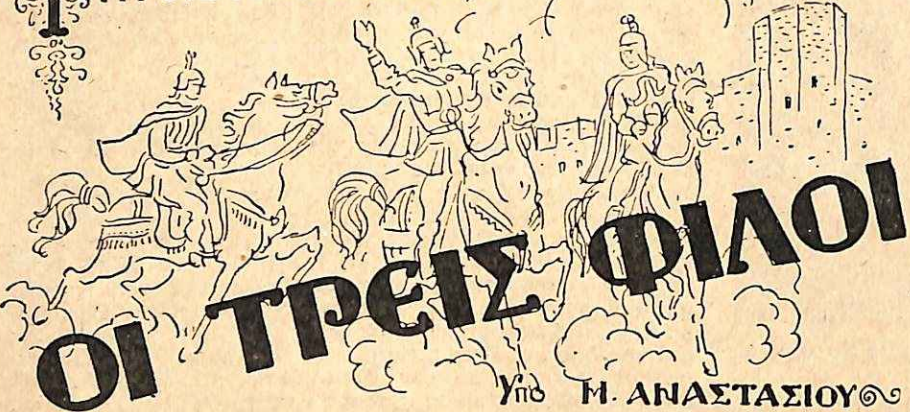
Αἱ Περιφερειακαὶ Διοικήσεις αἵτινες ἀπέστειλαν ἤδη
εἰς ἡμᾶς τοιαύτας φωτογραφίας Συναγωνιστῶν, ἐντέλ-
λονται ὅπως ἐπαναποστείλουν αὐτάς, συνοδευόμενὰς
μετὰ τὸ ὡς ἄνω ἱστορικόν, Ἐπαναλαμβάνομεν ὅτι ἡ
ἐντολή μας αὕτη ἀφορᾷ αὐστηρῶς μόνον τοὺς ἐν τῇ ἐκ-
τέλεσει τοῦ καθήκοντός των ἢ ἐν πράξει αὐτοθυσίας πε-
σόντας Συναγωνιστὰς καὶ Συναγωνίστριάς καὶ ὄχι τοὺς
τυχόν φυσιολογικῶς ἀποβιώσαντας.

Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος Νεολαίας
ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ».

Μετὰ τὸ δυστύχημα ποὺ ἐπληξε τὴν ἀνεμοπορίαν τῆς
'Οργανώσεώς μας οἱ συναγωνιστὰς καὶ συναγωνίστριά
τῆς Περσάκη ἐσυνέχισαν καὶ συνεχίζουν τὴν προπαίδευ-
σίν των. Λυπήθηκα περισσότερο ἀπ' ὅλα τὰ παιδιά τῆς
Ε.Ο.Ν. διὰ τὸν θάνατόν της. Ἀλλὰ δὲν ἐλιποψύχησαν
οὔτε διὰ μίαν στιγμὴν.

Ἐκ παραλλήλου ὁ Ἀρχηγός καὶ ἡ Ε.Ο.Ν. διὰ τοῦ
Κυβερνητικοῦ τῆς Ἐπιτρόπου, ὁ ὁποῖος μετὰ τὸν παλμόν τοῦ
ἐνθουσιασμοῦ ποὺ τὸν διακρίνει, ἐνίργησαν ὅτι ἔπρεπε διὰ
νὰ παρηγορηθῇ ἡ σκληρῶς δοκιμασθεῖσα οἰκογένεια τῆς
ἡρώϊκῆς συναγωνίστριας. Ἡ Ἐθνικὴ Ὀργάνωσις Νεολαί-
ας ἀνέλαβεν ἐνεργῶς τὴν προστασίαν τῆς οἰκογενείας Περ-
σάκη.

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΦΙΛΟΙ

ΥΠΟ Μ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ

21. (Συνέχεια)

Ο Σταυρογιάννης στάθηκε συλλογισμένος. Φαινόταν σ' α' να αναικισθεί τις θύμης του για να ξεχωρίσει ανάμεσα σ' αυτές κείνο που τον ρωτούσαν. Ύστερα, κοιτάζοντας κατάματα το Γρηγόρη, απάντησε σταθερά:

— Όχι, ποτέ. Ούτε έμένα ξετείλε κατά κει, ούτε κανένα από τους συντρόφους μου.

— Για τόν έαυτό σου καλά, τ' παραδέχομαι. Για τους άλλους όμως πώς τ' ξέρεις;

— Νά σ' ας πώ. Μ' όλο που ό Ιωαννίτης μ' ας είχε απαγορεύει να λέμε ακόμα και συναμεταξύ μας πού πήγαμε και τί κάμαμε, έμεις συχνά κουβεντιάσαμε πάνω σ' αυτό. Μ' ας έτρωγε, βλέπεις, ή περιέργεια. Τό λοιπόν κανένα ποτέ δέν άκουσα να πη: «Σή-μερα είχα δουλειά στ' άρχοντικό τών Φωκάδων».

Ήταν φανερό πώς ό Σταυρογιάννης έλεγε την αλήθεια.

Οι τρεις φίλοι κατόχτηκαν με άπορία. Ός τόσο ό Δημήτρης, πού φωτιστική ξαφνικά από κάποια σκέψη, είπε:

— Θαρρώ πώς ό,τι είχαμε να μάθουμε από τούτο τόν άνθρωπο, τ'ό μάθαμε. Κι' είναι καιρός να πάη να ήσυχασε. Ο Βλαδίμηρος θά φροντίση να μ' ήν του λείψη τίποτα. «Αν οι πληροφορίες πού μ' ας έδωσε είναι αληθινές ή όχι, αυτό θά τ'ό δείξη ή αύριανή μέρα».

Ύστερα από τούτα ό βαράγγος πήρε πάλι τόν αϊχμάλωτό του κι' έφυγε...

— Πέσαμε έξω, είπε ό Μιχαήλ.

— Έτσι νομίζεις; ρώτησε ειρωνικά ό Δημήτρης.

— Έχεις μήπως καμιά καινούργια ιδέα;

— Όχι. Μονάχα εκείνη πού έσύ εί-πες, έτσι χωρίς να καταλάβης τί λές, έγώ την παίρνω και την ξετάζω και τί βρίσκω πολύ πιθανή. Ο Ιωαννίτης αυτός δίχως άλλο είναι κατάσκοπος για λογαριασμό τών Σαρακηνών ή κάποιων άλλων έχτρών μας. Καί είναι πολύ καλά πληροφορημένος για τ'ό κάθε τί. Έτσι ότ' αν μαθαίνη πώς ό κύρ Βασίλειος Πετεινός πηγαίνει μεταμορφωμένος σέ γυναίκα σ'ό μ' αναστήρι του Πετρίου για να συναντήση την Αύγουστα Έλένη, δέν είναι δύσκο-

λο να καταλάβη πώς κάποια συνωμοσία έτοιμάζεται.

— Μ' αυτό θά τόν εύχαριστούσε... Γιατί να τ'ό καταγγείλη σ'ό Βρίγγα; ρώτησε ό Μιχαήλ. «Ίσα-Ίσα πού θά-πρεπε με κάθε τρόπο να βοηθήση τούς συνωμότες».

— Μή βιάζεσαι... Είπε ό Γρηγόρης πού παρακολουθούσε με προσοχή τή σκέψη του Δημήτρη κι' άρχισε να θαμ-ποδέλητ'ό συμπέρασμα πού πήγαι-νε να βγάλη.

— Έχεις δίκη, Μιχαήλ, είπε ό Δημήτρης. Οι διχόνοιες μας, οι στάσεις, οι αντιζηλίες κλπ. κουτσουρεύουν τή δύναμη τής αυτοκρατορίας και κάνουν τούς έχτρους μας να χαίρουν. Κι' αν τ'ό κακό είναι άσημαντό προσπαθούν να τ'ό μεγαλώσουν. Βάζουν λοιπόν και τή συκοφαντία ανάμεσα σ' άλλα και πετυχαίνουν τ'ό σκοπό τους.

— Δηλαδή; ρώτησε πάλι ό Μιχαήλ.

— Θέλεις ναί και καλά να μάθης για-τί κατάγγειλε τή συνωμοσία σ'ό Βρίγγα;... Λοιπόν τ'ό έκαμε — και στοι-χηματίζω γι' αυτό — μόνο και μόνο για να προστέση ανάμεσα σ'ούς άλλους πρώτους και καλλίτερους τούς Φωκάδες. Τώρα γιατί δέν ξετείλε σ'ό άρχοντικό τούς κατασκόπους; Και γιατί να στείλη; Σέ ρωτώ έγώ... άφού τ'ό ξέρει πολύ καλά πώς οι Φωκάδες δέν μπορεί να είναι ανακατεμέ-νοι σ' αυτή την ύπόθεσι;

Η σκέψη ήταν πολύ λαγάρη... πολ-λύ πιθανή, τόσο πού να θαυμάξη κα-νείς την κρίση αυτού του νέου πού βά-ζοντας κάτω όλα «τά δεδομένα» σά νάταν μαθηματικά σημάδια, με εύκο-λία και ακρίβεια έφτανε σέ ένα «Ίσον» πού δέν εσήκωνε αντίλογα.

Ο Γρηγόρης πήρε τ'ό λόγο.

— Οι δυό σας άπόψε, εί-πε, ό ένας με τή δραστη-ριότητά του και ό άλλος με την κρίση του, θαρρώ πώς λύσατε τ'ό μυστήριο. Καί δέν ξέρω ποιά να παι-νέσω και ποιά να θαυμά-σω περισσότερο... Δέν πρέπει όμως να βιαζώμα-στε... και να νομίζουμε πώς τελείωσε ή άποστολή μας... Τ'ό δυσκολώτερο ίσως μένει πίσω... Ο Βρίγγας δέ θέλει σκέψεις για να πεισθί, μ'α γεγονό-τα πού ν'άποδείχνουν πώς

τ'ό συμπέρασμά μας είναι σωστό... Ένα π'άμα ως τόσο είναι βέβαιο... Τίποτε δέν μπορεί σήμερα να ώφελήση τούς έχτρους μας περισσότερο, όσο να κα-ταφέρουν να κάμουν ύποπτους σ'ό πα-λάτι τούς Φωκάδες... γιατί έτσι ή έκ-στρατεία τής Κρήτης, πού έτοιμάζεται μυστικά τρία χρόνια, θά ματαιωθί ή θ' άνατεθί σ' άλλον και θ' άποτύχη.

Και τώρα δέν άπορώ καθόλου γιατί με τόσα χτυπητά λόγια χαρακτήρισε ό Βρίγγας τήν άποστολή πού σ'ό ά-νάθεσε, Δημήτρη. Νά ξεκαθαρίσης ποιά είναι ή αλήθεια μέσα σ' όλα τούτα τ'ά μυστήρια είναι σωστή νίκη και ή ώφέλεια μεγαλύτερη από μία νίκη.

Απομένει ένα ζήτημα ακόμα: Μ'ε τ'ά ίδια μας τ'ά μάτια να βεβαιω-θούμε για όλα αυτά.

— Και πρέπει να τ'ό κάμωμε όσο τ'ό δυνατό γρηγορώτερο, γιατί μπορεί να μ'ήν έχουμε καιρό... Παρατήρησε ό Μιχαήλ.

— Κι' ένα άλλο ακόμα, πρόσθεσε ό Γρηγόρης. Πρέπει να ειδοποιήσωμε τούς Φωκάδες;

Η ερώτηση αυτή έρριξε πάλι ό-λους σέ συλλογή.

— Μου φαίνεται πώς δέν έχουμε τ'ό δικαίωμα... Είπε σέ λίγο ό Δημή-τρης. Η άποστολή είναι έμπιστευτική. Ύστερα ποιάς ό λόγος άφού με τις ένέργειές μας θά τούς προσφέρουμε τή μεγαλύτερη ύπηρεσι;

— Δηλαδή; ρώτησε μηχανικά ό Μιχαήλ γιατί σ'ό μεταξύ άκολουθώντας φαίνεται κάποια σκέψη πού τ'ό καρ-φώθηκε σ'ό νού άφαιρέθηκε...

— Πώς δηλαδή; Μικρό π'άμα είναι να τούς ξεφορτώσουμε από μία τέτοια συκοφαντία; Τί συλλογιέσαι;

— Σκέψου αν για τόν ένα ή τόν άλ-λο λόγο, πού δέν ξέρουμε, οι Φωκά-δες είναι αληθινά μπλεγμένοι σ' αυτή την ύπόθεσι!... Είπε ό Μιχαήλ.

— Μή, για τ'ό Θεό, μη λές ανοη-σίες. Παρατήρησε ό Γρηγόρης. Αυτό θάταν μεγάλη συμφορά ακόμα και για τή φίλια μας. Γιατί με πούν έπρε-πε να ταχτούμε, με τ'ό Βρίγγα ή με τούς Φωκάδες;

Κοιτάζανε και οι τρεις αυτό τ'ό έν-

Ο Γρηγόρης σηκώθηκε.

Τα νέα βιβλία

«ΣΤΟ ΝΗΣΙ ΤΩΝ ΦΑΙΑΚΩΝ»

Θυμάμαι πάντα τ'ό πρώτ'ό μου ταξίδι στήν Κέρκυρα. Έφθανα από τ'ας Πάτρας και σ' όλο τ'ό δρόμο δέν μ'ας άφησε μία στιγμή ή συνοδεία τής βροχής: κάπου-κάπου μόνο ξε-καθάρριζε ό ούρανός, παγνίδιζε ό ήλιος και μπορούσαμε ν' αναπαύουμε τ'ό μάτι σ' τις σκά-λες τής Κεφαλληνιάς, Άγία Εύφημία, Φι-σκάργο, σ' τις πλαγιές με τ'ά πυκνά δάση τών κυπαρισσιών. Στήν Πρέβεζα όμως ήταν πάλι ή ίδια βαρεία καταχνιά, τ'ό κροτάλισμα τής βροχής, ή λάσπη, τ'ό στεφάνωμα τ'ό Παντο-κράτορος από τ'ά βαριά σύννεφα. Τ'ά ίδια και τήν άλλη μέρα τ'ό π'αυτ'ό πού τ'ό βαπόρι έφθα-νε στήν Κέρκυρα. Μ'ε τ'ό καρδέι ήσαν κι' άλλοι πού έφθαναν σ'άν κι' έμένα π'αυτ'ή φορά σ'ό νησί και σ'άν νάθελαν ό τόπος κι' ό ούρα-νός να μ'ας καλωσορίσουν, ξεκαθάρισε για λί-γο ό όρίζων και πρόβαλε τ'ό νησί σ' όλη του τήν αίσλη. Κάτω από τήν ζωογόνο θαλ-πωρή τ'ό ήλιου έφάνηκαν τ'ά κάστρα, τ'ά σπίατα, τ'ά βουνά, σέ μία άποθέωσι φωτός και τών άνάνερων πέλων τών άτμών.

Είναι βέβαια κι' άλλες ελληνικές πόλεις πού έχουν έπιθλητική εμφάνισι, μ'α ή Κέρκυ-ρα, όπως και ή Ζάκυνθος, έχουν και άλλο από άλλη έπιθλη. Έχουν μία νότα πολιτι-σμού, πού προσβάλλει με τ'ά πρόσωπα και τ'ά πράγματα, πού σαγηνεύει και πού δικαιολο-γεί εκείνους πού έγραψαν πώς ή Κέρκυρα εί-ναι ή πρώτη σκάλα τ'ό Δυτικού πολιτισμού π'αυτ'ήν Άνατολή.

Αυτ'ή τή σκέψη και τήν ανάνησι μ'α έα-νάρησε σ'ό νοτ'ό τ'ό βιβλίο τ'ό κ. Σπύρου Μι-νιώτου «Στ'ό νησί τών Φαϊάκων». Δυστυχώς, δέν είναι όλο τ'ό βιβλίο πού έχω ύπ' όψη μου και πού έκδιδε ή «Ίόνιος Άνθολογία». Εί-ναι ένα μόνο μέρος, πού λέει πολλά για τ'ό όλο: «έξ' όνυχος τών Λέοντα». Μ'ε τί ύφος ζω-ντανό, παλμώδες μ'ας περιγράφει ό κ. Μινώ-τanos, τ'ό νησί, τ'ά έργα πολιτισμού, τούς άν-θρώπους, τήν ιστορία του, — πού είναι αυτ'ή ή ιστορία τ'ό Έλληνισμός — τήν έποποιεί αυτ'ή πού ώδηγησε στήν Ένωσι.

Τυπική ιστορία δέν θά ήμπορούσε κανείς να χαρακτηρίσ'ό τ'ό βιβλίο τ'ό κ. Μινιώτου, είναι όμως κάτι περισσότερο ή ιστορία. Η τυπική ιστορία έχει τ'ό τ'ό μ'ονοκνημα: είναι προσήτι ή προσήτης σ'ούς λίγους. Η ιστορία καθώς δίνεται από τόν κ. Μινώτο, σ'άν ένα άνάγνωσμα από τύπον σημείωσης, έλκυει τήν προσοχή και καθήλωνει τ'ό ένδια-φέρον.

δεχόμενο όπως ένα βαθύ γκρεμνύ πού θ' άνοιγόταν ξαφνικά μπροστά σ'ό δρόμο τους.

— Άς μ'ήν είμαστε άπαισιόδοξοι ά-κριβώς τή στιγμή πού ξεκινούμε για τήν έκστρατεία μας... είπε ό Δημή-τρης.

Ο Θεός βοηθός!

Στ'ό μεταξύ, με τή συζήτηση, ή ώρα είχε περάσει... Θάταν πολύ π'ό πέρα από τ'ά μεσάνυχτα. Μπάτης στεριανός άρχισε να φυσά... Γλυκειά μυρωδιά άναδεδύονταν από τ'ά θαυμαστά περβό-λια τής βασιλείουσας... Οι τρεις φί-λοι καταπιάστηκαν με τ'ό τί θάκαναν αύριο. Άνοιξαν τ'ό δέμα με τ'ά κου-ρέλια πού τούς έφερε ό Βλαδίμηρος... Ήταν ακριβώς ό,τι τούς χρειαζόταν. Κάτω από κείνα τ'ά βρώμικα καταξε-σκισμένα ρούχα κανείς δέν θά μπο-ρούσε να μαντέψη πώς κρύβονται τρία άρχοντόπουλα, τρεις άξιωματικοί τής βασιλικής φρουράς.

Ο Μιχαήλ θά πήγαινε σ'ό μονα-στήρι τ'ό Πετρίου, ό Γρηγόρης σ'ό άρχοντικό τ'ό π'αυτ'όν παρακοιμωμέ-νου Βασίλειου και ό Δημήτρης θά πα-ραφύλαγε έξω από τήν πόρτα τ'ό κύρ Βασιλείου Πετεινού...

— Κι' αν σ'ό μεταξύ χρειαστή να συνεννοηθούμε χωρίς ν' άφήσουμε τή θέση μας; Παρατήρησε ό Μιχαήλ.

Τ'ό παιδικό σχέδιο

Τ'ό έλεύθερο από μ'ήνης σχέδιο δίνει τήν ευκαιρία σ'ό παιδί ν' αναπτύξη Ικανότητες ίσως τήν ώρα άγνωστες και σ' αυτό τ'ό ίδιο. Έκείνο όμως, πού έχει μεγαλύτερη σημασία από τή παιδαγωγική άποψη, είναι ό,τι, ζητών-τας από τ'ό παιδί να μ'ας δώση κάτι έντελώς δικό του, τ'ό δημιουργούμε τήν έντύπωσι πώς μπορεί να δουλεύη βασίζόμενο σ'όν έαυ-τό του και μόνο, άποκτάει μ' αυτό τόν τρόπο αυτοπεποίθησι, αναπτύσσει πρωτοβουλία και π'ό πάντων προσωπικότητα. Ο δάσκαλος σ'ό κεφάλαιο τούτο έχει πολύ δύσκολη δου-λειά να κάνει. Δέν πρέπει με κανένα τρόπο να έπέμψ'ό υποτιμώντας τή δουλειά τ'ό παι-διού για τις άτέλειες πού θά παρουσιάζη στήν αρχή, αλλά ούτε θά είναι συμφέρο να τ'ό υπερεγκωμιάξη, γιατί τότε ύπάρχει ό κίν-δυνος να δημιουργήση ένα μικρό αλλά τρο-μερό έγωισμό, πού θά γίνη ό τύραννος άργό-τερα μέσα στήν ομάδα τών συμμαθητών του, αυτός δέ ό ίδιος, βασίζόμενος σ' τις φυσικές του Ικανότητες, θά πάλη να δουλεύη. Μ'α έτυχε να έχω παιδιά αυτού τ'ό είδους (ήλι-κίας 10-12 έτών) προικισμένα άπ' τή φύσι με έξαιρετικές Ικανότητες αλλά πού γίνον-τουσαν τυραννικά σ'ούς συμμαθητές τους. Με-ρικοί από αυτούς έστράχσαν με μεγάλη έπι-τυχία βαβόρια, άεροπλάνα ή αυτοκίνητα κλπ. Λοιπόν κανείς άλλος δέν τολμούσε μέσα στήν τάξη να καταπιαστή με παρόμοια θέματα, για-τί γίνονταν τ'ό άντικείμενο τής ειρωνείας τών μικρών αυτών βασιλίσκων και τής παρέας των. Μ'ε αυτό τόν τρόπο οι μ'έν προνομιούχοι

δέν δούλευαν πιά, βέβαιοι για τήν άξία τους, οι άλλοι δέ άποκτήσανε π'αυτ'ό τ'ό αίσθη-μα τής κατωτερότητας, σέ σημείο πού πολ-λές φορές, παιδιά με άρκετές Ικανότητες, μ'α ζητούσαν παρακλητικά τις ήμέρες τών δια-γωνισμών να τούς βαθμολογήσω με μεγάλη καλωσύνη, έστω και μόνο με τή βási. Άσφα-λώς τ'ά παιδιά αυτά άξιζαν καλλίτερης μοί-ρας.

Στ'ό παιδί θά πρέπει να σταθούμε π'αυτ'ό με πολύ μεγάλη προσοχή. Τ'ό παιδί μ'ας νοιώθει, αλλά έμεις δέν τ'ό νοιώθουμε, μ'ας αίσθανε-ται, αλλά πολύ δύσκολο σέ μ'ας να τ'ό αίσθαν-θούμε. Μ'ε τ'ό παιδί θά έπρεπε να δούλευουμε με τήν αρχή πώς ίσος π'ός ίσον, τ'ό μόνο δέ πού θά προσπαθήσουμε να καταλάβη είναι πώς, σ'άν μεγαλύτεροι του, ξέρουμε πολύ περισσότερα πράγματα, μ'α πού τ'ά κερδίσαμε όμως με τήν δουλειά και μόνο με τή δουλειά. Έκείνο πού κουράζει περισσότερο ίσως είναι, όσο να πεισθί τ'ό παιδί να έχη έμπιστοσύνη σ'όν έαυτό του. Ύπάρχουν βέβαια ένα πλήθος έπιχειρήματα, λ. χ. όπως βλέπει ό καθένας για λογαριασμό του, όπως αίσθάνεται, πονάει ή χαίρεται, τ'ό άρέσει κάτι ή δέν τ'ό άρέσει, με τόν ίδιο τρόπο μπορεί να εκφράζεται χωρίς να στηρίζεται πουθενά άλλου παρά μόνο σ'όν έαυτό του και φυσικά σ' τις γνώσεις πού άπο-κτάει μέρα με τή μέρα και πού είναι άποτέ-

Γ. ΡΩΜΑΝΟΣ

*Επιμελείς Σ. Δούκας

— Σωστά, μ'ας χρειάζεται ένας σύν-δεσμος... Παραδέχτηκε ό Γρηγόρης.

— Τί λέτε για τ'ό Βλαδίμηρο;

— Είναι πολύ γνωστός σ'όν κύκλο τών ζητιάνων, γιατί μ' αυτόν μοιράζει ή μ'αία μου τις έλεημοσύνες της. Είπε ό Μιχαήλ.

— Τόσο τ'ό καλλίτερο λοιπόν. Κανείς δέν θά ύποπτευθί αν μ'ας πλησιάζη. Γιατί μ'ήν ξεχνάτε πώς θά φανώμαστε ζητιάνοι. Φτάνει να τόν δασκαλέψης; Μιχαήλ, πώς θά μιλά και πώς θά φέ-ρεται για να μ'ας προδώση άθελά του... Είπε ό Γρηγόρης.

— Αυτό τ'ό παίρνω άπάνω μου. Μή σ'ας νοιάζει.

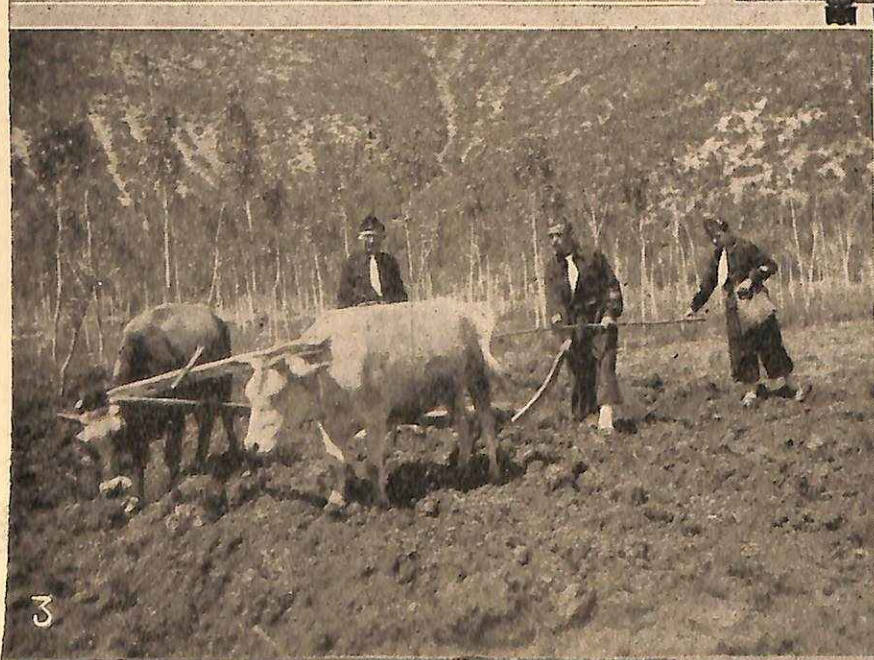
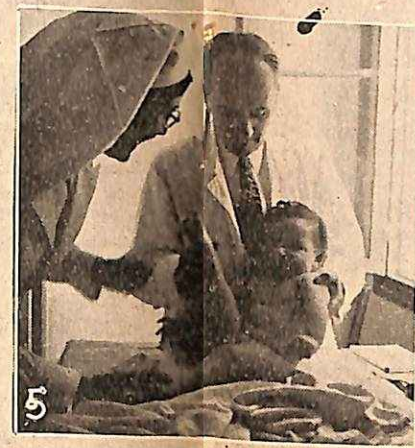
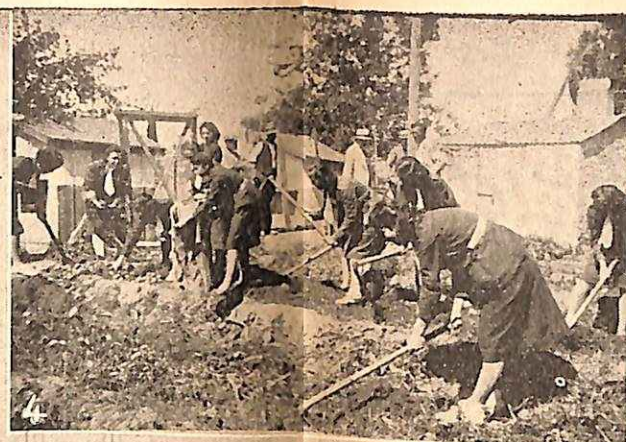
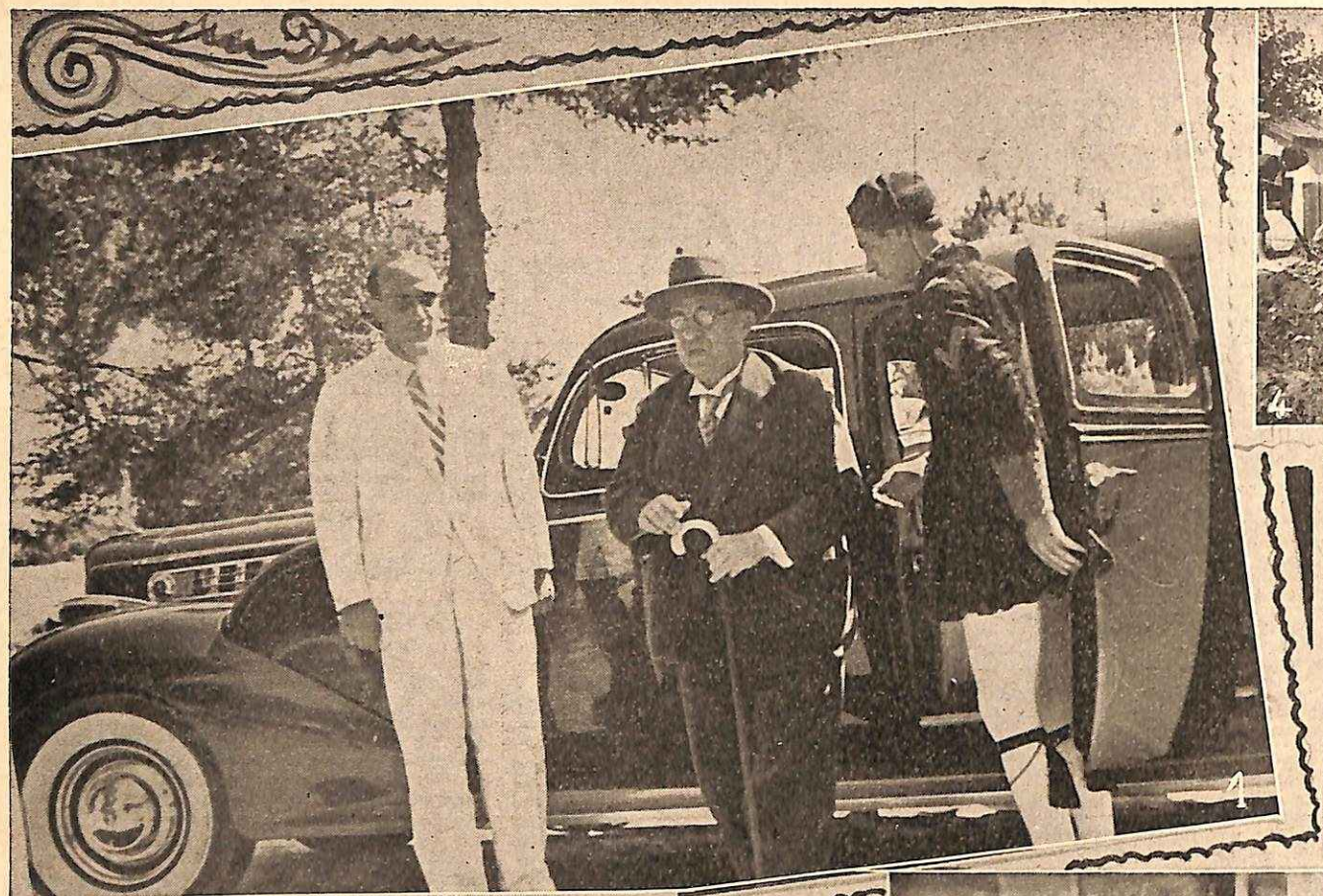
Ήταν καιρός πιά να χωρίσουν... Νά κοιμηθούν. Ο ύπνος ξελαγαρίζει τ'ό μυαλό, ξεκουράζει τ'ό κορμί, σά να περνά από πάνω σου τ'ό πατρικό χέρι τ'ό Θεού και σέ λευτερώνει από τις έγνοιες και τούς κόπους. Ξέχωρα ό Δημήτρης είχε ζήσει, θαρρείς, ένα χρόνο σέ μία μέρα. Τόσα περιστατι-κά, τόσες συγκινήσεις. Άξήμερωτα ακόμη είχε περάσει στήν Άσιατική όχητ'ή με τή βασιλική ακολουθία. Ύ-στερα τ'ό κυνήγι τ'ό αγριόχοιρου σ'ούς δασωμένους λόφους. Σέ μία ά-στραπή μέσα θυμόταν ακόμα τή σι-γή πού τ'ό άθλητικό σώμα τ'ό αυτο-κράτορα είχε κυλιστή πάνω στή χλόη και τ'ό θηριό μονιασμένο, γρυλίζοντας

χύθηκε κατ' άπάνω του... Τ'ά τρομε-ρά του δόντια έλαμπαν σά λεπίδες μα-χαριών... Ούτε σκέφτηκε αλήθεια τί έκανε εκείνη τήν ώρα και πίστευε ά-κλόνητα πώς ήταν μονάχα ένα έργο σ'τά χέρια τής θεάς πρόνοιας. Δέν έ-νοιωσε καθόλου υπερηφάνεια για τ'ό κατόρθωμά του μ'α κάτι σά δέος και κατάνυξη... Άκολούθησαν ύστερα ό-λα αυτά πού ξέρουμε και πού τώρα λαμπύριζαν μέσα σ'ό μυαλό του σ'άν εικόνες πολυχρώμες πού ή μ'α έμται-νε στήν περιοχή τής άλλης κι' ανακα-τεύονταν μαζί της, έτσι πού δέν μπο-ρούσε πιά να ξεχωρίσης καμιά.

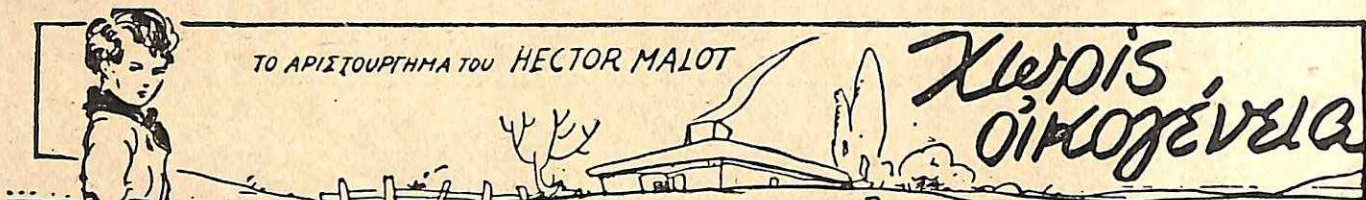
— Καιρός για ύπνο, φίλοι μου. Είπε ό Γρηγόρης και πέρασε τ'ό χέρι του σ'ούς ώμους τ'ό Δημήτρη... Πηγαί-νομε... Γεια σου Μιχαήλ... Αύριο βράδυ σ'ό ίδιο μέρος τ'ά ξαναλέμε... κι' άς έλπίσουμε πώς θαύμασε τόσα πολλά και σπουδαία να πούμε πού ή αύριανή μέρα θά είναι σημαντική σ'άν τή σημερινή...

— Λένε, πρόσθεσε, πώς οι άρχαίοι Ρωμαίοι είχαν δυό στάμνες και στή μ'α έρριχναν μαύρα ψηφία και στήν άλλη άσπρα... Τ'ά μαύρα ήσαν οι κα-κές μέρες, τ' άλλα οι καλές. Έμεις τούτην έδώ πρέπει να τή χρυσάσουμε και να τήν κρατούμε για πάντα στή θύμησή μας.

(Άκολουθεί)

1) Ο 'Αρχηγός και ο Κ.Ε.Ν. κ. 'Αλέξ. Κανελλόπουλος επίσκεπτόμενοι τὸ Στρατόπεδον «Ι Μεταξᾶς»
 2) Φαλαγγίτισσαι ἀσχολούμεναι εἰς τὸν καθαρισμὸν τοῦ Στρατοπέδου τῶν 3) Φαλαγγίται Λαρίσης
 σπείροντες ἀγρὸν τῆς Ε.Ο.Ν 4) Φαλαγγίτισσαι καὶ Σκαπάνισσαι Καλαμῶν ἀσχολούμεναι εἰς τὴν γεωρ-
 γίαν. 5) Φαλαγγίτισσα ἐκπαιδευομένη εἰς τὸν Βρεφοκομικὸν Σταθμὸν Περιφερείας Γκύζη. 6) Τὸ μου-
 σικὸν τμήμα τῆς Περιφερ. Διοικ. Φθιωτιδοφωκίδος. 7) Ο 'Αρχηγός δοκιμάζει τὸ συσσίτιον τῶν σπου-
 δαστριῶν εἰς τὸ Στρατόπεδον τῆς Ε.Ο.Ν 8) Φαλαγγίτισσαι Μεσσηνίας ἀσχολούμεναι εἰς ἀγροτικάς
 ἐργασίας. 9) Ἡ προσευχὴ εἰς τὴν κατασκήνωσιν τῆς Δ.Α.Σ.Θ

(Συνέχεια
ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὅταν ἐξύπνησα, ἦ-
ταν ἀκόμα νύχτα, τὰ-
στρα ἔλαμπαν στὸ βα-
θὺ γαλάζιο καὶ κανέ-
νας κρότος δὲν ἀκού-
γόταν. Ὁ ἀργεῖος ἀ-
κόμα νὰ ἐξημερώσῃ. Πήγα καὶ κάθησα στὸ
σκαμνὶ μου, μὴ τολμώντας νὰ περπατήσω,
γιὰ νὰ μὴ κινήσω τὴν προσοχή, ἀν περνούσε
τυχὸν καμμία περπολίνα. Κι' ἐπερίμενα. Σὲ
λίγο, ἔνα ρολόγι κτύπησε τρεῖς. Πολλὸ νωρίς
εἶχα ἐγυπνῇ. Ὡστόσο δὲν ἐτόλμησα νὰ ἐξ-
ακοιμηθῶ, μοῖ φαίνεται ἄλλως τὴν πὼς καὶ
νὰ ἦθελα, δὲν θὰ μπορούσα πιά ἀπὸ τὴν ἀνυ-
πομονή, τὴν ἀγωνία μου.

Δὲν ἔκανα ἄλλο, παρὰ νὰ μετρῶ τὶς ὥρες
ποὺ κυποῦσαν τὰ ρολόγια. Ἀλλὰ πόσο μα-
κριὰ μοῖ φαίνονταν τὰ δέκα πέντε λεπτά ποὺ
ἐχώριζαν τὴν ὥρα ἀπὸ τὸ τέταρτο, τὸ τέταρτο
ἀπὸ τὴ μισή, τὴ μισή ἀπὸ τὰ τρία τέταρτα!
Μὰ πόσο μακριὰ, ποὺ πολλὲς φορές ἐνόμιζα
πὼς τὸ ρολόγι εἶχε κτυπήσει χωρὶς νὰ τ'
ἀκούσω ἢ πὼς εἶχε χαλασέι...

Ἀκούω ἡμεῖς στὸν τοῖχο, εἶχα τὰ μάτια
μου κορφωμένα στὸ παράθυρο. Μοῖ φαίνονταν
πὼς τὸ ἀστὴρ ποὺ παρακολουθοῦσα, ἔχανε
λίγο-λίγο τὴ λάμψι μου κι' ἀνοίγε τὸ γαλά-
ζιο τοῦ οὐρανοῦ.

Σημέρωνε. Ἀπὸ μακριὰ ἀκούσα νὰ λαλοῦν
κοκόρια.

Σηκώθηκα, ἐπλησίασα μὲ τὶς μύτες τῶν
ποδιῶν τὸ παράθυρο καὶ προσπάθησα νὰ τὸ
ἀνοίξω, χωρὶς νὰ τριῖξῃ καθόλου. Δὲν ἦταν
εὐκόλο, ἀλλὰ σιγά-σιγά τὸ κατώρθωσα.

Εἶχα τυχὴ ποὺ τὸ κελλί μου ἦταν μέσα
σὲ μιὰ κάγκελλα ἀπέξω. Ἀν δὲν μπορούσα νὰ
τ' ἀνοίξω, δὲν θάκουσα βέβαια τὴ φωνὴ τοῦ
Ματτίου. Ἀλλὰ τί κι' ἂν ἀνοίει τὸ παρά-
θυρο; Τὰ κάγκελλα ἔμεναν, κι' οἱ χοντροὶ
τοῖχοι, κι' ἡ σιδερόρακτη πόρτα. Τρέλλα ἦ-
ταν νὰ ἐλπίζω πὼς θὰ μ' ἐλευθέρωναν κι'
ὅμως ἤλπιζα.

Τ' ἀστέρια χλώμιαζαν ὅλοένα κι' ἡ πρώτη
δροσιά μ' ἔκανε νὰ τρέμω. Ἀλλὰ δὲν ἄφιν-
α τὸ παράθυρο. Ὁρθεῖς ἐκεῖ, προσεκτικός, κοι-
τάζας κι' ἀκροαζόμενος, ἂν καὶ χωρὶς νὰ ξέρω
οὔτε τί θάβλεπα, οὔτε τί θάκουγα.

Ἐνας μεγάλος πέλπος λευκὸς ἀνέερχε στὸν
οὐρανὸ καὶ τ' ἀντικείμενα στὴ γῇ ἀρχίζουν νὰ
διακρίνονται καθαρῶτερα. Ἦταν τὰ «χαρά-
ματα» ποὺ εἶχε πρὸ τὸ Ματτίου. Ἀκροάσθηκα
κρατώντας τὴν ἀναπνοή μου, ἀλλὰ δὲν ἀκού-
σα, παρὰ τοὺς κτύπους τῆς καρδιάς μου στὸ
στήθος μου.

Τέλος μοῖ φάνηκε σὰ νάκουσα κάποιον ἐξ-
ἑμὸν στὸν τοῖχο ἐπειδὴ ὅμως πρωτίτερα δὲν
εἶχ' ἀκούσει βήματα, μοῖ φάνηκε πὼς γελά-
στικα. Ὡστόσο ἀκροαζόμενος. Τὸ ἐξέμιο ἐ-
κείνο ἢ τὸ σύριγμα ἐξακολουθοῦσε. Καὶ σὲ
λίγο εἶδα ἔξωφρα ἕνα κεφάλι νὰ προβάλλῃ
ἀπάνω ἀπ' τὸν τοῖχο.

Ἀμέσως εἶδα πὼς δὲν ἦταν τὸ κεφάλι τοῦ
Ματτίου, ἀλλ' ἂν καὶ δὲν εἶχε φέει ἀκόμα
καλὰ, ἐγνώρισα τὸν Μπόμπ. Μὲ εἶδε ἐκεῖ μὲ
τὸ πρόσωπο κολλημένο στὰ κάγκελλα.

Σοῦτί μοῖ εἶπε σιγὰ.

Καὶ μὲ τὸ χέρι μοῖ ἔκαμε ἕνα νεύμα, ποὺ
μοῖ φάνηκε πὼς ἔσπινε νὰ μὴν ἀπομακρυν-
θῶ ἀπὸ τὸ παράθυρο. Ἐστάθηκα ἐκεῖ ἀκίνη-
τος. Τὸν εἶδα τότε νὰ σηκώνῃ τὸ ἄλλο του χέρι,
νὰ ἦταν κρατούσε ἕνα μακρὸ σωλήνα, στυλινὸ σὰ
φύσηξε δυνατὰ καί... μιὰ ἀσπρὴ σφαῖράκι
τυνάζθηκε ἀπὸ τὸ σωλήνα. ἔσχιζε τὸν ἀέρα
κι' ἔπεσε στὰ πόδια μου. Στὴ στιγμή τὸ κε-
φάλι τοῦ Μπόμπ ἔβγαλε ἀπὸ τὸ πῶμα ἀπὸ τὸν
τοῖχο καὶ δὲν ἀκούσα πιά τίποτα.

Ἐσκύψα κι' ἀρπάξα τὴ σφαῖράκι. Ἦταν
ἀπὸ λεπτὸ χαρτί, τυλιγμένο γύρω σ' ἕνα
κομματάκι μολύβι. Μοῖ φάνηκε πὼς ὑπῆρχαν
γράμματα ἀπάνω στὸ χαρτί ἐκείνο. Ἀδύνατο
ὅμως νὰ τὰ διαβάσω κι' ἔπρεπε νὰ περιμένω
ὥς νὰ ἐξημερώσῃ καλὰ.

Ἐκλείσα τὸ παράθυρό μου μὲ τὴν ἴδια
προσοχή καὶ γρήγορα-γρήγορα ἐξαπλώθηκα
στὴν αἰώρα μου μὲ τὴ σφαῖράκι στὸ χέρι.

Ἀργά, πολὺ ἀργά γιὰ τὴν ἀνυπομονή

μου, ἡ αὐγὴ χρυσώθηκε κι' ἕνα ρόδινο φῶς
γλύστρησε στοὺς τοίχους τῆς φυλακῆς μου.
Τότε ξετύλιξα τὸ χαρτί καὶ διάβασα:

«Ἀῦριο τὸ βράδυ θὰ σὲ μεταφέρουν στὴ φυ-
λακὴ τῆς Κομητείας. Θὰ ταξιδεύῃς μὲ τὸ σι-
δηρόδρομο, σὲ βαγόνι δευτέρας θέσεως, μαζί
μ' ἕνα πόλιμαν. Νὰ καθίσῃς κοντὰ στὴν
πόρτα ποὺ θὰ μῆνῃ. Ἀπὸ τρέξῃ σαρανταπέν-
τε λεπτά (μέτρησέ τα καλὰ), τὸ τραῖνό σας
θὰ λιγοστῇ τὴν ταχύτητα τοῦ γὰ κάποια
ἐνῶσι ποὺ θὰ γίνῃ ἐκεῖ. Ἀνοίξε τότε τὴν
πόρτα καὶ πήδησε ἔξω. Πρόσεξε, παρὲς φῶ-
ρα, ἀπλώσε τὰ χέρια μπροστὰ κι' ἰσορροπία
σου ὥστε νὰ πέσῃς στὰ πόδια σου. Μόλις πα-
τήσῃς χάμω, τρέξε κι' ἀνέβα στὸν ἀριστερὸ
ὄχθον τῆς γραμμῆς. Ἐκεῖ δὲ θὰ σὲ περιμέ-
νουμε μ' ἕν' ἀμάξι, νὰ σὲ πάρουμε. Μὴ φο-
βάσαι τίποτα. Σὲ δύο μέρες θὰ εἴμαστε στὴ
Γαλλία. Ἐλα! Ἐχε θάρρος κι' ἐλπίδα. Καὶ
πρόσεξε πρὸ πάντων νὰ πηδήσῃς μακριὰ καὶ
νὰ πέσῃς στὰ πόδια σου».

Ἐστάθηκα! Δὲν θὰ πῆγαίνα στὸ Κακουρ-
γιοδεκίο! Δὲν θάβλεπα τί θὰ συνέβαιν' ἐκεῖ!
Ἄ, τὸν καλὸ μου τὸν Ματτίου! Ἄ, τὸν καλὸ
μου τὸν Μπόμπ! Γιατί αὐτοῖς, ἡμῶν βέβαιος,
τὸν βοηθοῦσε μὲ τὰ ὅλα του. Ἄθ' σὲ περιμέ-
νουμε μ' ἕν' ἀμάξι. Μονάχος του ὁ Ματτίου
δὲν θὰ μπορούσε νὰ τὰ σχεδιάσῃ καὶ νὰ τὰ
καταφέρῃ ἔτσι καλὰ.

Καὶ ξαναδιάβασα τὸ γράμμα: Σαραντα-
πέντε λεπτά μετὰ τὸ ξεκίνημα... Στὸν ἀρι-
στερὸ ὄχθον... Καὶ νὰ πέσω στὰ πόδια μου,
ὀρθός. Καλὰ! Θὰ πηδοῦσα θαρρετὰ καὶ ἄς
σκοτανόμουν. Καλύτερα νὰ πεθάνω, παρὰ νὰ
καταδικασθῶ γιὰ κλέφτης... Ἄ, τί ὠραία!
«Σὲ δύο μέρες θὰ εἴμαστε στὴ Γαλλία!».

Ἀλλὰ μ' ἔλην τὴν παραφορά τῆς χαρὰς
μου, συλλογιόμην καὶ κατὰ λυπηρό:

Ἄμ' ὁ Κάπης;

Θὰ φύγωμε χωρὶς τὸν Κάπη, ποὺ ἴσως
θὰ τὸν εἶχε ἀκόμα ὁ πόλιμαν Τζέρρυ;
Ἀλλὰ γρήγορα ἐδίωξα τὴν ἀλγεινὴ αὐτὴ
ἀνσυχία: Ὁ Ματτίου δὲν ἦταν δυνατό νὰ
ἐγκαταλείψῃ ἔτσι τὸν Κάπη. Ἀπὸ βρῆκε
τρόπο γιὰ νὰ δραπέτεύσῃ ἐγώ, βέβαια θὰ
βρῆκε κατὰ καὶ γιὰ τὸν σκύλο μας. Ξαναδιά-
βασα τὸ γράμμα δυο-τρὶς ἀκόμη φορές: ἔ-
πειτα, τὸ μᾶθησα καλὰ-καλὰ καὶ τὸ κατὰ-
πια. Τώρα πιά μπορούσα νὰ κοιμηθῶ ἡσυ-
χος. Κοιμήθηκα πραγματικῶς καὶ δὲν ἐξύ-

Σηκώθηκα κι' ἐπλησίασα στὸ παράθυρο.

πνησα παρὰ τὴν ὥρα ποὺ ὁ δεσμοφύλακας
μοῖ ἔφερε τὸ πρόγευμά μου.

Ὁ καιρὸς πέρασε ἄρκετὰ γρήγορα καί,
τὴν ἄλλη μέρα, τὸ ἀπόγευμα, ἕνας πόλιμαν
ποὺ δὲν τὸν ἐγνώριζα, μῆκε στὸ κελλί μου
καὶ μοῖ εἶπε νὰ τὸν ἀκολουθῶ. Εἶδα μ' ἕν'
χαρῆστὴ μοῖ πὼς ἦταν ἄνθρωπος καμμία
πεντηνταρία χρονῶν, ποὺ δὲν φαίνονταν ἐκί-
νητος καθόλου.

Ὅλα ἐγίνεν ὅπως τὰ εἶχε προσχεδιάσει ὁ
Ματτίου:

Ἀνέβηκα στὸ βαγόνι μας καί, ἄμα ξεκί-
νησε τὸ τραῖνο, κάθησα κοντὰ στὴν πόρτα
ἀπ' ὅπου εἶχαμε μῆνῃ. Ὁ πόλιμαν εἶχε κα-
θῆσει ἀντίκρυ μου. Ἡμᾶστε οἱ δύο μας στὸ
διαμέρισμα ἐκεῖνο.

— Μιλᾶς ἀγγλικά; μὲ ρώτησε.

— Λίγο.

— Τὰ ἐννοεῖς;

— Ὅταν δὲν τὰ μιλῶν πολὺ γρήγορα, ἐν-
νοῶ ἄρκετὰ.

— Τότε λοιπόν, παιδί μου, ἀκούσε ποὺ θὰ
σοῦ δώσω μιὰ καλὴ συμβουλή. Μὴν προσπα-
θῇς νὰ γελάσῃς τὴ δικαιοσύνη, ὁμολογῶς.
ἔτσι μόνο θὰ σὲ συμπαθήσουν ὅλοι. Δὲν ὑπάρ-
χει χειρότερο πράγμα, παρὰ νὰ ἔχῃ κανεὶς
νὰ κάμῃ μὲ ἀνθρώπους ποὺ ἐπιμένουν ν' ἀρ-
νοῦνται τὸ σφάλμα τους, κι' ὅταν ἀκόμα εἴ-
ναι ὁλοφάνερο ἐνῶ ἐκείνοι ποὺ τ' ὁμολογοῦν,
τί εὐχάριστοι ποὺ εἶναι! Ἐλα τώρα, πῆς μου
πὼς ἐγίνε 'κεῖνὴ ἡ δουλειά κι' ἐγὼ θὰ σοῦ
δώσω μιὰ κορώνα. Χρειάζονται, ἔξερεις, τὰ
χρήματα στὴ φυλακή.

Ἐτοιμάσθηκα ν' ἀποκριθῶ πὼς δὲν εἶχα
τίποτα νὰ ὁμολογήσω, σκέφθηκα ὅμως πὼς
θάταν καλλίτερο γιὰ μένα ν' ἀποκρίθω τὴν
συμπάθεια τοῦ πόλιμαν ἐκείνου, καὶ δὲν ἀ-
ποκρίθηκα καθόλου.

— Διστάζεις; ἐξακολουθοῦσε νὰ μοῖ λέγῃ
καλὰ, ἐγὼ δὲν θὰ σὲ βιάσω. Ἄμα σκεφθῇς
μονάχος σου, στὴ φυλακή, κι' ἀναγνωρίσῃς
πόσο καλὴ εἶναι ἡ συμβουλή μου, φώναξέ με.

Γιατί δὲν πρέπει, βλέπεις, νὰ ὁμολογῇ καν-
εὶς στὸν πρῶτο τυχερόν, ἀλλὰ νὰ διαλέγῃ
ἐκείνον ποὺ ἐνδιαφέρεται, ὅπως ἐνδιαφέρου-
μαι ἐγὼ γιὰ σένα κι' εἰμαι πρόθυμος νὰ σὲ
βοηθῶ.

Ἐκαμα νεύμα βεβαιωτικό.

— Λοιπόν, νὰ ζητήσῃς τὸν Ντόλφιν. Ἔτσι
μὲ λένε. Θὰ θυμῇς καλὰ τὸνομά μου;

— Μάλιστα, κύριε.

Στηριζόμενος στὴν πόρτα, ποὺ τὸ γυαλί τῆς
ἦταν κατεσπασμένο, καὶ τὸν παρακάλεσα νὰ
μοῖ δώσῃ τὴν ἀδεία νὰ κοιτάξω τὰ μέρη ποὺ
περνούσαμε. Ὁ πόλιμαν, γιὰ νὰ μὴ καλο-
πιάσῃ ἀκόμα, μοῖ ἀποκρίθηκε πὼς μπορού-
σα νὰ κοιτάζω ὅσο ἤθελα. Τί φόβο εἶχε; Τὸ
τραῖνο ἔτρεχε μ' ὅλη τὴν ταχύτητα.

Σὲ λίγο, ἐπειδὴ ὁ ἀέρας ποὺ τὸν κτυποῦσε
στὸ πρόσωπο, τὸν εἶχε παγώσει, ἀπομακρύν-
θηκε ἀπὸ τὴν πόρτα κι' ἐκάθησε στὴ μέση τοῦ
βαγониού. Ἐγὼ ὅμως δὲν ἤμουν τόσο εὐαί-
σθητος στὸ κρύο. Ἐβλα μὲ τρόπο τὸ ἀρι-
στερό μου χέρι ἔξω, ἐπείσα τὸ πόμολο τῆς
πόρτας καὶ τὸ ἔστριψα. Καὶ γιὰ νὰ μὴν ἀ-
νοίξῃ, τὴν κρατοῦσα καλὰ μὲ τὸ δεξί.

Πέρασαν ἔτσι τὰ σαράνταπέντε λεπτά. Ἦ
μηχανὴ σφύριζε καὶ λιγότερε τὴν ταχύτητα
τῆς. Ἦταν ἡ στιγμή... Γρήγορα ἐσπρώξα
τὴν πόρτα κι' ἐπήδησα ὅσο μακρότερα μπο-
ρούσα. Ἐπείσα μέσα στὸ χαντάκι. Εὐτυχῶς,
τὰ χέρια μου ποὺ θὰ εἶχα μπροστὰ, βρῆκαν
τὸ χορταριασμένο ὄχθον. Ἀλλὰ ὁ κτύπος ἦταν
τόσο ἀπτόμοος, ὥστε σωρίσθηκα χάμω λιγο-
θυμισμένος.

Ὅταν συνήλθα, μοῖ φάνηκε πὼς ἦμουν ἀ-
κόμα στὸ σιδηρόδρομο. Γιατί ἀκούγα πάλι
κύλισμα τροχῶν κι' αἰσθανόμουν πὼς φέγω
μὲ γρηγορόδα. Ἀλλὰ τώρα ἤμουν ἐξαπλωμέ-
νος σ' ἕν' ἀγυροστρόμο.

Περὶερνο πράγμα! Τὸ πρόσωπό μου ἦταν
βρεμένο καὶ σὰ μάγουλά μου, στὸ μέτωπό
μου, περνούσε σὰν ἕνα χάδι μαλακὸ καὶ ζε-
στό.

Ἀνοίξα τὰ μάτια. Ἐνας σκύλος, ἕνας ἀ-
σχημὸς σκύλος κίτρινος, ἦταν σκυμμένος ἀ-
πάνω μου καὶ μ' ἔγλειφε. Δίπλα μου, ὁ Ματ-
τίους γονακίστος.

— Γλύτωσε! μοῖ εἶπε, παραμερίζοντας τὸ
σκύλο κι' ἀγκαλιάζοντάς με.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΗΣ 4^{ης} ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Εἰς τὴν Παιδείαν

1) Χάρης εἰς τὴν σθεναρὰν θέλησιν
τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἐθνικῆς κυβερνήσεως
Ἰ. Μεταξᾶ, ἡ παιδεία μας κατέστη
πράγματι ἐθνικὴ, στηριζομένη ἐπὶ τῶν
πατροπαράδοτων ἐκείνων ἀρχῶν ποὺ
ἔκαναν τὸ μεγαλεῖον τῆς Ἑλλάδος τοῦ
παρελθόντος καὶ ποὺ θὰ στηρίξουν τὸ
μεγαλεῖον τῆς Ἑλλάδος τοῦ μέλλον-
τος. Τὸ διδακτικὸν προσωπικόν, ἀπὸ
τῶν καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου μέ-
χρι τῶν δημοδιδασκάλων, κατέστη ἀν-
τάξιον τῆς ὑψηλῆς ἀποστολῆς του καὶ
μορφώνει ἡδὴ μίαν Νεολαίαν ἀπὴλ-
λαγμένην ἀπὸ τὰ ὀλέθρια βάρη τοῦ
παρελθόντος. Τὸ νέον παιδαγωγικόν
σύστημα, προῖον βαθείας μελέτης,
χρησιμοποιεῖ τὰ θεωρούμενα ὡς ἀκλό-
νητα συμπεράσματα τῆς ἐπιστήμης, ἐν
συνδυασμῷ μὲ τὰς βασικὰς ἀρχὰς τῆς
αἰωνίου Ἑλλάδος.

2) Μόνον κατὰ τὸ 1939 ἐξεπονήθη-
σαν 150 νέαι μελέται διὰ τὴν ἀνέγε-
ρσιν νέων διδασκτῶν μὲ δαπάνην
166.000.000 δραχμῶν καὶ 175 μελέται
διὰ τὴν συμπλήρωσιν καὶ μεταρρυθμι-
σιν διδασκτῶν μὲ δαπάνην 89 ἑκατ.
Ὡσαύτως ἐπεχορηγήθησαν 1.300 σχο-
λεῖα μὲ 150.000.000 διὰ τὴν ἀποπερά-
τωσιν καὶ ἐπισκευὴν τῶν. Ὡσαύτως
κατεσκευάσθησαν μὲ δαπάνην 4.400.
000 δρχ. 7.000 θρανία διανεμηθέντα
εἰς 200 σχολεῖα.

3) Μόνον κατὰ τὸ τελευταῖον ἔτος
τῆς ἱστορικῆς τετραετίας διετεθήσαν
30.000.000 διὰ τὸν ἐφοδιασμὸν τῶν
σχολείων μὲ ὄργανα φυσικῆς. Ἐγένε-
το ὡσαύτως προμήθεια 500 κινηματο-

γραφικῶν ταινιῶν μορφωτικοῦ περι-
εχομένου. 150 μηχανήματα κινηματο-
γραφικῆς προβολῆς καὶ 50 ραδιόφωνα
ἀπεστάλησαν εἰς τὰ σχολεῖα τῶν ἀπο-
μεμακρυσμένων χωρίων. Τέλος διετε-
θήσαν 120 μηχαναὶ παραγωγῆς ἡλεκ-
τρικοῦ ρεύματος διὰ τὸν φωτισμὸν τῶν
σχολείων καὶ τὴν λειτουργίαν τῶν ρα-
διοφώνων καὶ τῶν κινηματογράφων.

4) Κατὰ τὸ 1939 ἱδρύθησαν 53 νέαι
δημοτικὰ σχολεῖα, προήχθησαν δὲ ἑ-
τερα 373, διορισθέντων 859 δημοδιδ-
σκάων καὶ 71 νηπιαγωγῶν. Ἰδρύθη-
σαν ὡσαύτως πρότυπα δημοτικὰ σχο-
λεῖα διὰ τὴν ἐξάσκησιν τοῦ διδακτι-
κοῦ προσωπικοῦ.

5) Μόνον κατὰ τὸ 1939 ἱδρύθησαν
56 νέαι γυμνάσια, τοῦ συνόλου ἀνελ-
θόντος εἰς 227 καὶ νῦν ἐκτετὸς τὸ διδακτι-
κὸν προσωπικὸν διὰ τοῦ διορισμοῦ
430 νέων καθηγητῶν. Ὡσαύτως νῦν ἐξ-
ήθησαν κατὰ τρεῖς αἱ ἐκπαιδευτικὰ πε-
ριφέρειαι.

6) Σήμερον οἱ φοιτητα ἀποτελοῦν
πράγματι τὴν πρωτοπορίαν τοῦ ἔθνους
εἰς κάθε πατριωτικὴν καὶ μεγαλειώδη
προσπάθειαν. Τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὴν
ὑπὸ τῆς ἐθνικῆς κυβερνήσεως συντε-
λεσθεῖσαν ἀνασυγκρότησιν καὶ τελειο-
ποίησιν τῶν Πανεπιστημίων Ἀθηνῶν
καὶ Θεσσαλονίκης. Ἀφ' ἑτέρου ἀναδι-
ωργανώθη ἡ Πάντειος Ἀνωτάτης Σχο-
λῆ καὶ ἐτροποποιήθη ὁ ὀργανισμὸς τῆς
Ἀνωτάτης Σχολῆς Ἑμπορικῶν Ἐπι-
στημῶν. Ὡσαύτως τὸ Πολυτεχνεῖον
ὑπῆχθη εἰς τὸ ὑπουργεῖον Παιδείας
πρὸς ἀποτελεσματικώτερον ἐπίτευξιν
τοῦ προορισμοῦ του.

7) Κατὰ τὸν χειμῶνα τοῦ 1939 —
40 ἐλειτούργησαν εἰς 346 δημοτικὰ
σχολεῖα, ἐπὶ συνόλου 421, συσσίτια
τῶν ὁπῶν συμμετέσχον 21.700 μα-
θηταὶ ἐπὶ συνόλου 97.404. Γενικῶς δὲ
εἰς τὰ μαθητικὰ συσσίτια συμμετέσχον
κατὰ τὸ τελευταῖον ἔτος 100.000 μαθη-
ταὶ ἐναντί 50.000 τοῦ παρελθόντος ἔ-
τους. Παρεσχέθησαν δὲ 2.953.737 μερί-
δες φαγητοῦ μὲ δαπάνην δραχμῶν
16.006.984.

8) Ἡ κυβερνήσις τῆς 4ης Αὐγού-
στου ἱδρύσας τὴν Ἑθνικὴν Ἀκαδημίαν
Σωματικῆς Ἀγωγῆς, ἀναδιωργάνωσε
τὴν Γυμναστικὴν Ἀκαδημίαν καὶ ἱδρυ-
σε κατὰ τὸ 1939 στάδιον εἰς τὴν Σά-
μον καὶ 19 γυμναστήρια εἰς τὰς ἐπαρ-
χίας, 2.000.000 διετεθήσαν διὰ τὴν ἀ-
γορὰν διαφόρων γυμναστικῶν καὶ ἀ-
θλητικῶν εἰδῶν καὶ ἔτερα 2.000.000
διετεθήσαν διὰ τὴν ἐνίσχυσιν ἀθλητι-
κῶν Συλλόγων.

Ἡ ἐθνικὴ κυβερνήσις τοῦ Ἰ. Μετα-
ξᾶ, ἐν τῇ προσπάθειᾳ τῆς ὅπως κατα-
πολεμήσῃ τὸν ἀναλφαριθμητικὸν καὶ
προαγαγῇ ἐν γένει τὸ μορφωτικὸν ἐπί-
πεδον τοῦ λαοῦ, συνέστησε κατὰ τὸ
1939 52 νέαι ταμεῖα ἀνεγέρσεως διδα-
κτῶν μὲ δαπάνην 390.511.000.

Τὸ ἐφαρμοζόμενον πρόγραμμα ἐ-
θνικῆς πράγματι παιδείας, ἐν συνδυα-
σμῷ μὲ τὴν φωτεινὴν δράσιν τῆς Ἑ-
θνικῆς Ὁργανώσεως Νεολαίας, σφυ-
ρηλατοῦν μίαν νέαν ἑλληνικὴν γε-
νεάν, ἀνταξίαν τῶν παραδόσεων τοῦ
ἐλληνικοῦ γένους καὶ τῶν προσδοκι-
ῶν τοῦ δημιουργοῦ τοῦ Τρίτου Ἑλλη-
νικοῦ Πολιτισμοῦ κ. Ἰ. Μεταξᾶ.

Διὰ τὴν διατροφήν τοῦ λαοῦ

Ἐκεῖ ποὺ ἡ Κυβερνήσις εἶχε νὰ
παλαίσῃ μὲ προμερὰς δυσχερείας,
ἦταν ἡ προσπάθεια γιὰ νὰ κρατήσῃ
εἰς χαμηλὰ ἐπίπεδα τὰς τιμὰς τῶν
τροφίμων. Ἡ ἐποχὴ ὑπῆρξε κατ' ἐ-
ξοχὴν ἀντίρροπος. Ὁ πόλεμος, οἱ πε-
ριορισμοὶ τῶν ἐξαγωγῶν καὶ τῶν εἰ-
σαγωγῶν, οἱ ὑψώμενοι ναῦλοι ἦσαν
οἱ σοβαρώτεροι συντελεσταὶ τῆς ἀ-
κρίβειας.

Καὶ ἐν τούτοις, παρ' ὅλα αὐτὰ ἡ
Κυβερνήσις ἐπέτυχεν νὰ διατηρήσῃ
τὰς χαμηλὰς προπολεμικὰς τιμὰς, τό-
σον ὥστε αὐτὰ νὰ εἶναι πολὺ κατώ-
τερα τῶν τιμῶν ἄλλων γειτονικῶν
κρατῶν, καὶ γενικῶς τὸ κόστος τῆς
ζωῆς εἰς τὴν Ἑλλάδα νὰ εἶναι χαμη-
λότερον ἀπὸ πλείστας ἄλλας χώρας.

Ἡ μεγαλειτέρα ὅμως φροντίς
Κυβερνήσεως ἐστράφη εἰς τὴν ἐξα-
σφάλισιν τοῦ φθινοῦ ψωμιοῦ, κυρίως
γιὰ τὰς ἐργατικὰς τάξεις. Καὶ ἐπέ-
τυχεν, παρὰ τὴν μεγάλην ὑπερτίμησιν
τῶν σιτηρῶν εἰς τὰς διεθνεῖς ἀγοράς
καὶ παρὰ τὴν ἐπιβάρυνσιν τῶν μετα-
φορῶν δι' ὑπερόγκων ναύλων καὶ ἀ-
σφαλιστρῶν, ἡ τιμὴ τοῦ ψωμιοῦ στὴν
Ἑλλάδα νὰ εἶναι πολὺ μικρότερα ἀπὸ
τὴν τιμὴν αὐτοῦ εἰς τὰ ἄλλα γειτο-
νικά κράτη. Οὕτω ἐνῶ ἡμεῖς τρώμε
τὸ ψωμὶ πρὸς 11 δραχμὰς εἰς τὸ Βε-
λιγράδιον τιμᾶται 15.90 δρ. καὶ εἰς
τὴν Ἀγκυραν 15.45.

Αἱ τιμαὶ αὐταὶ εἶναι ἄρκεται διὰ
νὰ καταδείξουν τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἑ-
θνικῆς μας Κυβερνήσεως εἰς τὴν
προσπάθειαν τῆς διατηρήσεως χαμη-
λῶν τιμῶν τῶν τροφίμων.

Διὰ τὴν Δικαιοσύνην

Εἰς τὸ κεφάλαιον τῆς Δικαιοσύνης
ἐκείνο τὸ ὁποῖον πρέπει κυρίως νὰ
ἐξεαρθῇ εἶναι ὁ καταρτισμὸς τοῦ Ἀ-
στικοῦ Κώδικος. Ἡ Ἑλλάς ἐπὶ μίαν
ὀλόκληρον ἑκατονταετίαν

ΣΥΜΒΟΛΟ ΗΡΩΪΣΜΟΥ

«Με τὰ δυὸ αὐτὰ ἠθικὰ στοι-
χεῖα, τὴν φιλοπατρία καὶ τὸν
ἡρωϊσμόν, δὲν κάνομεν τίποτε
ἄλλο παρὰ νὰ ἐξασφαλίζωμεν
τὸ μέλλον μας, τὴν εἰρήνην εἰς
τὸν τόπον μας, τὸν πολιτισμόν
μας καὶ τὴν εὐημερίαν τῶν τέ-
κνων μας».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

Νέο κορίτσι,

Ἀγαπητὴ Φαλαγγίτισσα,

Θάρρη μιὰ φορά ἡ ἐποχή, πού οἱ
λαοὶ θὰ τιμοῦν τοὺς μεγάλους ὁρα-
ματιστάς καὶ ὀνειροπόλους τῶν, ὡς
τοὺς πιὸ μεγάλους ἀνθρώπους δρά-
σεως. Τοὺς ὀνειροπόλους ἐκείνους πού
εἶχανε κάνει τὴν εἰκόνα τοῦ ὀνείρου
τῶν σκοπῶν τῆς ζωῆς τῶν. Φορμαρι-
σμένο σὲ ἰδέα ἀκολουθοῦσαν τὸ ὄνει-
ρο αὐτὸ ὡς μάρτυρες κάποιας θρη-
σκείας, ὡς φιλόσοφοι, ὡς δημιουργι-
κοὶ ἐφευρέτες καὶ πολιτικοί. Σὲ πλαστι-
κὴ μορφή τὸ ἐντυναι ὡς καλλιτέχνες
μὲ τὸ λόγο, τὸν τόνο ἢ τὸ χρῶμα.

Τὸ ὄνειρο ἑνὸς ἐφευρέτου εἶναι ἡ
πρῶτη ἐξωτερίκευσι μιᾶς ψυχικῆς δυ-
νάμεως. Κατευθύνει ὅλες τὶς ἐσωτερι-
κὲς ἐνέργειες πρὸς ἓνα σημεῖο, μεγα-
λώνει στὸ βάσανο τῆς γνώσεως ὅτι ἡ
ἐσωτερικὰ σχηματισθεῖσα εἰκόνα δὲν
μπορεῖ νὰ πραγματοποιηθῇ, ὅλες τὶς
ψυχικὲς καὶ πνευματικὲς ἐνέργειες καὶ
τέλος γεννᾷ τὴ δημιουργικὴ πρᾶξι πού
στόν ἄξονά της μιὰ νέα ἐποχὴ γυρνᾷ.

Κάποτε, τὸν παλὴν καιρὸ, ὠνειρεύ-
ονταν τὸ ἑλληνικὸ πνεῦμα γιὰ τὸ πλη-
σίασμα τοῦ ἡλίου, γιὰ τὸ πέταγμα τοῦ
ἀνθρώπου πάνω ἀπὸ τὸν Ὀλυμπο. Ἡ
λαχτάρα αὐτὴ γέννησε τὸ δράμα τοῦ
Ἰκάρου. Τσακίστηκε ὅπως αὐτός, ὁ-
μως γιὰ ν' ἀντισταθῇ πάλι σὲ κάποιο
ἄλλο σημεῖο καὶ νὰ δώσῃ παλμὸ στὴ
ζωή.

Ὁ ὀνειροπόλος ἄνθρωπος ἔστειλε
στὸν ἀγέρα «παρθένες τοῦ ἡλίου καὶ
τοῦ σπαθιοῦ», ἔβλεπε μέσα στὴν ἑρμηδιά
νὰ κυνηγῶνται στὰ σύνεφα οἱ Βαλκύ-
ρες καὶ νὰ χάνωνται στὸ ἄπειρο στὴ
μακρινὴ Βαλάλια. Αὐτὴ ἡ πολὺ παλὴ
λαχτάρα γίνθηκε εἰκόνα στὸν Βίλντ
τὸ σιδερεῶ, πέθανε ἀκόμα μιὰ φορά κι'
ἀναστήθηκε πάλι στὴν κάμαρα τοῦ
λεονάντο ντὰ Βίντσι. Τὸ ὄνειρο τοῦ
ποιητῆ ἔγινε θέλησι γιὰ πρᾶξι καὶ ἐ-
φαρμογή. Μιὰ δυνατὴ ἀνθρωπότητα

πλησίασε τὴ φύσι κι' ἀφουγκράζονταν
κυριαρχικὰ τοὺς νόμους της. Ὅμως
ἦταν ἀκόμα πολὺ ἑνωρίς.

Τετρακόσια χρόνια ἀργότερα νίκη-
σαν οἱ ὀνειροπόλοι. Τὸ πέταγμα τοῦ
ἀνθρώπου ἔγινε πραγματικότητα. Ἡ
λαχτάρα τοῦ Ἰκάρου πραγματοποιή-
θηκε. Τὴ φορά αὐτὴ νικήθηκε ἡ ὕλη,
συμπυκνωμένη σκόπιμα σὲ δυνατὴ ἐ-
νέργεια, πού μιὰ μέρα ἔνα «καράβι
τοῦ ἀέρα» πέταξε ψηλὰ θαυμάσια καὶ
γρήγορα. Μὲ τὸ τιμὸν στὰ χέρια,

Ἡ ἡρώς Νίκη Περακάκη.

θεὸς ὁ ἄνθρωπος, τὸ ὠδηγοῦσε ἀνάμε-
σα στὰ σύνεφα. Τὸ ὄνειρο χιλιετηρίδων
ἔγινε ἀλήθεια. Οἱ μορφές τῆς πραγμα-
τοποιήσεως ἦταν ἀλλοιώτικες βέβαια
ἀπὸ κείνες πού ἐσκέφθηκαν οἱ πρῶ-
τοι ὀνειροπόλοι, ἡ τεχνικὴ ἀνάλογη
πάντα μὲ τὴν ἐποχὴ της, ὅμως ἡ ψυ-
χικὴ — κυριαρχικὴ ὁρμὴ ἦταν ἡ αἰώ-
νια, ἡ ἀνεξήγητὴ ἐκείνη θέλησι πού
ἔτεινε πρὸς ἓνα ἐπίμονο σκοπὸ καὶ πού
ξεπέρασε τὸ βάρος τῆς γῆς.

Ἡ ἀνεξήγητὴ αὐτὴ θέλησι πού ξε-
πέρασε τὸ βάρος τῆς γῆς καὶ πού
χιλιάδες χρόνια σάν ὄνειρο φώλιασε
μέσα στὴν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου κίνησε
σὲ ἐνθουσιᾶδες τόλμημα τὴ νεαρὴ ἀ-

νεμοπόρῳ Νίκη Περακάκη. Τὸ ὄνειρο
δὲν κάνει διάκρισι γένους καὶ προσώ-
που. Τὸ ἡρωϊκὸ ὄνειρο γεννιέται μέσα
στὴν ἡρωϊκὴ ψυχὴ. Κι' ἦταν μιὰ τέ-
τοια ψυχὴ ἡ κοπέλλα πού στὰ φτερά
τοῦ ἀνεμοπλάνου της ζητοῦσε νὰ τι-
νάξῃ τὴ βαρύτητα τῆς γῆς καὶ νάρθῃ
πρὸ κοντὰ στὸν ἥλιο. Μέσα σ' αὐτὸ τὸ
ὄνειρο ἀψηφοῦσε τοὺς κινδύνους, πού
ὅπωςδήποτε φέρει μαζί της μιὰ τέτοια
ἀσχολία.

Μέσα σὲ ἑκατὸν παιδιὰ, πέντε κορί-
τσια ἐθελοντὲς κρατοῦσαν τὸ μοχλὸ
κι' ἔπαιρναν φόρα γιὰ τὰ ὕψη. Ἰσως
πῆ κανεὶς ὅτι αὐτὲς οἱ πέντε τολμη-
ρὲς γυναῖκες, μὲ τὴν τόσο πλούσια ὁρ-
μὴ καὶ τὴν τόσο δυνατὴ θέλησι, μπο-
ροῦσαν πολλὰ νὰ δώσουν πάνω σὲ ἐπί-
πεδα ἀνάλογα μὲ τὸ γένος τους. Ὅ-
μως δὲν πρέπει νὰ εἶναι κανεὶς σκε-
πτικιστὴς μπροστὰ σ' ἓνα ὥραϊο θά-
νατο, πού φτάνει τὰ ὅρια τοῦ ἡρωί-
σμου. Ὅταν τὰ παιδιὰ τῆς Ε. Ο. Ν.
ἐξεδήλωσαν τὴν ἐπιθυμίαν νὰ στήσουν
ἓνα μνημεῖο γιὰ τὴ φτερωτὴ αὐτὴ πε-
ταλοῦδα πού πετοῦσε πρὸ κοντὰ στὸν
ἥλιο, δὲν τὸ ζήτησαν ἀποκλειστικὰ
καὶ μόνο γιὰ τὴν κόρη αὐτὴ πού λε-
γόταν Νίκη Περακάκη. Ὅχι! Θέλουν
νὰ στήσουν τὸ μνημεῖο τῆς δυνατῆς
ψυχῆς της πού γέμισε ἀπὸ τολμηρὰ
ὄνειρα καὶ ἀπὸ ἡρωϊκὲς ἐνέργειες.

Τὸ μνημεῖο αὐτό, ἔστω καὶ σ' ἓνα
ὄνομα ἀφιερωμένο, ἔστω καὶ σ' ἓνα
ἄτομο στημένο, θὰ συμβολίζῃ αὐτὴ
τὴν ἴδια τὴν συμπυκνωμένη ψυχὴ τῆς
ἐλληνικῆς νεολαίας πού στὴν μακαρίαν
αὐτὴ ἐποχὴ τῆς Ἀναγεννήσεώς της
πληρώθηκε σάν ἱερὸ δισκοπότηρο μὲ
κάθε τόλμη καὶ κάθε ἡρωϊσμό. Τὸ
μνημεῖο αὐτὸ θὰ δηλώνῃ βαθύτερα ὅτι
ἡ νεανικὴ ψυχὴ τῆς ἐποχῆς μας πῆρε
πάλι τὰ φτερά, τὰ χρυσὰ καὶ τὰ με-
γάλα, γιὰ τὰ τολμηρὰ πετάγματα. Θὰ
φανερῶνῃ ὅτι εἶναι ἱκανὴ πραγ-
ματοποιώντας τὰ ὄνειρα ὀλοκλήρου
ἀνθρωπότητος νὰ προσφέρῃ καὶ τὴ
ζωὴ της ἀκόμα, ὅταν πρόκειται νὰ
ἐξυπηρετήσῃ ἓνα ἰδανικόν. Κι' ἐδῶ πρό-
κειται γιὰ ἓνα ἀπὸ τὰ πιὸ ὥραϊα καὶ
τὰ πιὸ αἰώνια ἰδανικά. Γιὰ τὸ ἰδα-
νικὸ τοῦ μεγαλείου τῆς Ἑλλάδος.

Σ. Καρ.

*

Α' ΗΛΙΑΚΟ ΦΑΣΜΑ:

*

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ φύλλο 43)

Ἡ μεγαλύτερη πηγὴ φωτὸς στὸν κόσμον εἶναι ὁ
ἥλιος. Τὸ φῶς τοῦ ἡλίου εἶναι λευκὸ (στὴν πραγματικό-
τητα λευκοκίτρινο) καὶ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἀπειρες ἀκτίνες
χρωματιστές, πού τὸ μίγμα τους ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τὸ
λευκοκίτρινο χρῶμα. Ὅταν μιὰ δέσμη ἀκτίνων τοῦ ἡλίου
μέσα σ' ἓνα σκοτεινὸ θάλαμο διαπερνᾷ ἓνα πρίσμα ἀπὸ
κρύσταλλο καὶ συναντᾷ μιὰ λευκὴ ὀθόνη, ἀναλύεται πᾶ-
νω σ' αὐτὴ σὲ μιὰ ταινία πολὺχρωμη. Ἡ ταινία αὐτὴ λέ-
γεται ἡλιακὸ φάσμα καὶ ἔχει ἀκριβῶς τὰ ἴδια
χρώματα τοῦ οὐρανοῦ τόξου. Τὰ χρώματα αὐτὰ τῆς
ταινίας διαιροῦνται σ' ἑπτὰ ζῶνες χρωματιστές, πού ἀπο-
τελοῦν τὶς ομάδες χρωμάτων, κόκκινη, πορτο-
καλλιά, κίτρινη, πράσινη, γαλάζια,
λουλακία καὶ βιολετί, (πέραν ἀπὸ τὸ κόκκινο
καὶ πέραν ἀπὸ τὸ βιολετί ὑπάρχουν καὶ ἄλλες ομά-

δες ἀκτίνων, πού δὲν εἶναι ὁρατὲς μὲ τὰ συνήθη μέσα
καὶ δὲν μᾶς ἐνδιαφέρουν). Κάθε ζῶνὴ ἔχει ἀπειρες ἀπο-
χρώσεις, πού ἡ μιὰ διαδέχεται τὴν ἄλλη ἀσυναίσθητως
καὶ ὄχι μὲ ἀπότομο χωρισμό.

Συνήθως τὰ χρώματα διαιροῦνται σὲ ὀκτὼ ομάδες,
δηλαδὴ στὶς ἑπτὰ πού ἀναφέρουμε προσθέτουν τὴν πορ-
φυρὰ, ἡ ὁποία δὲν ὑπάρχει στὸ φάσμα τοῦ ἡλίου καὶ
ἀποτελεῖται ἀπὸ μίγμα κόκκινων καὶ βιολετί ἀκτίνων.
Μὲ τὸ μέσον αὐτὸ τοῦ πρίσματος μποροῦμε ν' ἀναλύ-
σουμε καὶ νὰ βροῦμε τὴν σύνθεσι κάθε εἶδους φωτός,
καὶ κάθε μίγματος ἀκτίνων χρωματιστῶν. Γιατὶ κάθε
εἶδος φωτός, ἡλεκτρικοῦ, λάμπας πετρελαίου, ἀερίφω-
τος, κερικοῦ κλπ. ἔχει δικό του μίγμα χρωματιστῶν ἀκτί-
νων. Γιὰ τὴν παραβολὴ καὶ τὴν ἐξέτασι τῶν χρωμάτων
στὴ συνήθη ζωὴ λαμβάνονται ὅτ' ὅψιν οἱ ἐντυπώσεις στὸ
φῶς τοῦ ἡλίου.

Πάντα κα- λοντυμένη

Εἶπαμε κι' ἄλ-
λες φορές ὅτι τὸν
ἐσωτερικὸν κόσμον
ἐνὸς ἀνθρώπου φα-
νερώνει καὶ τὸ
ντύσιμό του. Γι'
αὐτὸ πρέπει κάθε
μιὰ ἀπὸ μᾶς νὰ
φροντίζῃ πολὺ γιὰ
τὸ πρῶτο καὶ νὰ
μὴν παραμελῇ τὸ
δεύτερο.

Μὲ λίγα μέσα
οἰκονομικὰ μπο-
ροῦμε ἂν ἔχουμε
διάθεσι καὶ γού-
στο νὰ τὸ κατορ-
θώσουμε.

Αὐτὸ τὸ φόρεμα
—μαντῶ μπορεῖ
νὰ γίνῃ ἀπὸ δυὸ
μεταχειρισμένα
μας, παλὰ φορέ-
ματα. Φτάνει μόνο
νὰ εἶναι ὅπως-
ποτε ἁρμονικὸς ὁ
συνδυασμὸς τῶν
χρωμάτων. Μὲ τὰ
περσινὰ καὶ προ-
περσινὰ μας θὰ
φικιάσουμε κάττι
νέο κομψὸ καὶ νό-
στιμο.

Παιδικὲς χειροτεχνικὲς ἐργασίες

Ὅλοι ξέρομε τὰ δαντελλωτὰ
ροκανίδια πού βγαίνουν ἀπὸ
τὴν εὐστρα, ὅταν ζώνωμεν τὸ
μολύδι μας. Ὅταν μάλιστα ἡ
εὐστρα κόβῃ καλὰ, αὐτὰ βγαί-
νουν μονοκόμματα καὶ σχηματί-
ζουν ὁμορφους κύκλους καὶ ὅταν
τὸ μολύδι εἶναι χρωματιστό, ἔ-
χουν στὴν ἄκρην ἓνα χρωματι-
στὸ περιθώριο. Ἐ λοιπὸν μ'
αὐτὰ τὰ ροκανίδια, γίνονται πολ-
λὸ ὁμορφες χειροτεχνικὲς ἐργα-
σίες.

Παρατηρήσατε τὴν εἰκόνα.
Τὰ δαντελλωτὰ αὐτὰ φουστα-
νάκια εἶναι κομμάτια ἀπὸ τὰ ρο-
κανίδια, ἐπίσης καὶ τὸ πρόσωπο
καὶ τὰ χέρια καὶ ὁ κορμός, ὅλα

Δαντελλωτὰ κόκκινα ξυσίδια τὸ
ἓνα πάνω στὸ ἄλλο κάνουν ὡ-
ραῖα γαρύφαλλα.

Ἐνα μεγάλο ροκανίδι, κα-
θὼς στρίβει μόνο του σὰ σαλιγ-
καρὸς, μᾶς δίνει μιὰ καμπυ-
νέλλα.

Διάφορα κομμένα κομματά-
κια μολυβίων, κάνουν μαργαρί-
τες κλπ. Γιὰ κοτσάνια καὶ φύλ-
λα χραιομοιοῦμε πράσινο χαρ-
τί, σὲ δυὸ τρεῖς τόνους.

Ἐπίσης ὁμορφες χειροτεχνι-
κὲς ἐργασίες γίνονται ἀπὸ τὰ
πολύχρωμα λεπτὰ χαρτάκια τῶν
καρταμελλῶν.

Σχεδιάζουμε πρόχειρα διάφο-
ρες σὲ σχήματα καὶ μεγέθη πε-

εἶναι κομμένα ὅπως χρειάζεται
στὰ σχέδια καὶ κολλημένα προ-
σεκτικὰ μὲ σιδερόκολλα σὲ λευ-
κὸ χαρτονάκι γιὰ νὰ μᾶς δώ-
σουν τὴν εἰκόνα πού βλέπουμε.
Μὲ τὰ ροκανίδια μπορεῖτε νὰ
φτιάξετε πουλάκια πού, πετοῦν,
γάλους, παγώνια, καὶ ὅτι ἄλλο
θέλετε, ἀρκεῖ νὰ προσέξετε νὰ
ἔχη τὸ κατασκευασμὸν σας τὸ
χαρακτὴρ τοῦ ἀντικειμένου πού
θέλετε νὰ παρουσιάσετε. Ἀκό-
μη μποροῦμε νὰ φτιάξουμε ὥραϊα
μπουκέτα μὲ διάφορα λουλού-
δια, ἐπιφωλευμένους ἀπὸ τὸ σχέ-
διο τῶν ροκανιδίων. Ἐνὰς κύ-
κλος ροκανιδίου, μὲ λίγο πρά-
σινο ἢ κίτρινο χαρτί στὴ μέση,
μᾶς δίνει ἓνα τιπο λουλουδιό.

ταλοῦδες καὶ πάνω στὰ σχή-
ματα τῶν φτερῶν κόβουμε τὰ λε-
πτὰ χαρτάκια τῆς καρταμελλῆς.
Τὰ φτερά αὐτὰ τὰ κολλοῦμε
πάνω σὲ ἄσπρο χαρτονάκι ἐλα-
φρὰ, μόνο στὸ μέρος πού πρέ-
πει νὰ ἐνωθοῦν μὲ τὸ σῶμα τῆς
πεταλοῦδας. Κόβουμε τὸ σῶμα
ἀπὸ ἓνα χαρτάκι καφὲ καὶ τὸ
κολλοῦμε πάνω ἀπὸ τὰ φτερά.
Πρέπει ὅμως νὰ προσέξουμε, τὰ
φτερά νὰ εἶναι κολλημένα μόνο
στὸ σῶμα, στὰ ἄλλα μέρη νὰ
εἶναι ἐλευθέρως, γιὰ νὰ φαίνεται
πὺς θὰ πετάξῃ ἡ πεταλοῦδα.
Ἐτοὶ συνδυάζετε καὶ κολλάτε
μεγάλες καὶ μικρὲς πεταλοῦ-
δες ἢ ὅλο μικρὲς - μικρὲς σάν
νὰ πετοῦν κοπαδιастά.

Την ώρα που ο μαστρο-Γιάννης γύριζε από το εργοστάσιο, ή σειρήνα του αυτοκινήτου των κοινωνικών ασφαλίσεων είχε βγάλει όλη τη γειτονιά στην έξωπορτα.

Γυναίκοι με το παιδί στην αγκαλιά, κοριτσόπουλα που και κείνα μόλις είχαν σχολάσει από το γειτονικό ύφαντουργείο, παιδιά που παίζανε στα γύρω στενάκια, βρέθηκαν σε λίγα δευτερόλεπτα στο πεζοδρόμιο και στη μέση του δρόμου, λές και είχε κτυπήσει συναγερμός!

— Τι είναι καλέ; ρωτούσε ή μια την άλλη με ενδιαφέρον.

— Άρρώστησε κανένας στη γειτονιά μας;

— Μά μήπως κι' εγώ ξέρω; "Ακουσα τη σειρήνα και πετάχτηκα.

Και όλοι τρέχανε βιαστικοί να ιδούν σε ποιά πόρτα της μακρινής εργατο-γειτονιάς θα σταματούσε το κάτασπρο νοσοκομειακό αυτοκίνητο.

Αυτή τη φορά το ξεσίκωμα της γειτονιάς δεν έγινε από απλή περιέργεια, όπως γινότανε κάθε φορά με τα μικροκαυγαδάκια που κάνανε οι γειτόνισσες για ένα κομμάτι κουρελιού, ή ένα παλιότερο γέλιο των κουτιδιών που χάθηκε. Τότε ή γειτονιά έβγαζε για γλέντι, για κουτσομπολιό και για να προσθέσει ή μια και ή άλλη το κοντό της και το μακρύ της!

Η νοσοκομειακή σειρήνα στη φτωχο συνοικία έμπναι στους κατοίκους όμως το αίσθημα της αλληλεγγύης, το ενδιαφέρον για τον συνάνθρωπο, το γέιτονα, που για να έρχεται το φορείο των κοινωνικών ασφαλίσεων έχει να πη πως ή συμφορά, το ατύχημα, χτύπησε την πόρτα του και μπήκε στο φτωχικό του. Και τρέχουν με την ψυχή γεμάτη αγωνία και συμπόνια.

Το αυτοκίνητο σταμάτησε μπρός στην πόρτα ενός χαμηλού φτωχόσπιτου. Δυο νοσοκόμοι κι' ένας γιατρός με τις όλοσπρες μπλουζές τους κατέβηκαν σοβαροί και άμυλητοι.

Η ίδια σοβαρότητα και σιωπή μεταδόθηκε στα πρόσωπα όλων των γειτόνων, που σε διάστημα ολίγων λεπτών είχαν πλημμυρίσει το δρόμο. Κάτι το σοβαρό συνέβαινε μέσα στη χαμοκέλλα.

Οι νοσοκόμοι πήραν το φορείο και προχώρησαν στο έσωτερικό της αυλής.

Ο ένας ρωτούσε τον άλλον ψιθυριστά τί συνέβαινε. Ποιός είναι άρρωστος μέσα στο σπίτι της χήρας της κυρά Τζεβής;

Κείνη τη στιγμή πλησίασε κι' ο μαστρο-Γιάννης, ψηλός, ξερακιανός, μ' ένα πρόσωπο που έμοιαζε σαν μάσκα λύπης.

— Τι συμβαίνει; ρώτησε κι' αυτός σιγανά.

— Ο γυιός της κυρά Τζεβής, είπε κάποιος, που μόλις είχε βγή από το φτωχόσπιτο.

— Αϊ; Τι; Χτύπησε τίποτε στο εργοστάσιο;

— Μακάρι να κτύπαγε. Αυτό θάκανε το λιγότερο.

— Τότε;

— Αιμόπτυσι, είπε σοβαρά και θλιμμένα.

— Καταραμένη αρρώστεια, μουρμούρισε ο μαστρο-Γιάννης. "Έχει κάψει κόσμο και κοσμάκη. Και με το κεφάλι σκουμμένο έφυγε μουρμουρίζοντας: «Δεν αντέχω να δω τέτοια αρρώστεια! Μ' έκαψε».

Σε λίγο το αυτοκίνητο των κοινωνικών ασφαλίσεων χάθηκε στο βάθος του δρόμου και ή γειτονιά μπουκάρησε στη χαμοκέλλα.

Αργότερα στο μικρό καφενείο της γειτονιάς με τη λεύκα στο πεζοδρόμιο, ο μαστρο-Γιάννης έπαιρνε μόνος το καφεδάκι του κυττάζοντας διαρκώς τη σελήνη.

Κάθε τόσο αναστέναζε και κάπου κάπου κρυφσκοπούζε ένα δάκρυ, που κυλούσε στ' αύλακωμένα του μάγουλα.

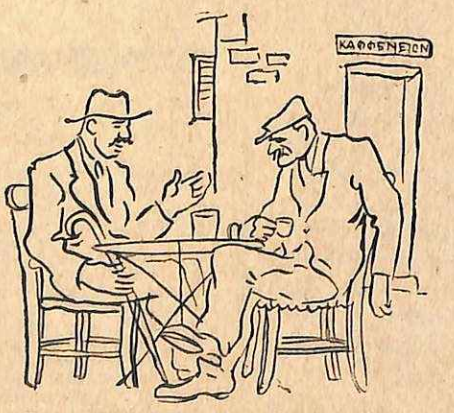
"Ενας γνωστός του, με την αφέλεια των ανθρώπων του λαού που δεν παίρνουν την τυπική άδεια για να κάτσουν στο ίδιο τραπέζι, πήρε μια καρέκλα και κάθησε απέναντί του.

— Αϊ, μαστρο-Γιάννη. Τι χαμπάρια; Τόρριζες βλέπω στη ρωμάντζα.

— Ρωμάντζα μαύρη κι' άραχλη, είπε αναστενάζοντας βαθεία. Απόψε κλαίει ή ψυχή μου.

— Γιατί; Τι έπαθες; τον ρώτησε ο άλλος με ενδιαφέρον.

— Τι να πάθω χειρότερο απ' ό,τι έπαθα; "Έχει χειρότερο από το χαρόκαμα; Νά! Θυμήθηκα απόψε το μακαρίτη το γυιό μου. Είχε τα ίδια χρώνα με το γυιό της κυρά Τζεβής και την ίδια καταραμένη αρρώστεια. Μά το δικό μου το παιδί πέθανε χωρίς γιατρό και φάρμακα μέσα στην καλύθα μας κι' ο Θεός ξέρει αν δεν μου μόλυνε και τάλλα μου παιδιά.

Γιατί; Τι έπαθες; τον ρώτησε ο άλλος.

— Δεν πιστεύω, καϊμένε! Μή κακομελετάς. Όλα τυχερά είναι.

— Τι τυχερά μωρέ μαστρο-Θανάση; Τυχερά μου λές;... Είχαμε κράτος να ενδιαφερθώ για το λαό, για την υγεία του; "Όταν έπαθε το μακαρίτικο, και που δεν έτρεξα! Σε πολιτι-

ΑΠΟ ΤΑ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΔΙΑΣΚΕΨΕΩΣ

Οι φαλαγγίτες και αϊ φαλαγγίτισσες, οι σκαπανείς και αϊ σκαπάνισσες είναι αποφασισμένοι και πανέτοιμοι, σαν ένας άνθρωπος με μια ψυχή και με μια καρδιά, όταν έλθω ή ώρα τους και όταν σημάνη ή ώρα να συνεχίσουν με αξιοσύνη την παράδοσι των Έλλήνων πολεμιστών, και της οποίας Έθνικής παράδοσεως ζωντανόι φορείς είναι αϊ ένοπλοι της χώρας δυνάμεις.

κούς, στον παπά της ένορίας, στις κυρίες της Φιλοπτώχου; "Αφησα πόρτα που να μην κτύπησα και άνθρωπο που να μην τον παρακαλέσω; Το παιδί μου έλυσε έπάνω στο άχυρόστρωμα χωρίς φάρμακα και γιατρό.

Και ξανασκούπισε δυο χοντρά δάκρυα που του ξανακύλησαν στα μάγουλα.

— Αϊ! Όλα είναι τυχερά!

— Δεν μπορούσε αυτό το κράτος νάτανε από καμιά δεκαριά χρόνια; Ο κόσμος δεν θα ψόφαγε σαν σκυλί!... Νά το παιδί της Τζεβής με την πρώτη αιμόπτυσι το παίρνουν οι κοινωνικές ασφαλίσεις. Αύριο το πρωί το σπίτι θα το απολυμάνουν και το παιδί, να μου το θυμάσαι, θα σωθώ, θα γίνω καλά και θα ξαναβγώ στην κοινωνία να δουλέψω. "Εγώ το δικό μου τόχασα τζάμπα.

Και αναστέναζε και πάλι βαθεία. Οί δυο συνάδελφοι για πολλή ώρα δεν αντήλλαξαν λέξι. "Ητανε βυθισμένοι στις σκέψεις τους. Τέλος ο μαστρο-Γιάννης σηκώθηκε.

— Καλή νύκτα μαστρο-Θανάση.

— Υπομονή!

— Τι να κάνουμε; "Η εμείς γεννηθήκαμε χωρίς ή το νέο κράτος άργησε πολύ να γίνη. "Ηρθε άργα για μερικούς από μας.

— Κάλλιο άργα παρά ποτέ, του είπε ο άλλος. Τι να κάνουμε;

Και σκυφτός, βαρύς, με το κεφάλι κάτω, χάθηκε στο σκοτάδι ο μαστρο-Γιάννης.

Δ. Δειλινός

Ο ΞΕΝΟΣ ΜΕ ΤΟΝ ΤΑΜΠΟΥΡΑ

"Ηταν μια φορά ένας ψαράς που δεν άποχτούσε παιδιά. Μια μέρα περνάει μια γρηά και λέει στη γυναίκα του ψαρά: Τι τα θέλεις τα καλά που έχεις και παιδιά δεν έχεις;

— Έτσι θέλησε ο θεός κυρά μου! της είπε ή γυναίκα του ψαρά:

— Δεν θέλησε ο θεός, παιδί μου, της είπε ή γρηά, μόν' ο άνδρας σου, γιατί αν έπιασε το χρυσό το ψάρι θ' άποχτούσατε παιδιά. "Έτσι να 'πής τ' άνδρός σου το βράδι που θάρθω, να πάω να το πιάσω, αν θέλεις να κάνης παιδί' και να το κάνετε έξη κομμάτια' ένα κομμάτι να φας έσύ, κι' ένα ο άνδρας σου, και θά κάνετε δυο παιδιά' ένα ή σκύλα, και θά κάνη δυο σκυλιά' ένα ή φοράδα, και θά κάνη δυο πουλάρια' ένα να βάλετε απ' τόνα πεζούλι κι' ένα απ' τάλλα, και θά φυτρώσουν δυο κυπαρίσσια.

Το βράδι που ήρθε ο άνδρας της, του τά είπε όλα αυτά, κι' εϋθύς εκείνος πήγε κι' έπιασε το ψάρι, και το έκαναν καθώς τους παράγγειλε ή γρηά. Κι' ύστερα από κάμποσον καιρό άπόχτησε δυο παιδιά τόσο όμοια, που δεν ξεχώριζες το ένα από το άλλο. Γέννησε κι' ή σκύλα δυο σκυλιά όμοια, κι' ή φοράδα δυο πουλάρια όμοια, και στα πεζούλια φύτρωσαν δυο κυπαρίσσια.

Τα παιδιά άφου γίνηκαν μεγάλα δεν ήθελαν να κάτσουν στο σπίτι τους, αν κι' είχαν πολλά λεπτά, μόν' ήθελαν να πάν ν' άποχτήσουν όνομα. Ο πατέρας τους δεν τ' άφηνε να φύγουν, γιατί τά είχε μοναχοπαιδιά, και τους είπε να πάη πρώτα το ένα, κι' άφου γυρίση, να πάη το άλλο. Τότες το ένα το παιδί πήρε το ένα το άλλο και το ένα σκυλί, κι' έφυγε.

Πήγε, πήγε πολύ μακριά απ' τον τόπο του, κι' έφθασε σε μιάς γρηάς το σπίτι, και τη ρώτησε ποιανού ήταν το αυτο το σπίτι. Και ή γρηά του είπε: Το αυτο είναι το παλάτι της όμορφης του τόπου.

— Κι' εγώ, της είπε το παιδί, για να την πάρω ήρθα.

— Πολλοί, παιδί μου, ήρθαν να την πάρουν και κανένας δεν μπόρεσε του εΐπε ή γρηά.

Τότες της είπε το παιδί: "Εγώ θά πάω να της το πω πως ήρθα να την πάρω, κι' άς μου κάνη ό,τι θέλει.

Το παιδί ήξερε κι' έπαιζε πολύ καλά τον ταμπουρά. Λοιπόν έπαιξε κείνο το βράδι, και τον άκουσε ή βασιλοπούλα.

Το πρωί ή όμορφη του τόπου λέει της γρηάς: Γρηά, ποιόν είχες έδω στο σπίτι σου, κι' έπαιζε τον ταμπουρά τόσο καλά;

— Ένας ξένος ήρθε, βασιλοπούλα μου, της λέει ή γρηά, και τον έπαιξε.

— Να του 'πής νάρθη να μ' ανταμώση της είπε ή βασιλοπούλα.

Το παιδί μόλις του τόπε ή γρηά πήγε στη βασιλοπούλα, και κείνη το ρώτησε από ποιόν τόπο είναι, και του εΐπε πως πολύ της άρεσε ο ταμπουράς, κι' άκόμη πως θέλει να τον πάρη άνδρα.

— Κι' εγώ, βασιλοπούλα, εΐπε το παιδί, γι' αυτό ήρθα.

— Σύρε λοιπόν να 'πής του πατέρα μου, του λέει αυτή, πως θέλεις να με πάρης για γυναίκα, κι' ό,τι σου εΐπη, νάρθης να μου το πής.

Πήγε το παιδί στο βασιλιά και του εΐπε πως θέλει να πάρη την κόρη του γυναικά. Κι' ο βασιλιάς του εΐπε:

— "Αν είσαι άξιος να μου κάνης ό,τι θά σου πω, τότες καλά είδε μη θά σου πάρω το κεφάλι. "Εχω ένα κούτσουρο χοντρό στον κάμπο που δεν το σφίγγουν δυο δάκαира σχοινιά, κι' αν το κόψης με το σπαθί σου, θά σου δώσω την κόρη μου για γυναίκα.

Τότες σηκώθηκε και πήγε το παιδί στη γρηά καταλυπημένο. Το βράδι δεν έπαιξε τον ταμπουρά, όπως έκανε κάθε θράδι, μόν' συλλογίζονταν με τι τρόπο θά μπορούσε να κόψη το κούτσουρο που ήταν τόσο μεγάλο.

Σαν δεν άκουσε ή βασιλοπούλα τον ταμπουρά, του φώναξε: Γιατί δεν παίζεις άπόψε τον ταμπουρά, μόν' είσαι συλλογισμένος;

Και το παιδί της άμολόγησε όσα του εΐπε ο βασιλιάς. Και γι' αυτό στενοχωρίσαι; του λέει ή βασιλοπούλα: Παίξε τον ταμπουρά γλήγορα, για να γλεντήσουμε κομμάτι, κι' αύριο το πρωί έλα απ' έδω.

"Έπαιξε τον ταμπουρά το παιδί όλο το βράδι κι' εγλέντησαν καλά. Και το πρωί, σαν έφεξε, του έδωσε ή βασιλοπούλα μια τρίχα απ' τα μαλλιά της, και του εΐπε να κουλουριάση την τρί-

Ο ξένος με τον ταμπουρά.

χα στο σπαθί του, και θά κόψη το κούτσουρο με μιάς.

Πήγε λοιπόν το παιδί εκεί που ήταν το κούτσουρο, και τόκοψε με την πρώτη σπαθιά. Σαν τόδε αυτό ο βασιλιάς του εΐπε: "Ακόμη ένα θά σου πω να κάνης, και θά σου δώσω την κόρη μου γυναίκα. Να καθαλλικήσης ένα άλογο, του εΐπε, και να πās τρείς άρες δρόμο, και να κρατάς στα γέρια σου δυο ποτήρια νερό γιομάτα, κι' αν δεν χύσης μήτε στάλα, τότες θά σου δώσω την κόρη μου γυναικά.

Πάλι το παιδί πήγε καταλυπημένο στη γρηά, και δεν έπαιξε τον ταμπουρά' κι' ή βασιλοπούλα το φώναξε πάλι και του εΐπε: Γιατί δεν παίζεις τον ταμπουρά σου άπόψε, μόν' είσαι χολισμένος;

Τότες το παιδί της άμολόγησε όσα του εΐπε ο βασιλιάς. Κι' ή βασιλοπούλα του εΐπε να μην στενοχωριέται μόν' να παίξη τον ταμπουρά, και το πρωί να πάη απ' εκεί.

Το πρωί πήγε κι' ή βασιλοπούλα του έδωσε το δαχτυλίδι της, και του εΐπε: Να το βάλης το δαχτυλίδι στο νερό, και θά παγώση, κι' έτσι δε θά χυθώ.

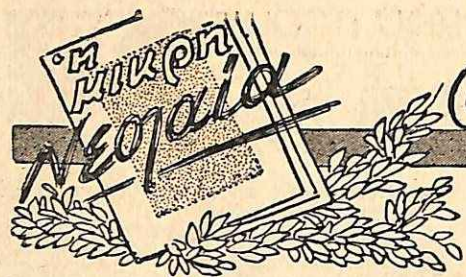
Τότες αυτό έκανε καθώς του εΐπε ή βασιλοπούλα και δε χύθηκε το νερό. Κι' άφου ο βασιλιάς είδε πως έκαμε και τη δεύτερη παραγγελία του λέει: "Ακόμη ένα λόγο θά σου πω κι' ύστερα δε σε θά έλλω' έχω έναν "Αράπη, κι' αύριο να παλέψετε, κι' αν τον νικήσης, θά πάρης τη βασιλοπούλα.

Τότες το παιδί πήγε χαρούμενο στη γρηά, κι' ήταν όλο γλέντια. Του φωνάζει ή βασιλοπούλα και του λέει: Κάτι χαρούμενος είσαι άπόψε! Τι σου εΐπε ο πατέρας μου κι' είσαι έτσι χαρούμενος;

Και το παιδί της λέει: Μου εΐπε, να παλέψω αύριο μ' έναν "Αράπη, κι' έλπίζω να τον νικήσω, γιατί άνθρωπος είναι κι' αυτός, άνθρωπος είμαι κι' εγώ.

— Αυτό είναι το χειρότερο, του εΐπε ή βασιλοπούλα, γιατί ο "Αράπης είμαι εγώ, και μου δίνουν ένα σορόπι, κι' ό-ταν το πιω, γίνουμε "Αράπης' μόν' αύριο να πās στην αγορά, και να πάρης δώδεκα θουβαλοπέτσια, και μ' αυτά να ντύσης τ' άλογό σου: Να και το αυτο το μαντήλι κι' όταν έρχομαι εγώ καταπάνω σου, να μου το δείχνης, ώστε να μου έρχεσαι κάπως στο νοϋ, κι' έτσι δε θά σε σκοτώσω' κι' έσύ να δοκιμάσης να κτυπήσης τ' άλογό μου ανάμεσα στα φρύδια, και σά σκοτώσης τ' άλογό μου, τότες με νικās έμένα.

Πήγε λοιπόν το παιδί στην αγορά και πήρε τα θουβαλοπέτσια κι' έντυσε τ' άλογό του. Και βγήκε να παλέψη με τον "Αράπη. Κι' άφου πάλεψαν, κι' είχαν ξεσκισθώ τα έντεκα θουβαλοπέτσια, κι' ήταν έτοιμος ο "Αράπης να νικήση το παιδί, το παιδί χτύπησε τ' άλογο του "Αράπη στα φρύδια κι' έτσι νίκησε το παιδί. Τότες ο βασιλιάς τοδωσε την κόρη του, κι' έζησαν αυτοί καλά κι' εμείς καλλίτερα.

Ο Κήρυξ

Ο ΒΡΑΒΕΥΘΕΙΣ ΥΜΝΟΣ ΤΩΝ ΣΚΑΠΑΝΕΩΝ

Ώρκιστήκαμε 'μπρός στη Σημαία
οί μικροί Σκαπανείς με χαρά
στην 'Οργάνωσι για την 'Ιδέα
νά δουλεύουμε όλοι γερά.

Μέσ'σ'τα στήθη μας καίει ή λαμπάδα
της Πατρίδος, Θρησκείας, Τιμής,
μια καινούργια νά κάνουμ' 'Ελλάδα
πάντα μπρός θα βαδίζουμε 'μείς.

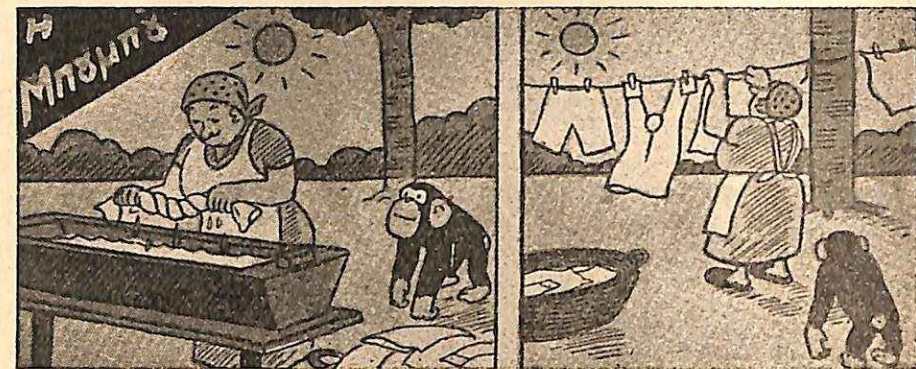
Σκαπανείς, Σκαπανείς, Σκαπανείς,
τιμημένων προγόνων βλαστάρια
μιας γενιάς δοξασμένης τρανής
θα γινοῦμε γερά παλληκάρια.

Μά κι' αν είμαστε τώρα μικροί,
στην Πατρίδα γενναίοι στρατιώτες,
νά δειχτούμε θα έρθουν καιροί
στις γραμμές του πολέμου τις πρώ-
[τες.

"Όλα κλείνουμε 'μείς με λατρεία
την 'Ελλάδα βαθεία στην καρδιά
Γιά το "Έθνος χρυσή Ιστορία
θέ νά γράψουμε νέα, παιδιά.

"Ένα θάχουμε πάντα προστάτη
τόν τρανό Βασιληά και φρουρό
τ' 'Αρχηγού μας τόν άγρυπνο μάτι
στόν άγώνα μας τόν ιερό.

Στίχοι: ΛΑΚΗ ΠΑΠΑΔΗΜΑ
Μουσική: ΠΑΝ. ΓΛΥΚΟΦΡΙΔΗ

«Όλο τὰ ροῦχα πλένει ή θειά
[Σμαρώ,
λέει ή Μπουμπού μας μέσα στο μυα-
[λό της
'Έμένα μόνο δέ με βάζει στο νερό
σά νάθελαι ποτέ μου τὸ κακό της!]

«Αχ! Νά τὰ ροῦχα, άράδα στο σκοινί
λιάζονται σὸν ήλαιο νά στεγνώσουν!
Σφίγγει ή καρδούλα της Μπουμποῦς,
[πονεί...
Μά, θά τὰ καταφέρη δίχως νά τή
[νοιώσουν.

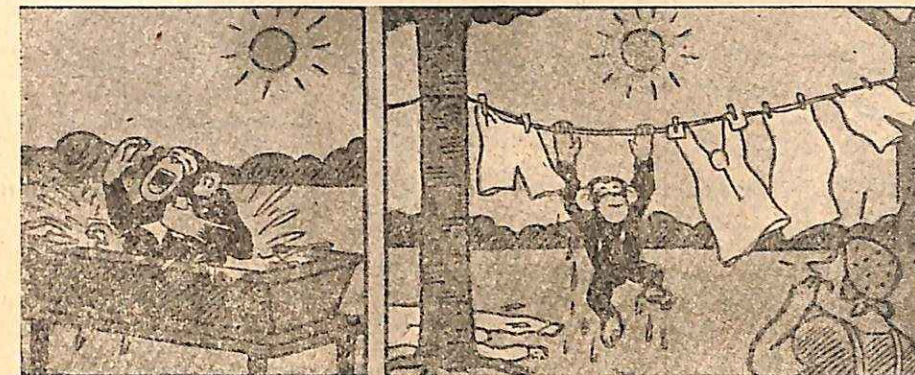
7. (Συνέχεια)
'Εκείνην άκριβώς την στιγμή τὰ
παιδιά ανέβαιναν πάλι παλεύοντας
στην έπιφάνεια κι' έβασαν τις φω-
νές...
— Βοήθεια...
— Βοήθεια...
— Βοήθεια έ; Μασκαράδες μουρ-
μούρισε ό κύρ Στάθης και τους έ-
βλεπε ήσυχά... νά ξαναβουλιά-
ζουν...
— "Άς τους νά... ξεδιψάσουν έ-
λεγε.
Και μόνο σέ λιγάκι τους ψάρεψε
άπό τὰ ροῦχα έναν έναν, σέ κακά
χάλια και τους έβγαλε έξω...
Σάν Χατζήδες οι δυο ήρωες ψα-
ράδες είχαν σταθή στην όχθη κι'
έκλαιγαν.
— Κλαίτε βρέ; τους είπε ό κύρ
Στάθης άντι νά τους παρηγορήσῃ...
Θά σάς ταράξω τώρα στη δουλειά
για νά μου ξεπληρώσετε τη σκάφη
του ζυμώματος... Που θά φτιάξῃ
βρέ τώρα τὰ μουστοκούλουρα ή
κυρά Πελαγία; "Αντε μπρός.
Και σέ κακά χάλια τὰ δυό...
ήρωικά κορόϊδα γύρισαν σπιτί τε-
λειώς απογοητευμένα άπό την
πρώτη τους έμπνευσι και την άτυχη
έκδρομή τους.
Ούτε φαί εκείνη την ήμέρα ούτε
τίποτα.
— Δέ θά φάτε! Τόσο νερό που ή-
πιατε θά... στομαχιάσετε παλιό-
παιδιά, έλεγε ό κύρ μυλωνάς.
"Ως που τ' άπόγευμα μόλις ό κύρ
Στάθης τους άφησε λιγάκι μόνους

τους δυο πιτσιρίκους, ό Ζαχαρίας
συνήνησε τόν Προκόπη:
— Σέ βλέπω σά φραντζόλα, του
είπε, τί θά γίνῃ;
Μιλιά ό Προκόπης...
— Πάμε για βοσκή; Ξαναρώτησε
ό Ζαχαρίας.
'Ο Προκόπης έπесе στο δόκανο.
'Η πείνα τόν νίκησε:
— Πάμε είπε κι' αυτός, για βατό-
μουρα και για μπιστανικά...
Κι' έφυγαν τόσο μαστορικά που
μήτε ό... θεός δέν θά τους πήρε εί-
δησι...
Μόλις ξάνοιξαν πρὸς τὰ έξω νά-
σου κι' έπесαν πάνω σ' ένα μπό-
στάνι...
Σάν χρυσά γυάλιζαν στο χῶμα
τὰ κίτρινα πεπόνια και τὰ όλο-
στρόγγυλα καρπούζια τους γαργα-
λούσαν την όρεξι.
— Είδες; ρώτησε ξερογλύφοντας
ό Προκόπης.
— Είδα είπε κι' ό Ζαχαρίας κι' έ-
βαλε στο μάτι ένα μεγάλο ζαχαρω-
μένο πεπόνι που ήταν άκρη άκρη
πρὸς τόν φράχτη...
— Αυτό, είπε...
Τὰ δυο παιδιά σύρθηκαν πρὸς τὰ
έκεϊ.
"Α σίγουρα θά έκαναν ένα γεῦμα
σπάνιο μ' αυτό τὸ πεπόνι...
— Θά φάμε, κουράγιο έλεγε ό
Ζαχαρίας στον Προκόπη.
— Ναί θά φάμε άπαντούσε κι' ό
Προκόπης.
Πάνω όμως στο «θά φάμε» άκού-
στηκαν γαυγίσματα σκύλου...
"Ένα δεμένο τεράστιο μαντρό-
σκυλο γαύγιζε και τέντωνε την ά-
λυσίδα του πρὸς τὸ μέρος τῶν
παιδιῶν.
Την ίδια άκριβώς στιγμή νάσου
και παρουσιάστηκε στην άκρη της
καλύδας του χωραφιου ένας χωριά-

Τῶν Σκαπανέων

ΞΕΥΘΑΝΑ ΚΟΥΤΑ

Και μια και δυο στη σκάφη εκεί βουτά
και σαπουνίζει μ' ένα ροῦχο τὸ κορμί
[της.
Μια τέτοια ευχαρίστησι πολύ κρατά
και πρέπει νάβαι καθαρὸς κάθε πο-
[λίτης.

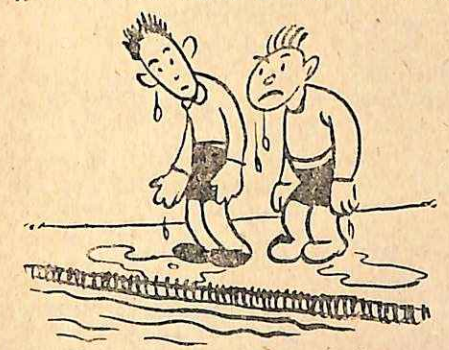
Σά ροῦχο ὕστερα κρεμάστηκε κι' αυτή
στάζει νερό, μὰ σέ λιγάκι θά στε-
[γνώσῃ.
Κι' ή θειά Σμαρώ κυττάζει έκστατική
και λέει: «Κύτταξε τί πήγε νά σκα-
[ρώσῃ!»
Γ. Δ.

«Ο καθηγητής: Ποιά θά μπο-
ρέσῃ νά μου πῇ τὸ άφηρημένο του ά-
γνός;
Μαθήτρια:...
«Ο καθηγητής: Καμιά;... Μά
τὸ έχετε άπάνω σας, μέσα σας!...
'Η Μιμόζα (θριαμβευτικά): "Α-
γνοια, κύριε καθηγητά!

«Η Μητέρα, στους δυο γιουούς
της: Θά σάς κάνω καπαμά.
«Ο ένας γυιὸς τρομαγμένος.
Και τους δυο καλὲ μαμά;!

της με μιάν άγκλίτσα στο χέρι.
Κύτταξε δεξιά κι' άριστερά και
τέλος έτρεξε κατά πάνω τους...
— "Ωχ... είπε ό Ζαχαρίας.
— Γιατί; ρώτησε σιγά ό Προκόπης.
— Γιατί θέ; φάμε... ξύλο...
'Ο χωριάτης τους είχε άνακαλύ-
ψει και πήγαινε τρέχοντας κατά πά-
νω τους.
Τὰ παιδιά πάλι μόλις κατάλαβαν
ότι την είχαν σκοῦρα σηκώθηκαν
πάνω και τῶσάλαν στα πόδια...
Μπρὸς αυτοί και πίσω ό χωριάτης
που τους πετούσε και πελώριες κο-
τρώνες.
Που όμως νά τους φθάσῃ... 'Ο
φόβος τους είχε δώσει φτερά στα
πόδια και πετούσαν.
Τὸ μόνο κακό είναι ότι ενώ έτρε-
χαν έπесαν πάνω σ' ένα «κουβάνι»

Είχαν σταθή στην όχθη κι' έκλαιαν.
άπό σφήκες, που έπειδή τις άνησύ-
χησαν τους πήραν στο κυνηγητό για
λογαριασμό του χωριάτη και τους
περιπολήθηκαν... Έπесαν σάν βομ-
βαρδιστικά άεροπλάνα πάνω στα
γυμνά τῶν παιδιῶν κι' έκαναν πα-
νωλεθρία.
"Εδωσαν βέβαια τὰ παιδιά...

άερομαχία αλλά την έπαθαν...
Σέ δυο λεπτά τὸ μούτρο του Ζα-
χαρία είχε πρησῇ τούμπανο άπ' τὰ
κεντήματα κι' ό Προκόπης βογγού-
σε άσχημα...
— Μολόχες φώναξε, νά βάλουμε
μολόχες...
...
Σέ κακά χάλια έφθασαν στον
μύλο. 'Ο κύρ Στάθης που τους είδε
πήγε κοντά τους σκασμένος στα
γέλια.
— Σάν τὰ χιόνια, τους είπε τί
είναι αυτά;
Τὰ παιδιά έλπαν τί έπαθαν.
— "Ετσι έ; ό κλέφτης τιμωρείται
άπάντησε ό κύρ Στάθης σκασμένος
στα γέλια...
Τέλος πάντων ή κυρά Πελαγία
τους γιάτρεψε τὰ μούτρα και τους
τάισε και τὰ δυο παιδιά τῶρριξαν
στον ὕπνο για νά ξεκουραστοῦν και
ν' αναλάβουν και πάλι δουλειά...
...
Οι μέρες περνούσαν... 'Ο Ζαχα-
ρίας δέν ήσυχάζε. Σήμερα έστῃνε
δίχτυα για πουλιά, αύριο έπιανε με
την θηλιά άγριόγατες και δενδρο-
γαλιές που του έσκιζαν τὰ χέρια
και την άλλη μέρα πῶς διάβολο τὰ
κατάφερνε και έπιανε φίδια...
"Α όλα κι' όλα' έδω ό κύρ Στά-
θης τρόμαξε γιατί αν τόν δάγκωνε
κανένα; Τί θά γινόταν με τόν κ.
Μαρουλή τόν πατέρα του;
Μια μέρα λοιπόν που τόν είδε και
κρατούσε ένα διχάλωτὸ ξύλο για νά
τσακώσῃ φίδια τόν άρπαξε και τοῦ-
δωσε ένα τέτοιο ξύλο που χρειάστη-
κε καταπλάσματα ό Ζαχαρίας για
νά συνέλθῃ...
— Νά για νά μάθῃς νά παίξῃς με
τόν... χάρο, έλεγε ό κύρ Στάθης.

«Ο Ζαχαρίας τις έφαγε κι' άπεφά-
σισε νά έκδικηθῇ...
Δέν θύμωσε λοιπόν ή δέν τῶδειξε.
Τις έφαγε κι' ήσύχασε. Τὸ βράδι ό-
μως έλυσε τόν Ψαρρῇ κρυφά άπ' τὸ
σταῦλο και τὸν άπόλυσε πρὸς τὸ
άμπέλι...
'Ο Ψαρρῇς βέβαια παραξενεύτηκε
γι' αυτό τὸ... δῶρο, αλλά μια και
του τὸ πρόσφεραν τὸ δέχτηκε ευχα-
ρίστως κι' όλη νύχτα ὠργίασε μέσα
στα σταφύλια...
Πρωί-πρωί ό Ζαχαρίας ξύπνησε
και τόν Προκόπη και πήγαν νά σπά-
σουν κέφι... (Ακολουθεϊ)

Τὰ Σκαπανάκια Πάνος, Μίχης και 'Αλέ-
κος Νικολ. Καλλιγέρη.

Για να μαγειρεύετε

ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

ΛΙΓΗ ΕΥΘΥΜΙΑ

Σκύλος που γαυγίζει...

Ένας ταχυδρόμος μπηκε μια μέρα στον κήπο κάποιας βίλλας, όταν ένας μεγάλος σκύλος ωρμήσε απάνω του γαυγίζοντας. Καταφοβισμένος ο ταχυδρόμος ωπισθοχωρούσε, όταν ο κύριος της βίλλας φάνηκε στην πόρτα.

— Μή φοβάσαι καθόλου του φώναξε. Δεν ξέρεις λοιπόν την παροιμία «σκύλος που γαυγίζει δε δαγκώνει»;

— Ναι, αποκρίθηκε ο ταχυδρόμος φοβισμένος ακόμα και διστάζοντας να προχωρήσει την παροιμία αυτή, που τη λένε οι άνθρωποι, την ξέρω και εγώ κι' εσείς. Την ξέρει όμως και ο σκύλος;

Ο μεγάλος βλάκας

Ο δάσκαλος, στ' αστεία για να δοκιμάσει ένα μαθητή.

— Πώς κάνει το ουδέτερο του βλάξ;

Ο μαθητής: μετά σκέψιν.

— Του βλο!

Ο μόνος τρόπος!

— Τοτό έχουμε δέκα πατάτες και θέλουμε να τις μοιράσουμε σε τρία άτομα. Τι θα κάνουμε;

— Πουρέ κύριε!

Επίσης...

Η Λίτσα έχει την γιορτή της και ο θεός της της εύχεται:

Χρόνια πολλά και καλά मुάλά.

Κι' εκείνη:

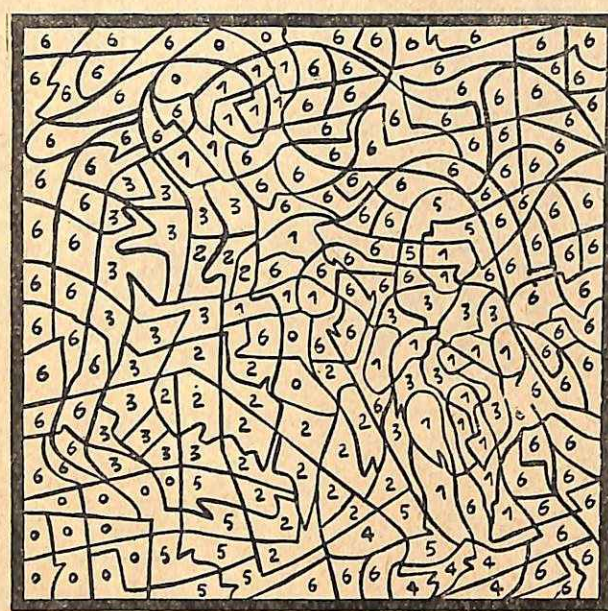
— Ευχαριστώ θεϊέ μου, επίσης.

Μη σβήση...

— Γιατί μαμά, τώρα που βρέχει δεν βγαίνει ο ήλιος;

Ο μικρός Τάκης πετιέται:

— Δεν καταλαβαίνεις; Δεν τον αφήνει ο Θεός, για να μη βραχή και σβήση.

Στερεώσατε ένα διαφανές χαρτί επάνω στο σχέδιο και οδηγούμενοι από τους αριθμούς, χρωματίσατε τα μέρη της εικόνας ως εξής:

Όπου υπάρχει:
1) με καφέ, 2 με μπλέ, 3 με κόκκινο, 4 με κίτρινο, 5 με μαύρο, 6 με πράσινο ανοικτό.
Τα μέρη που είναι 0 θα μείνουν λευκά.

Ρόμβος	Μαγική εικών χωρίς εικόνα
+ 1η σειρά: Φωνή-*	— Πόπη, Μαρία, πώς μυρίζουν;
+ 2α σειρά: ** + **	— Ποιά καλέ;
+ 3η σειρά: *** + ***	— Σας το είπα.
+ 4η σειρά: Χώρα της 'Ασίας παρά τον Εύξεινον, πρὸς νότον του Καυκάσου, 5η σειρά: "Ορος τῶν Βαλκανίων, 6η σειρά: "Αδριανός αντανωμία, 7η σειρά: Σύμφωνον.	Λ. ΛΑΠΙΩΤΗΣ
Οι σταυροί καθέτως: Θεά τῶν ἀρχαίων 'Ελλήνων.	Αἶνιγμα
Γ. Α. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ	Τρώγω πικρά και γίνονται γλυκά. Τι είναι;

Ακροστιχίς
Με τὰ ἀρχικά τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων νὰ σχηματισθῇ χώρα τῆς Δ. Εὐρώπης.
1) Πόλις τῆς 'Ελλάδος, 2) Ἡ κορυφή τῶν ὑψηλότερων ὄρεων τοῦ κόσμου, 3) Πρωτεύουσα μεγάλου ἐυρωπαϊκοῦ κράτους, 4) Πόλις τῆς Νοτίου Πελοποννήσου, 5) Κράτος τῆς Νοτίου Εὐρώπης, 6) Τὸ βουνὸ τῶν Θεῶν, 7) Ποταμὸς τῆς Ἀφρικής.
Θ. ΚΟΣΜΙΔΗΣ

Σταυρόλεξον με λαβύρινθον

Θέλετε νὰ λύσετε τὸ ὠραίο μικρὸ σταυρόλεξο ποὺ εἶναι στὸ κέντρο τοῦ σχήματος; Ἀσφαλῶς ναι. Τὸ πρῶμα ὅμως δὲν εἶναι ἀπλό, γιατί ὁ ἀποστολεὺς τοῦ σταυρόλεξου, ὁ φιλὸς μας Ε. Ν. Μόσχος, θέτει ἕνα ὄρο: γιὰ ν' ἀρχίσετε τὴν προσπάθεια τῆς λύσεως πρέπει πρῶτα νὰ φθάσετε ἀπὸ τὸ λαβύρινθο στὸ σταυρόλεξο. Θὰ μπητε στὸ λαβύρινθο ἀπὸ τὸ πρῶτο ἀριστερὰ ἐπάνω τετραγωνίδιο, θὰ περάσετε ἀπ' ὅλα τὰ λευκά, ἀποφεύγοντας τὰ σηματομενὰ καὶ θὰ μπητε στὸ σταυρόλεξο ἀπὸ τὸ τόξο ποὺ φαίνεται στὸ 4 καθέτως.

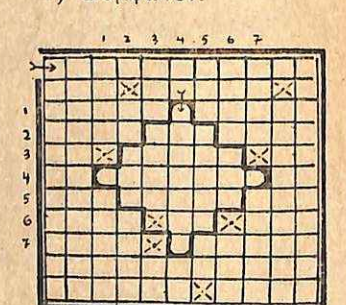
Ἄν ἐπιτύχετε, μπορεῖτε νὰ προβῆτε στὴ λύσι τοῦ σταυρολέξου:

Οριζοντίως:

- 1) Σύμφωνον.
- 2) Συμπλεκτικός σύνδεσμος.
- 3) Χρῆμα (δημ.).
- 4) Μᾶς κατατρέπει παντοῦ καὶ κυττάζει νὰ ἀνατρέψῃ τὶς ἀγαθές μας πράξεις.
- 5) Νῆσος τοῦ Ἀν. Αἰγαίου.
- 6) Προτρεπτικόν.
- 7) Σύμφωνον.

Καθέτως:

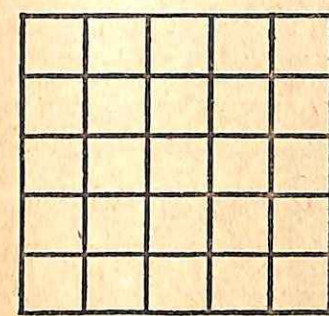
- 1) Σύμφωνον.
- 2) Καθένας.
- 3) Πρόθεσις.
- 4) Νησιόφιμη τροφή ποὺ τρώγεται ἰδίως τῆ σαρακοστή.
- 5) Θεὸς τῶν Ρωμαίων.
- 6) Προσωπικὴ ἀντωνυμία (δημ.).
- 7) Σύμφωνον.

Δυσκολεύονται

Ἀθροισμα 65

Σὲ κάθε ἕνα ἀπὸ τὰ τετραγωνίδια νὰ τεθῇ ἕνας ἀριθμὸς, ἀπὸ τὸ 1 ἕως τὸ 25, ὥστε τὸ ἄθροισμα κάθε γραμμῆς, ὀριζοντίως καὶ καθέτως, νὰ εἶναι πάντοτε 65.

Ἐννοεῖται ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται ἡ τοποθέτησις τοῦ αὐτοῦ ἀριθμοῦ σὲ δύο ἢ καὶ περισσότερα τετραγωνίδια. Στὰ 25 τετραγωνίδια πρέπει νὰ τοποθετηθοῦν ἀπαραιτήτως ἡ σειρά θὰ κανονισθῇ ἀπὸ τὸν λύτην — οἱ ἀριθμοί: 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25.

Ψέματα

Κάποιος διηγείτο:
"Ένας ἄνθρωπος εἶδε στὸν ὕπνο του ὅτι λησταὶ τοῦ ἐπετέθησαν καὶ τόσο τρώμαξε, ὥστε ἀπέθανε στὴν πραγματικότητα!"

"Ολοι ἐθαύμασαν γιὰ τὸ περίεργον τοῦ πράγματος, ἀλλὰ ἕνας εἶπε:

— Αὐτὸ ποὺ λὲς εἶναι ψέματα.

— Γιατί τὸ λὲς αὐτό; ρώτησε ὁ πρῶτος. Μπορεῖς νὰ τὸ ἀποδείξεις;

— Βεβαίως!

Καὶ τὸ ἀπέδειξε, γιατί πραγματικότητα στὴ διήγησι τοῦ θανάτου ὑπῆρχε κάτι τὸ πολὺ περίεργον. Μπορεῖτε νὰ τὸ βρῆτε;

Σ. ΡΑΖΗ - Ν. ΤΣΙΠΗ

Τετράγωνον

*** 1η σειρά: "Έχουν
*** ὅλα τὰ σπῖτια, 2α
*** σειρά: Γεωμετρι-
*** κὸν διάστημα, 3η
σειρά: Φρούτο με σκληρὸ
ἐξωτερικὸ καὶ με πολλοὺς
κόκκινους σπόρους μέσα,
4η σειρά: Μία τῶν Ἡπει-
ρων.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Α. ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΜΑΣ

Οριζοντίως:

1) Σημαντικὸς λιμὴν εἰς τὸ Ν. Δ. ἄκρον τῆς Ἀραβίας, μεγάλῃς στρατηγικῆς ἀξίας — Ἀνανεώνει τὸν ὀργανισμόν μας, 2) Ἦτο ὁ Λεωνίδας, ὁ Ἀθανάσιος Διάκος, ὁ Κανάρης, ὁ Καραϊσκάκης κλπ.

4) Δεικτικὸν (ἀρχὴ γνωστοῦ ἐκκλησιαστικοῦ τροπαρίου).

5) Γυναικεῖον ὄνομα — Ὅσπριον ποὺ τρώγεται πολὺ τὴν περίοδο τῆς νηστείας.

7) Ἐπίρρημα τοπικόν — Ἐχει πολλὰ σημασίες: Εἶναι γυναίκα τῆς Βίβλου — Στυλνὴ ἐπιφάνεια καὶ λάφυρον πολέμου.

8) Ἡ πρώτη τροφή τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν περισσοτέρων ζώων.

10) Ἡ πέμπτη εἰς ἑκτασιν νῆσος τῆς Ἀσίας.

11) Εἶναι ἡ ἀνεπιθύμητος ἐκθασίς κάθε μάχης — Ἱερὸν ὄρος τῆς γραφῆς καὶ δόδος τῶν Ἀθηνῶν.

Καθέτως:

1) Ἡ ἀρχαία θεὰ ποὺ προστάτευε τὸν Ὀδυσσεά — Νῆσος τῆς Ἑλλάδος, διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς ὁποίας ἠγωνίζοντο ἡρωϊκῶς τὰ τέκνα τῆς ἐπὶ δεκαετηρίδας.

2) Τὰ πληροφоруμένα ἀπὸ τὰς ἐφημερίδας.

4) Εἰς αὐτὰ τὰ σχολεῖα μαθαίνουν τὰ παιδιὰ τὰ πρῶτα γράμματα.

7) Εἰς αὐτοὺς ἀντιθεται ἡ ἀσφάλεια τῶν πόλεων (αἰτιατικὴ πληθυντικοῦ).

9) Συμπλεκτικός σύνδεσμος.

10) Ἀνατροφή ἢ ἐνδικὸν μέσον — Ἐνα ἀπὸ τὰ μεγάλα ἡφαίστεια τῆς Εὐρώπης.

Α. Α. ΧΑΤΖΙΑΝ

Μαγική εικόνα χωρίς εικόνα	Κρυπτογραφικόν
— Τὸ ἀπόγευμα πάμε στὸ πάρκο, Σταμάτη, με τὸν ἀδελφὸ μου;	123456789 = Ποταμὸς Ἀμερικῆς.
— Μὲ ποιὸν ἀδελφὸ σου;	91259 = Ἑλλήν. Νῆ-σος.
— Μὰ σοῦ εἶπα!	23759 = Μῆν.
Χ. ΚΩΣΤΑΚΟΠΟΥΛΟΣ	1723 = Πολύτιμον ὕ-γρον.
ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ 44ου ΦΥΛΛΟΥ	6359 = Ἱερὸς χώρος.
Σταυρόλεξον: Ὅριζοντίως 1 Τ—Ψ, 2 ΚΕ—ας, 3 Ζάν, 4 σάλι—αι, 5 Νομὸς—σός, 6 πάσας—ἀναξ, 7 Σ.Ε.Κ., 8 λά, 9 νάνι, 10 Σ, 11 ἀρσενία—ἀλώ-πηξ, 12 Ἑλλάς—μαῖας, 13 τᾶσι—να—ἀγών, 14 ἰάσα—ζών, 15 ΝΤ—σι—δὴν, 16 Α—Α—Ν.	8689 = Ἡ μερὸν ζῶν.
Καθέτως 1 Π—Α, 2 νὰ—ρε, 3 σός—ἀλτ, 4 Ζάμα—πλάξ, 5 καλός—ἴασιον, 6 τένης—ἀσίατα, 7 ἄς, 8 ἀγέλας, 9 νικᾶν—ἰταλία, 10 Σ—Ι, 11 ψὲς—ἀμαζών, 12 λαγών, 13 ράσα—ἐμὼν, 14 ἴον—Πάν, 15 σά—δς, 16 Ε—Υ.	2361 = Προσφιλὲς πρόσωπον.
Μαγ. γράμμα: Πόνος, μένος, θάνατος, νέ.	989 = Σῆμα.
	786 = Ἄνθος.
	Ι. ΜΠΕΡΕΣΗ

Λεξιγράφος

Τὸ φωνάζουν τὰ παιδιὰ ἅμα παίζουν κρυφτό. "Ενωσέ το με κλαδιά που δοξάσαν τὸ Χριστὸ καὶ νυχτόβιο πουλί κάνεις ἄσχημο βροχινό.

Α. Β. ΤΖΩΡΤΖΙΑΝΣ

ΛΙΓΗ ΕΥΘΥΜΙΑ

"Εξ και Αἰξ

Αὐτὰ ἐγένοντο στὰ παλαιὰ χρόνια.

Ὁ ἀστυνομικὸς σταθμάρχης ἐνὸς μικροῦ χωριοῦ, ἀγράμματος ἀλλὰ καὶ καθαρευουσιάνος, ὅταν ἔπρεσε κάποτε ἕνας βράχος καὶ σκότωσε μίαν γίδα, ἐτήλεγράφησε στὸ Διοικητὴ τῆς ἀστυνομίας τοῦ νομοῦ τοῦ λακωνικώτατα: «Βράχος καταπεσὼν ἐφόνευεν ἕξ». Δὲν ἤξερε, βλέπετε, τὴν διαφορά τοῦ αἰξ ἀπὸ τὸ ἕξ.

Ὁ Διοικητὴς τὸν διέταξε νὰ τοῦ στείλῃ ἀμέσως τὰ ὀνόματα αὐτῶν ποὺ σκοτώθηκαν.

Τότε ὁ σταθμάρχης ἀπάντησε πάλι λακωνικώτατα: «Ἐξ οὐκ ἐστὶ ἀνθρώποι, ἀλλὰ γίδα κουτσόκερατος».

Κάθε μέρα και Λαμπρή...

Ἡ μικρὴ Ἑλλή, γυρίζοντας ἀπὸ τὴν Ἀνάστασι κατενθουσιασμένη:

— Πάμε μπαμπά καὶ αὐριο;

Βάρος καὶ χρόνια..

Ρωτοῦν τὸν μικρὸ Να-σούλη:

— Πόσων ἐτῶν εἶσαι;

Κι' ἐκεῖνος:

— Μὰ δὲν ζυγίστηκα ἀ-κόμη.

Παρεξήγησις.

— Μπαμπά, ρωτᾷ ὁ Κωστάκης, πὼς λέγεται αὐτὸ τὸ ὄργανο;

Ὁ μπαμπὰς δυνατά:

— Ἀρπα!

Κι' ὁ Κωστάκης τρομά-ζει:

— Τι, νάρπάξω, μπαμπά;

Τὸ ἴδιο πάθανε!

Ἡ μητέρα: — Τοτό, παιδί μου, κάθησε πιά ἡσυχος. Σχίσθηκε ἡ καρδιά μου, ποὺ σὲ εἶδα ἀπάνω σ' ἐκεῖνο τὸ δέντρο!...

Ὁ Τότης: — Καὶ μένα, μαμά, σχίσθηκε τὸ πανταλόνι μου.

Ἐξυπνάδα!

Ἀπορία τοῦ μικροῦ Ντί-νου:

— Ἀπὸ τί νὰ πέθανε ἡ νεκρά Θάλασσα;...

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κεντρική Διοίκησης

Η Ε.Ο.Ν. ΕΟΡΤΑΖΟΥΣΑ ΤΗΝ ΣΥΜΠΛΗΡΩΣΙΝ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ 4ΕΤΙΑΣ ΤΗΣ 4ης ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Ολόκληρος ο Έλληνικός Λαός επανηγύρισεν εφέτος με μεγαλειότερο ένθουσιασμό και επιθλητικώτερα από κάθε άλλη χρονιά την Ιστορικήν επέτειον της 4ης Αυγούστου. Είς τὸν πανηγυρισμὸν αὐτὸν ἡ Ἐθνικὴ Ὀργάνωσις Νεολαίας μετέσχεν εἰς τὰ πέρατα τῆς Ἑλλάδος μετὰ τὰ 1.200.

Ο Κ.Ε.Ν. κ. Ἀλέξ. Ν. Κανελλόπουλος καὶ ἡ Περιφερειακὴ Διοικητρία Θηλέων Πρωτεύουσας χαιρετίζουν τὴν παρελαύνουσαν Ἐθνικὴν νεότητα.

000 μέλη της. Ἦτο δὲ καὶ ὁ πανηγυρισμὸς τῆς 4ης Αυγούστου ὑπὸ τῆς Ε.Ο.Ν. ἀφάνταστα ἐνθουσιώδης, ἐπιθλητικὸς, μεγαλοπρεπής. Τὰ παιδιά τῆς Ἑλλάδος, παντοῦ, με ἑορτές, θεατρικὲς παραστάσεις, συγκεντρώσεις, παρατάξεις καὶ μεγαλειώδεις παρελάσεις ἐώρτασαν ὅσον ποτὲ ἄλλοτε ἐνθουσιώδως τὴν μεγάλην ἑλληνικὴν ἡμέραν.

Ἰδιαίτερος ἐπιθλητικὸς ἦτο ὁ ἑορτασμός τῆς Ε.Ο.Ν. τῶν Περιφερειακῶν Διοικήσεων Ἐποπτείας Πρωτεύουσας. Ἦρξε τὴν 1ην Αυγούστου καὶ ἐσυνεχίσθη μέχρι τῆς 7ης τοῦ μηνός, χωρὶς νὰ ἐκτελεσθῇ καὶ ἡ ἑορταστικὴ παράστασις τῆς «Ἱερῆς Φλόγας», ἡ ὁποία ἀνεβλήθη διὰ τὴν Κυριακὴν 11ην Αυγούστου.

Τὴν ἐναρξίν τοῦ ἑορτασμοῦ ἔκαμεν ἡ μικτὴ χορωδία τῶν Περιφερειακῶν Διοικήσεων Ἀρρένων καὶ Θηλέων Πρωτεύουσας μετὰ τὴν ὑπαίθριον συναυλίαν τῆς εἰς τὰ προ-

πύλαια τοῦ Ζαπτείου τὴν 7ην μ. μ. τῆς 1ης Αυγούστου. Οἱ Φαλαγγίται καὶ αἱ Φαλαγγίτισσαι τῆς χορωδίας, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ συνεργάτου τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Γλυκοφρίδης, κατεχειροκροτήθησαν ἀπὸ χιλιάδας κόσμου ποὺ παρηκολούθησαν τὴν συναυλίαν τῶν. Τὰ τραγούδια ποὺ ἐξετέλεσαν ἦσαν πατριωτικά, τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ λαϊκά. Τὰ ἴδια τραγούδια ἡ ἴδια χορωδία ἐξετέλεσεν ἀργότερα ἀπὸ τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ Ἀθηνῶν.

Τὴν 2αν Αυγούστου ἐδόθη εἰς τὸ «Ρέξ» ἡ παράστασις τοῦ ἔργου «Τὸ ξαναζωντανεμα» τοῦ κ. Α. Ἀβδῆ. Τὴν παράστασιν, ἡ ὁποία ἐστέφη ὑπὸ μεγάλης ἐπιτυχίας, παρηκολούθησαν ὁ Ἀρχηγός, πλείστοι τῶν κ. κ. Ὑπουργῶν, ὁ Κ.Ε.Ν. κ. Α. Κανελλόπουλος καὶ πολλὸς κόσμος τῶν γραμμάτων καὶ τῶν τεχνῶν.

Τὴν 3ην Αυγούστου τὸ πρωὶ εἰς τὸν Ναὸν τῆς Καπνικαρέας ἡ Δ.Α.Σ. Ἀρρένων ἐτέλεσε δοξολογίαν ὑπὲρ μακρομερεύσεως τοῦ Ἀρχηγοῦ διὰ τὴν συνέχισιν τοῦ μεγαλειώδους ὑπὲρ τῆς Πατρίδος ἔργου τῆς μεταβολῆς τῆς 4ης Αυγούστου. Παρευρέθησαν ὁ Κ.Ε.Ν., οἱ Περιφερειακοὶ Διοικηταὶ Πρωτεύουσας, ὁ Διοικητὴς τῶν Ταγμάτων Ἑργασίας, οἱ Διοικηταὶ Δ.Α.Σ. Ἀρρένων καὶ Θηλέων καὶ βασημόφοροι τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως, τῶν Περιφερειακῶν Διοικήσεων κλπ.

Τὸ ἀπόγευμα στὰς 6 κατετέθη στέφανος εἰς τὸν Ἄγνωστον Στρατιώτην — παρουσία τοῦ Κ.Ε.Ν. — ἐκ μέρους τῶν Διοικήσεων τῆς Γενικῆς Ἐποπτείας Πρωτεύουσας.

Τὸ βράδυ ἐπρόκειτο νὰ δοθῇ ἡ παράστασις τῆς «Ἱερῆς Φλόγας» τοῦ κ. Δ. Μπόγρη, ἡ ἀπογευματινὴ δὲ βροχὴ ἐπέφερε βλάβας εἰς τὸν φωτισμὸν τοῦ ὑπαίθριου θεάτρου τῆς Ε.Ο.Ν., ὅπου θὰ ἐδίδοτο ἡ παράστασις, ἡ ὁποία οὕτω ἀνεβλήθη διὰ τὴν 8ην μ. μ. τῆς Κυριακῆς 11ης Αυγούστου.

Η ΜΕΓΑΛΕΙΩΔΗΣ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Ἐνα ἑκατομῦριο διακόσιαι χιλιάδες Ἑλληνόπουλα — Φαλαγγίται καὶ Φαλαγγίτισσαι, Σκαπανεῖς καὶ Σκαπανίσσαι — ἐπανηγύρισαν στὰ πέρατα τῆς Ἑλλάδος, με ἐνθουσιασμό, ἀνάλογο μετὰ τὰ αἰσθηματὰ τοὺς πρὸς τὸν Ἐθνικὸν Κυβερνήτην καὶ Γενικὸν Ἐπιθεωρητὴν τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Ἰωάννην Μεταξῶν τὴν μεγάλην Ἑλληνικὴν ἐπέτειον τῆς Ἐθνικῆς Ἐπανάστασεως τῆς 4ης Αυγούστου, 1936.

Οἱ Ἑλληνικοὶ κάμποι, τὰ λαγκάδια καὶ τὰ βουνὰ δονήθηκαν ἀπὸ τὴν ἰαχὴν τοῦ πανηγυρισμοῦ αὐτοῦ τῆς Ἑλληνικῆς Νεολαίας. Κι' οἱ ἰαχὲς ἐφθασάν εἰς τοὺς οὐρανούς ἀπὸ τὴν καρδίαν τῶν παιδιῶν τῆς Ἑλλάδος ποὺ πάλουν πιά ἀπὸ τὰ πῦρ ὡραία αἰσθηματὰ καὶ τὰ πῦρ εὐγενικὰ ἰδανικά, δῶρα πολῦτιμα τοῦ Ἀρχηγοῦ πρὸς τὴν Νέαν Ἑλληνικὴν γενεάν.

Ὅλα αὐτὰ τὰ Ἑλληνόπουλα, ποὺ φοροῦν τὴν τιμημένην στολὴν τῆς Ε.Ο.Ν. στὸ μεγάλο πανηγυρισμὸ τῆς Πρωτεύουσας ἀντιπροσώπευσαν οἱ Συναγωνισταὶ τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Σκαπανεῖς τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ἀρρένων Πρωτεύουσας οἱ Φαλαγγίται τῆς Διοικήσεως Ἀνωτάτων Σχολῶν Ἀρρένων καὶ οἱ ἐβελονταὶ τῆς Διοικήσεως Ταγμάτων Ἑργασίας καὶ αἱ Συναγωνίστριαι τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Σκαπανισσῶν τῆς Περιφερειακῆς

Φαλαγγίτισσαι τῆς Π. Δ. Θ. Π. παρελαύνουσαι.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κεντρική Διοίκησης

Διοικήσεως Θηλέων Πρωτεύουσας καὶ αἱ Φαλαγγίτισσαι τῆς Διοικήσεως Ἀνωτάτων Σχολῶν.

Αἱ ἑκατὸ δηλαδὴ χιλιάδες μελῶν τῆς Ὀργανώσεως ποὺ ἔλαβον μέρος στὴν μεγαλειώδη παράταξιν θριάμβου τῆς παρελαύουσας Κυριακῆς τὴν ὁποίαν ἐπεθεώρησεν ὁ Ἀρχηγός.

Ο ΠΡΩΤΙΝΟΣ ΣΥΝΑΓΕΡΜΟΣ

Αἱ Ἀθῆναι, ὁ Πειραιεύς, τὰ προάστεια καὶ οἱ Συνοικισμοὶ ἐξύπνησαν τὴν πρωΐαν τῆς παρελαύουσας Κυριακῆς μετὰ τραγούδια, τὴν σάλπιγγας καὶ τὴν τυμπανόκρουσιν τῶν παιδιῶν τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας ποὺ ἐσπεύδαν γεμάτα χαρὰ γιὰ τὴν Ἐπιθεώρησιν τοῦ Ἀρχηγοῦ τὴν ὁποίαν με πόση ἀνυπομονήσιν περίμεναν σὰν μιά ἀπὸ τὴν σπάνιαν εὐκαιρίαν γιὰ νὰ ἐκδηλώσουν ὅλοι μαζί τὰ αἰσθηματὰ τοὺς λατρείας καὶ ἀφοσίωσης εἰς αὐτόν.

Ἀπὸ τοὺς τόπους συγκεντρώσεως τῶν ἐκινουμένων τὰ διάφορα τμήματα — ἀφ' οὗ ἀκούσαν πρῶτα τὴν ἡμερησίαν Διαταγὴν τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου τῆς Ε.Ο.Ν. ποὺ ἀναφέρεται εἰς τὴν Ἐθνικὴν Ἐπανάστασιν ἡ ὁποία ἐδημιούργησε τὸ Κράτος τῆς 4ης Αυγούστου — ἐν παρελάσει καὶ μετὰ τραγούδια. Στὰς ὁκτώ τὸ πρωὶ θὰ ἀρχίζε ἡ Ἐπιθεώρησις καὶ ἡ παράταξις ἐπρεπε νὰ εἶχε συμπληρωθῇ. Μία παράταξις εἰς μῆκος πολλῶν χιλιομέτρων. Στρατιώται δὲ αὐτοὶ ἀληθινὸι τὰ παιδιά τῆς Ε.Ο.Ν., ἦσαν ἐγκαίρως εἰς τὴν θέσιν τῶν. Στὴς ὁκτώ τὸ πρωὶ ἀκριβῶς, ἑκατὸ χιλιάδες Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν, Σκαπανέων καὶ Σκαπανισσῶν εἶχον συμπληρώσει τὴν παράταξιν τῶν, με ἐπὶ κεφαλῇ τοὺς Διοικητὰς τῶν Μονάδων τῶν, τοὺς σάλπιγγτάς καὶ τοὺς τυμπανιστάς τῶν.

Πίσω δὲ ἀπὸ τὴν παράταξιν τῶν εἶχον συγκεντρωθῇ χιλιάδες λαοῦ. Οἱ μεγάλοι ἐσπευσαν νὰ ἐνάσουν μετὰ τὴν ἐκδηλώσει τῶν παιδιῶν τῶν καὶ τὴν ἐκδηλώσει τῶν ἱδικῶν τῶν, ἐκδηλώσεις εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν Ἀρχηγόν, διότι ἐχάρισε στὰ παιδιά τῶν, στὰ μικρότερα τὸς ἀδελφία, τὰ ἀγαθὰ ποὺ οὐτε καὶ νὰ ἐννεύθη ὑπόρρεε ἡ πρὸ τῆς 4ης Αυγούστου 1936 Νεολαία τῆς Ἑλλάδος.

Η ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

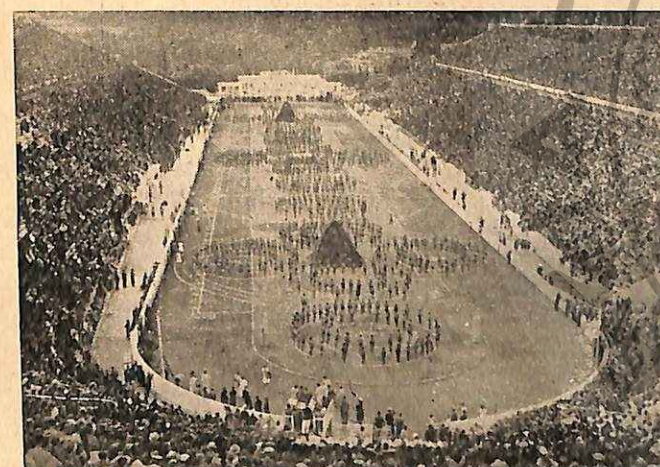
Στὴς ὁκτώ ἀκριβῶς ὁ Ἐθνικὸς Κυβερνήτης, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Κ.Ε.Ν. κ. Α. Κανελλόπουλου, ἐφθασεν, ἐπ' ἀνοικτοῦ αὐτοκινήτου, εἰς τὴν Κεντρικὴν πλατείαν τῆς Κοκκινιάς ἀπ' οὗ ἤρχισεν ἡ πρωτοφανὴς εἰς ὄγκον παράταξις τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας.

Ἡ ὑποδοχὴ τοῦ ἀπὸ τὸν Λαὸν τῆς Κοκκινιάς ὁ ὁποῖος ἐπλαισίωσε τὴν παράταξιν τῶν παιδιῶν τοῦ με ἐπὶ κεφαλῇ τὸν Δήμαρχον, τὰ ἀρχὰς καὶ τὰ συμβούλια τῶν διαφόρων Σωματείων καὶ Ὀργανώσεων ποὺ εἶχον προσέλθει μετὰ τὰς σημαίας καὶ τὰ λάβάρα τῶν ἡτο ἐνθουσιωδέστατη. Τὰ πρῶτα τμήματα τῆς Ε.Ο.Ν. με ἐπὶ κεφαλῇ τοὺς Περιφερειακοὺς Διοικητὰς Ἀρρένων καὶ Θηλέων καὶ τὰ Ἐπιτελεῖα τῶν ἀπειδίδον τιμὰς.

Αἱ μουσικαὶ ἐπαίδνιζον. Οἱ σημαιοφόροι ἐκλίνον τὰς σημαίας τῶν πρὸς τὸ ἔδαφος. Ὁ ἅγιος Κοζάνης κ. Ἰωακείμ ἐπὶ κεφαλῇ τοῦ κλήρου Κοκκινιάς εὐλογούσε. Ὑπέρτονος εἰκὼν ἀποθεώσεως καὶ θριάμβου τοῦ μεγάλου Ἀρχηγοῦ, πρὸς τὸν ὅποιον ἐσπευσαν δύο μικρὰ Σκαπανάκια, ἕνα ἀγοράκι καὶ ἕνα κοριτσάκι, καὶ προσέφεραν λουλούδια ἐκ μέρους τῶν Σκαπανέων καὶ Σκαπανισσῶν, τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν τῆς Ὑποδιοικήσεως Ε.Ο.Ν. Πειραιῶς.

Ψηλὰ πετοῦσαν ἀεροπλάνα τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ ἐσκόρπιζαν στὸν ἀέρα προκηρύξεις τῆς Ὀργανώσεως. Μὰ οὐτε αὐτῶν οἱ βόμβοι, οὐτε τῶν μουσικῶν οἱ ἤχοι μποροῦσαν νὰ ἀκουσθῶν σὲ λίγο, κάτω ἀπὸ τὴν ἐκδηλώσει τῶν παιδιῶν τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ τοῦ λαοῦ ποὺ συμμετεῖχε εἰς αὐτάς.

Ὡρα ὁκτώ καὶ πέντε ἀκριβῶς ὁ Ἀρχηγὸς ἀρχίζει τὴν Ἐπιθεώρησιν. Οἱ σάλπιγγαὶ σάλπιζον προσοχή. Τὰ παρατεταγμένα τμήματα δεξιὰ τῶν Σχηματισμῶν Θηλέων καὶ ἀριστερὰ τῶν Σχηματισμῶν Ἀρρένων, τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο χαιρετοῦν. Ἄλλα τὰ χέρια δὲν

Ἀπὸ τὰς ἐπιθεώρεις τοῦ Σταδίου κατὰ τὴν παρελαύσαν Κυριακὴν.

ἔμεναν γιὰ πολὺ τενωμένα σὲ χαιρετισμό. Μόλις περνοῦσε τὸ αὐτοκίνητο τοῦ Ἀρχηγοῦ ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀριστερὰ τοῦ τὸν Κ.Ε.Ν. κ. Ἀλεξάνδρον Κανελλόπουλον κατεβαίναν.

Ἀρχίζαν τότε χειροκροτήματα, ζητωκραυγές, χιλίες ἐκδηλώσεις ἐνθουσιασμοῦ.

Ἐτοὶ ὅπως περνοῦσεν ὁ Ἀρχηγός, ἄφινε πίσω τοῦ σὰν μιά ἀτελείωτη ἡχὴ τῆς ζητωκραυγῆς τῶν ἀπομακρυνόμενων τμημάτων τῆς παρατάξεως.

Στὴς ἐκδηλώσεις αὐτὰς προσετίθεντο σὲ λίγο οἱ ἐκδηλώσεις τῶν τμημάτων ποὺ περίμεναν με ἀνυπομονήσιν τὸν Ἀρχηγόν. Μόλις ἐνε-

Φαλαγγίτισσαι κατὰ τὴν μεγαλειώδη παρέλασιν τῆς ἐπετείου τῆς 4ης Αυγούστου.

φανίζετο τὸ αὐτοκίνητό τοῦ μακρὰ καὶ πρὶν λάβουν παραγγέλια δι' ἀπόδοσιν τιμῶν ἐσπεύσαν σὲ χαρούμενα: Ἐρχεται! Ἐρχεται!

Εἰς τὸν Πειραιᾶ

Ὅλη ἡ διαδρομὴ ἀπὸ τὴν Κοκκινιά εἰς τὸν Πειραιᾶ καὶ διὰ τοῦ Πειραιῶς εἰς τὸ Ν. Φάληρον, ὅπου ἐτελείωνεν τὴν παράταξιν τῶν Σχηματισμῶν τῶν Ὑποδιοικήσεων Ἀρρένων καὶ Θηλέων τῆς γενέσεως, ἦτο διαδρομὴ θριάμβου διὰ τὸν Ἀρχηγόν. Εἰς πολλὰ σημεῖα τῆς διαδρομῆς προσεφέρθησαν ἀνθοδέσμαι ἀπὸ παιδιά τῆς Ε.Ο.Ν. εἰς ἄλλα δὲ Φαλαγγίτισσαι ἔρριπνον τὸ πέρασμά τοῦ με λουλούδια καὶ φύλλα δάφνης.

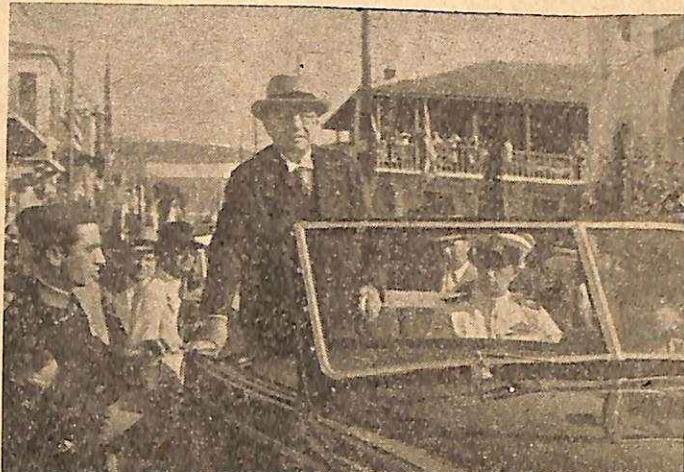
Πρὸ τοῦ Δημοσχεῖου Πειραιῶς ὁ Δήμαρχος κ. Μ. Μανωλάκος ἐχαιρέτησε τὸν Ἐθνικὸν Κυβερνήτην ἐκ μέρους τῶν Δημοτῶν τῆς πόλεως τοῦ ἐνὸς χιλιάδες λαοῦ ἐσπεύσαν σὲ ἐνθουσιώδεις ἐκδηλώσεις. Μετὰ τὴν μικρὰν αὐτὴν στάθμην πρὸ τοῦ Δημοσχεῖου Πειραιῶς ἐσυνέχισε ὁ Ἀρχηγὸς τὴν Ἐπιθεώρησιν τοῦ.

Τὸ πέρασμά τοῦ πόση χαρὰ, πόση ἀγαλλίασι σκορποῦσε στὰ παιδιά τοῦ.

Ὅλα πετοῦσαν ἀπὸ χαρὰ. Τὰ προσώπα τοὺς λάμπανε. Κι' ἡ λάμψις τοὺς ἀντανάκλωσε στὸ πρόσωπο τοῦ Ἀρχηγοῦ. Καὶ αὐτοῦ ἡ

Κεντρική Διοίκησης

Ο 'Αρχηγός επιθεωρών εις την Κοκκινιάν την παράταξιν της Ε.Ο.Ν.

χαρά ήταν μεγάλη και εφώτιζε λαμπερά το πρόσωπό του. Μά είναι μικρό πράγμα να χαίρεσαι χαρές που χαρίζεις και μάλιστα σε παιδιά που πρώτα ζούσαν χωρίς καμιά χαρά μεγάλων και ευγενικών αίσθημάτων;

ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΑΛΛΙΘΕΑΝ

Κοντά στους τελευταίους Σχηματισμούς της 'Υποδιοικήσεως Πειραιώς στο Ν. Φάληρο έχαιρέτησαν τον 'Αρχηγό ο Πρόεδρος της Κοινότητος Φαλήρου, ο Πρόεδρος της Κοινότητος Μοσχάτου, επί κεφαλής των Κοινοτικών των Συμβουλίων και οι κάτοικοι του Ν. Φαλήρου.

Και έσυνεχισθη η 'Επιθεώρησις εις Καλλιθέαν. Από τις Τριτάτες έως την Λεωφόρο Συγγρού και επί των οδών Θησέως και 4ης Αυγούστου ήσαν παρατεταγμένα τα τμήματα Θηλέων (Δεξιά) και 'Αρρέων (Αριστερά) της 'Υποδιοικήσεως Νότου. 'Επί κεφαλής αυτών οι Διοικηταί των και τα 'Επιτελεία των.

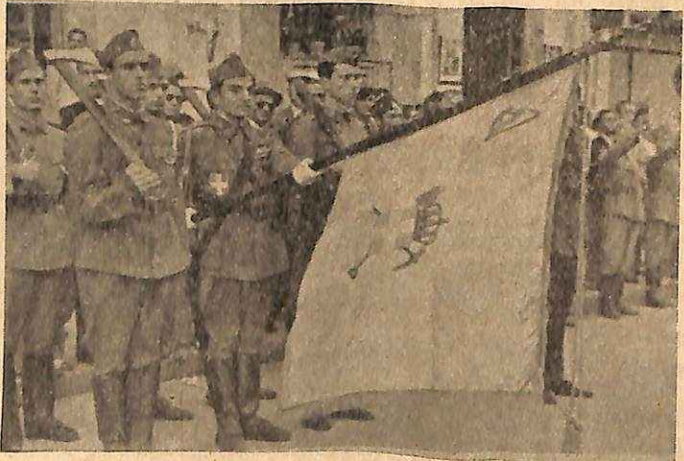
Και η διαδρομή δια της Καλλιθέας υπήρξε θριαμβευτική, όπως και του Πειραιώς και της Κοκκινιάς. Και έδω ο λαός συμμετείχε των εκδηλώσεων των παιδιών. Από τα παράθυρα και τα μπαλκόνια των σπιτιών έπευφημούσαν τον 'Αρχηγό στο πέρασμά του.

Μά πόσο πιο συγκινητικές ήσαν οι εκδηλώσεις των παιδιών της 'Εθνικής 'Οργανώσεως Νεολαίας. Οι ζητωκραυγές των μιλούσαν στις ψυχές των μεγάλων, όπως βγαίνανε βαθειά από τις άγγελικές ψυχές τους.

Και ήταν πολύ συγκινημένος ο 'Αρχηγός από τις εκδηλώσεις αυτές των 'παιδιών τους', εκδηλώσεις αναγνωρίσεως του καλού που έκανε και κάνει γι' αυτά.

ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

Εις την Λεωφόρον Συγγρού έλθεν η παράταξις των Τμημάτων 'Υποδιοικήσεως Νότου. Η παράταξις των 'Υποδιοικήσεως 'Αθηνών άρχισεν από τας στήλας του 'Ολυμπίου Διός με την αυτήν παράταξιν με τα τμήματα Θηλέων δεξιά και 'Αρρέων αριστερά. Μόνον ότι εις πολλά σημεία της παρατάξεως Φαλαγγίται και Φαλαγγίτισσαι,

Τα Τάγματα 'Εργασίας χαιρετίζοντα τον 'Αρχηγόν.

Σκαπανείς και Σκαπανίσσαι είχαν παράταξιν επί δύο ζυγών, γιά να χωρέσουν όλα τα παιδιά που έσπευσαν έν συναγερμώ δια την 'Επιθεώρησιν έκ μέρους του 'Αρχηγού.

Η παράταξις των τμημάτων 'Αθηνών δια της Λεωφόρου 'Αμαλίας, της οδού Φιλελλήνων, της Πλατείας Συντάγματος, της οδού Σταδίου, της πλατείας 'Ομονοίας, της οδού Γ' Σεπτεμβρίου, της οδού 'Ιουλιανού και της Λεωφόρου 'Αλεξάνδρας κατέληγεν εις τό τέρμα 'Αμπελοκήπων.

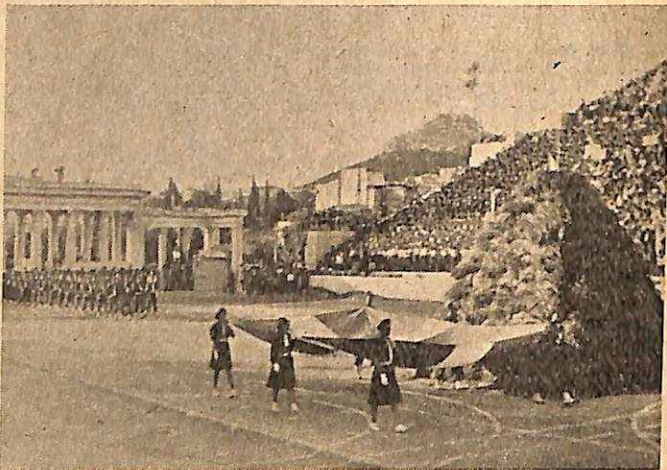
Επί κεφαλής της όλης παρατάξεως εις τας Στήλας του 'Ολυμπίου Διός ή μουσική και οι σαλπικταί της 'Υποδιοικήσεως 'Αθηνών άπένειραν τιμάς. Πρό του Μεγάρου του Μετοχικού Ταμείου ήσαν παρατεταγμένοι αι μουσικαί της Περιφερειακής Διοικήσεως Θηλέων Πρωτεύουσας αι όποια με θριαμβευτικά σαλπίσματα και έμβατήρια ύπεδέχθησαν τον 'Αρχηγόν.

Εις τα Χαντεία ήσαν παρατεταγμένοι αριστερά αι Σπουδαστριάι και αι Φοιτήτριάι της Διοικήσεως 'Ανωτάτων Σχολών Θηλέων, δεξιά δέ παρατεταγμένοι οι σπουδασταί και φοιτηταί της Διοικήσεως 'Ανωτάτων Σχολών 'Αρρέων. Εις την οδόν Σταδίου έπίσης ήσαν παρατεταγμένοι οι Φαλαγγίται της 13ης προτύπου Φάλαγγος με επί κεφαλής τον Διοικητήν των και την μουσικήν των.

Εις την Λεωφόρον 'Αλεξάνδρας αριστερά ήσαν παρατεταγμένα τα Σκαπανάκια με τα ξύλινα τους τουφέκια.

Αι χιλιάδες των Φαλαγγιτών και Φαλαγγιτισσών, των Σκαπανέων και Σκαπανισσών που μετείχον της παρατάξεως εις τας 'Αθήνας στο πέρασμα του 'Αρχηγού ξεπούσαν σε ένθουσιώδεις εκδηλώσεις. Και όταν ακόμη το αυτοκίνητον επί του όποιου έβέβαιεν ο 'Εθνικός Κυβερνήτης άπεμακρύνετο πολύ έσυνείχον με τον αυτόν ένθουσιασμόν τας εκδηλώσεις των αυτών.

Και εις τας 'Αθήνας συμμετείχε του πανηγυρισμού της Νεολαίας με ένθουσιώδεις έπευφημίας ύπερ του 'Αρχηγού κατά την διέλευσιν του έκ της παρατάξεως και ο λαός. Εις τα κεντρικώτερα σημεία της διαδρομής του 'Αρχηγού είχαν συγκεντρωθή χιλιάδες λαού ο όποιος ήνωσε τας ζητωκραυγάς του με τας ούρανόμηνες ζητωκραυγάς των παιδιών.

Η θημωνιά ή συμβολίζουσα την έπιτυχίαν της καλιεργητικής εξορμήσεως.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΗΦΙΣΙΑΝ

Τα τμήματα της Ε.Ο.Ν. 'Υποδιοικήσεως Βορρά ('Αρρέων και Θηλέων) άποτελούσαν το τελευταίον μέρος της μεγαλειώδους παρατάξεως το όποιον ήρχιζε διακόσια μέτρα πρό της Κεντρικής πλατείας του 'Αμαρουσίου και κατέληγεν άκριβώς πρό της οικίας του 'Εθνικού Κυβερνήτου εις την Κηφισίαν.

Ο δρόμος του 'Αμαρουσίου άνάμεσα στα παρατεταγμένα τμήματα της Ε.Ο.Ν. ήσαν σκεπασμένοι με δάφνες που είχαν σκορπίσει από το πρωί άγύρια και κορίτσια της Ε.Ο.Ν. των 'Υποδιοικήσεως Βορρά.

Και το τελευταίον αυτό μέρος της διαδρομής του 'Αρχηγού κατά την Ιστορικήν 'Επιθεώρησιν ήσαν γεμάτο από εκδηλώσεις άφουσως και λατρείας των παιδιών της Ε.Ο.Ν. πρός τον Μεγάλον των Πατέρα, γεμάτο εκδηλώσεις άποθεώσεως και άναγνωρίσεως των μεγάλων των έργων δια την Πατρίδα και την Νεολαίαν των από τους μεγάλους οι όποιοι και εις το Μαρόδσι και εις την Κηφισίαν έπλαισίωσαν την παράταξιν της Ε.Ο.Ν.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΙΚΙΑΝ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ

Μετά την 'Επιθεώρησιν ο 'Εθνικός Κυβερνήτης έδέχθη εις τον Κήπον της έν Κηφισιά οικίας του τας αντιπροσωπείας των Φαλαγγιτών και Φαλαγγιτισσών, των Σκαπανέων και Σκαπανισσών όλης της 'Ελλάδος αι όποια του ήχηθήσαν «Χρόνια πολλά και ευτυχισμένα δια την εύτυχίαν της 'Ελλάδος και της Νεολαίας της».

Ακολουθώς έδεχ-η τον Περιφερειακόν Διοικητήν 'Αρρέων και Περιφερειακήν Διοικήτριάν Θηλέων προς τους όποιους εξέφρασε πλήρη ικανοποίησιν δια την παράταξιν των τμημάτων των.

Κεντρική Διοίκησης

Σημειωτέον ότι εις την μεγαλειώδη παράταξιν της Ε.Ο.Ν. δέν μετέχε το έν τρίτον της δυνάμεως των Περιφερειακών Διοικήσεων 'Αρρέων και Θηλέων Πρωτεύουσας, δεδομένου ότι πενήντα περίπου χιλιάδες μελών της Ε.Ο.Ν. 'Αθηνών άπουσιάζουν εις έξοχάς με τας οικογενείας των καθώς και εις στρατόπεδα και κατασκήνωσεις της 'Οργανώσεως των. Όλα αυτά τα παιδιά μετέσχον του προχθεσινού πανηγυρισμού με τα τμήματα των τόπων εις τους όποιους παραβρίσκουν, εις τα στρατόπεδα και τας κατασκήνωσεις, όπου διοργανώθησαν μεγάλοι έορταί.

ΕΙΣ ΤΟ ΣΤΑΔΙΟΝ

Το άπόγευμα εις το Στάδιον παρηκολούθησαν τον μεγάλον έορτασμόν της ήμέρας το πρόγραμμα του όποιου εξέτελεσαν άποκλειστικώς και μονον παιδιά της 'Εθνικής 'Οργανώσεως Νεολαίας, έικοσι χιλιάδες Φαλαγγιτών και Φαλαγγιτισσών, που ύπεδεχθησαν την άφιξιν του 'Αρχηγού με έξάλλου ένθουσιασμού εκδηλώσεις.

Το θέαμα των παιδιών αυτών με τις ώριμες στολές των στις κερκίδες που κατέκλυζαν ήτο άφαντάστως επιδελητικό.

Μετά την έορτην του Σταδίου όσα παιδιά την παρηκολούθησαν, σκορπίστηκαν στους Κεντρικούς δρόμους των 'Αθηνών και με τις μουσικές και τα τραγούδια τους και τις εκδηλώσεις τους δια τον 'Αρχηγόν έτόνωσαν την πανηγυρικήν όψιν που ειχεν ή πόλις. Από τα τμήματα αυτά άλλα έπέστρεψαν εις τους 'Υποτομείς των έν παρελάσει και άλλα, των άπομεμακρυσμένων συνοικιών, με τα αυτοκίνητα.

Τμήματα έξ άλλου των 'Υποδιοικήσεως Βορρά παρήλασαν το βράδυ πρό της οικίας του 'Αρχηγού εις την Κηφισίαν με πατριωτικά τραγούδια και ζητωκραυγές.

ΠΩΣ ΜΟΡΦΩΝΕΙ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ Η «Ε.Ο.Ν.»

Ο Φαλαγγίτης 'Αγγελίδης 'Αθανάσιος άνευρεν εις τον Κινηματογράφον «ΣΙΝΕΑΚ» φάκελλον περιέχοντα (700) έπακκοσίας δραχμάς και διαφόρους σημειώσεις, έκ των όποιων διηκολύνθη δια την άνεύρεσιν του κατόχου. Ο καλός Φαλαγγίτης έσπευσεν άμέσως να έπιστρέψη το άνευρεθέν ποσόν εις τον άπολέσαντα αυτό Σ. 'Αντωνιάδην πτωχόν υπάλληλον των Φόρων Δημοσίων θαμάτων.

Η πράξις αυτή του Φαλαγγίτου 'Αγγελίδη προδίδει ποίαν άπήχησιν έχουν τα ήθικα διδάγματα του Κράτους της 4ης Αυγούστου στις ψυχές των νέων της 'Εθνικής 'Οργανώσεως Νεολαίας.

ΑΥΤΟΘΥΣΙΑ

Ο 'Ενωμοτάρχης του 1ου Λόχου Φαλαγγιτών της 296ης Φάλαγγος (Περιφερειακής Διοικήσεως Αιτωλοακαρνανίας) με κίνδυνον της ζωής του κατέσδεσεν έκραγείσαν πυρκαϊάν εις την οικίαν του πτωχού Γεωργίου Παπακωστοπούλου.

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΗ ΔΡΑΣΙΣ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Πρωτοβουλία του Τάγματος της Α. 135 Φάλαγγος Ε.Ο.Ν. 'Αρρέων Θεσσαλονίκης συνέλεγη δι' έράνου μεταξύ Φαλαγγιτών χρηματικών ποσόν δια του όποιου ήγοράσθησαν 1250 τεμάχια σοκολάτας και άριόμος κυτίων σιγαρέττων, τα όποια τμήμα του Τάγματος τούτου διένειμε μεταξύ των ασθενών του Νοσοκομείου Φυματιώντων 'Ασθετοχωρίου (Θεσσαλονίκης) παρουσίαι του Περιφερειακού Διοικητού Ε.Ο.Ν. 'Αρρέων.

Η μονδολινατό το άνωτέρω τμήματος καθ' όλην την διάρκειαν της διανομής των δώρων διεσκέσασε τους ασθενείς, εις τους όποιους ή ώραία χειρονομία των Φαλαγγιτών μας άφηκεν άριστας έντυπώσεις.

ΤΙΠΟΤΕ ΜΗ ΠΕΤΑΤΕ ΟΛΑ ΕΙΝΑΙ ΧΡΗΣΙΜΑ

Την 12ην Αυγούστου ήμέραν Δευτέραν και από των πρωϊνών ώρών αυτοκίνητα θα περιέλθουν τας 'Αθήνας, Πειραιά και Περι-

Από την συμβολικήν έπιδείξιν των κοριτσιών εις το Στάδιον.

χωρα με Φαλαγγίτας δια την συλλογήν άχρήστων άντικειμένων. Όθεν παρακαλούνται οι άγαπώντες την Ε.Ο.Ν. και έπιθυμούντες την πρόοδον και ανάπτυξιν ταύτης, όπως παραδώσωσι πάν άχρηστον άντικείμενον, ήτοι: παλαιά βιβλία, τετράδια, κατάστιχα, άχρηστον χάρτην, κυτία σιγαρέττων, κυτία χαρτονίου, άσημένια

Φαλαγγίτισσαι προσερχόμεναι εις τον μεγαλειώδη έορτασμόν.

χαρτιά σιγαρέττων, έφημερίδας, περιοδικά, σωληνάρια όδοντοπα-στών, γλυκερίνης, φαρμακευτικών ειδών, άντσούγιας, ξυριστικής λεπίδας, μετάλλα έν γένει, σίδερα, χαλκόν, άλουμίνιον.

Έμπρός όλοι βοηθήστε την 'Οργάνωσιν στο νέο της σύνθημα: ΤΙΠΟΤΕ ΜΗ ΠΕΤΑΤΕ ΟΛΑ ΕΙΝΑΙ ΧΡΗΣΙΜΑ

ΝΥΚΤΕΡΙΝΟΝ ΓΥΜΝΑΣΙΟΝ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Έχορηγήθη εις την 'Εθνικήν 'Οργάνωσιν Νεολαίας άδεια ίδρύσεως έν Θεσσαλονίκη ιδιωτικού νυκτερινού έξαταξίου Γυμνασίου 'Αρρέων νέου τύπου, ούτινος αι μέν Α', Β', Γ', και Δ' τάξεις θέλουν λειτουργήσιν από του Σχολικού 'Ετους 1940-1941 αι δε λοιπαί δύο άνα μία καθ' έκαστον των έφεξης Σχολικών έτών μέχρις ολοκληρώσεώς του.

Εις το Σχολείον τούτο θα φοιτώσι μαθηταί ότινες κατά βεβαίωσιν της οικείας 'Αστυνομικής 'Αρχής εργάζονται βιοποριστικώς επ' έξάφρον τουλάχιστον την ήμέραν.

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΣ ΠΛΟΥΣ

Τα ναυτικά Τάγματα Ε.Ο.Ν. Περιφερειακής Διοικήσεως 'Αρρέων Πρωτεύουσας αντί μονίμου κατασκήνωσεως κατά την έφετεινήν περίοδον θα έκτελέσουν έκπαιδευτικόν πλούν με ειδικώς ναυλωθέν μεγάλον πετρελαιόκίνητον Ιστιόφορον 220 τόννων πλήρους άσφαλείας. Ο περίπλους ότος, όστις άρχίζει από της 6ης Αυγούστου, έχει προσεγγίσεις εις Ραφίαν, Χαλκίδα, Αϊδηψόν, 'Αρεούς, Βόλον, 'Αλυμυρόν, Τρίκερν, Σκιάθον, Σκόπελον, 'Αλόνησον, Κασάνδραν, Θεσσαλονίκην, Σκύρον, 'Ανδρόν, Τήνον, Μύκονον, Δήλον, Πάρον, Σύρον, Σούνιον και τερματίζεται εις Φάληρον την 8ην Σεπτεμβρίου. Η διαδίοσις επί του Ιστιόφορου θα είναι τελείως άνετος και εύχάριστος, ή δε μορφωτική ώφέλεια δια τους συμμετέχοντας θα είναι μεγάλη ως έκ του ποικίλου έκπαιδευτικού προγράμματος και της επισκέψεως τόσων άλλων πόλεων και λιμένων.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΑΦΩΤΙΣΕΩΣ

Εις όλα τα Στρατόπεδα της Γενικής 'Εποπτείας Ε.Ο.Ν. Πρωτεύουσας, έκτος της άλλης 'Εθνικής και ήθικης διαπαιδαγωγικής των έκπαιδευομένων εκεί νέων και νεανίδων, γίνονται άνα πέραν δευτέραν ήμέραν και μαθήματα Πολιτικής Διαφώτισεως και Διαπαιδαγωγής της Κεντρικής Διοικήσεως Νεολαίας. Τα μαθήματα ταύτα στρέφονται κυρίως εις την διαφώτισιν των φαλαγγιτών και φαλαγγιτισσών δια την κατάρτασιν εις την όποιαν εύρίσκετο ή 'Ελλάς πρό της 4ης Αυγούστου του 1936 και εις την όποιαν εισήλθε μετά την 'Εθνικήν 'Επανάστασιν της Ιστορικής έκείνης ήμερομηνίας. 'Επίσης εις τας διδασκαλίας αυτές άναπτύσσονται αι κατευθύνσεις και επιδιώξεις από πάσης πλευράς του καθεστώτος της 4ης Αυγούστου και γίνεται διαφώτισις έφ' όλων των ζητημάτων, τα όποια ελυσθησαν και θα λυθούν και τα όποια ήτο άδύνατον άλλότε να λύσούν το φώς της πραγματοποιήσεως.

Τα άγύρια και τα κορίτσια της Νεολαίας, τα όποια περιούν εύχάριστα και ώφέλιμα τις ώρες των εις τας έξοχάς, μαθαίνουν έτσι με τον πλέον άκριβή τρόπον ποία είναι ή κατάστασις την όποιαν ζούν και τι επιδιώκει. Μετά το πέρας έκαστου μαθήματος γίνεται διαλογική συζήτησις εις την όποιαν λαμβάνουν μέρος όλα τα παιδιά με την σειράν των και δια της όποιας διαφωτίζονται άναργέστερον επί των σημείων εκείνων εις τα όποια δέν κατετοπίσθησαν τυχόν καλά.

Χειρόγραφα και φωτογραφίες δημοσιεύονται ή μη δεν επιστρέφονται.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

Θ. ΙΣ ΚΑΚΗΝ. Στροφές με περισσότερους από δέκα στίχους δεν συνηθίζονται. Οι στίχοι μιας στροφής δημοκαταλήκουν κατά 4 διαφόρους τρόπους. Έχουμε 1ο τη «ζευγαρωτή» δημοκαταλήξη, δηλαδή του πρώτου με του δεύτερου στίχου και του τρίτου με του τεταρτού. 2ο την «ελεκτή» ή «δικτυωτή» δημοκαταλήξη, δηλαδή του πρώτου με του τρίτου στίχου και του δεύτερου με του τεταρτού. 3ο το «σταυρωτή» δημοκαταλήξη, δηλαδή του πρώτου με του τεταρτού στίχου και του δεύτερου με του τρίτου και 4ο την «μικτή» δημοκαταλήξη, π. χ. δημοκαταλήξη πρώτου με δεύτερου στίχου, τρίτου με έκτου και τεταρτού με πέμπτου. Άλλα γιατί τόσο μεγάλη σημασία στην δημοκαταλήξη. Μας γράφετε «δυσκοινοί» να βρούμε δημοκαταλήξεις. Δεν ξέρουμε ότι η δημοκαταλήξη δεν είναι απαραίτητο στοιχείο του δράματος και σωστού ποιήματος. Υπάρχουν ωραία ποιήματα χωρίς δημοκαταλήξεις. «Αν έχεις έμπευσιν γράφει χωρίς να δεινύσας από την δημοκαταλήξη». ΝΙΚ. ΣΚΑΦΙΔΑΝ. Δημοσιεύουμε εδώ το 4ο τετραστίχο από το «Η Έλλας και ο Κυβερνήτης».

Το πλοίο άκυβερνητο στα κύματα κουνάει κι' «οί ναύτες», πούσαν μία φερά λεβέντες, με καρδιά τώρα όλοι σά μικρά παιδιά ό φόθος τους νικαί.

Τι παρατηρείς; Πρόκειται περί λάθους έκ παραδρομής. — Κ. ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΝ. «Ωραίο κι' εμπνευσμένο το γράμμα σου. Θερμά συγχαρητήρια για την αγάπη και το βαθύ σου σεβασμό στον Άρχηγό μας. — ΝΙΚΗΝ ΠΕΓΙΟΥ. 'Αξιόπαινη για το γράμμα σου. Σ' ευχαριστούμε και σε συγχαίρουμε θερμά. Διαβίβατε έκ μέρους της «Νεολαίας» τα δέοντα εις τους συναγωνιστάς και συναγωνιστρίδες. 'Η ανταπόκρισις δεν έδημιουργή όφ' ενός λόγου του μήκους της και όφ' έτέρου λόγω καθυστέρησης. — ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΝ. 'Ελάθετε το γράμμα και το ποιήμα σου «Τα μάτια του πατέρα μας». Σ' ευχαριστούμε. Τι θέλεις να πής με το πρώτο τετραστίχο, το όποιο δεν δημοσιεύουμε ούτε στη στήλη αυτή, έπειδή — αν όλοι εκείνον, που συμπεριανόμε — δεν ανταποκρίνεται στην αλήθεια. — ΚΩΝΣΤ. ΣΚΙΑΔΑΝ. Μας γράφετε αυτολεξεί «είμαι υπερήφανος έπειδή ανήκω εις τας τάξεις της τεμνιμένης Ε.Ο.Ν. Θά καταβάλω πάντοτε κάθε δυνατή προσπάθεια ν' ανταποκριθώ πλήρως στά καθήκοντα που μου επιβάλλει ή ίδιότης του φαλαγγίτου. Δεν εύρισκα λόγια να σας έκφρασω την χαρά, και ένδοξιασμό, τη συγκίνησή μου όταν για πρώτη φορά — ντυμένος τη στολή του φαλαγγίτου — προσήλθα στην ομάδα μου. "Ω! πόσο μεγάλο έργο είναι ή ίδρυσις της Ε.Ο.Ν.!" 'Ας είναι εύλογημένος ό σεβαστός Άρχηγός μας χάρις στον όποιο έμεις οι νέοι εύρηκαμε το δρόμο μας». Το γράμμα σου αυτό λέγει τόσα ώστε κάθε δικό μας σχόλιο είναι περιττό. — ΝΙΚ. ΜΩΡΑΪΤΗΝ. Πολύ όρθα. Συμφανούμε κι' έμεις. Θά ένεργήσουμε καταλληλώς και τό αποτελέσματα των ένεργειών μας θα σου ανακοινώσουμε από την παρούσαν στήλην. — ΝΙΚΟΛΑΟΝ ΜΑΤΘΑΙΟΥ. Προς Θεού! Τι χειρόγραφο ήταν αυτό! 'Απορούμε πώς τό έστειλες! Τσαλακωμένο, στραβοκομμένα τά φύλλα, έδώ κι' έκει μουτζούρες, οδοντοματά! Πρόσεξε, Νίκο. 'Αν πράγματι έγης τό έλάττωμα της άκαταστασίας να τό θεραπεύσης. Και μάλιστα άπέρηφθησαν από την 'Επιτροπήν. Σημειώσε ότι δεν είναι δυνατόν να δημοσιεύονται όσα λαβαίνουμε, έστω κι' αν είναι δημοσιεύσιμα. Δεν έπαρκει ό χώρος. — ΑΘΑΝ. Φ. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΗΝ. Το άρθρο σου «Τό Νέον Κράτος της 4ης Αυγούστου» περιέχει όρατα και ύψηλα νοήματα, άλλα είναι γραμμένο σε γλώσσα πολύ σχολαστική και τό χειρότερο σε ύφος άσχημο. Δημοσιεύουμε στη στήλη αυτή μία πρόταση, που αποτελείται από 150 λέξεις και πάνω. Πολλές φορές στό συνοπτικό, να γράφης λιγώτερα πράγματα και να τά επεξεργάζεσαι έπιμελέστερα. 'Ιδού τί εν λόγω κομμάτι από τό άρθρο σου, αυτολεξεί:

«Ο κοιμητισμός, όφ' ενός και ή λερναία ύδρα ό κοιμωτισμός όφ' έτέρου εύρίσκοντο εν μεσοσηρήσει δλίγου δειν καί τό κλυδωνιζόμενον ένθικον σκάφος διά παρέρυκτο ατάντρον ούχί βεβαίως εις τους ύφάλους και τους σκο-

τού παιδί. Είμεθα σε θέσι να γνωρίζουμε ότι τό ελάττωμα σου αυτό θλίβει πολύ τη μητέρα σου. Λοιπόν τί λές; Τό παραμυθάκι σου έναστέλλε τό κ α θ α ρ ο γ ρ α μ μ έ ν ο κι' αν άείξής θα δημοσιευθί. — ΔΙΟΝ. ΠΟΛΙΤΗΝ. Είναι έκδοσις «Πυρρός» 1939. Προλογίζει ό κ. Χρ. 'Εμ. 'Αγγελουάτης. Ζητήσάτε τό Κ. Καρκαθίτα «Ο Δισαλός και άλλα διηγήματα». Περιέχονται τά ακόλουθα: «Ο Δισαλός», «Η 'Αστρινή», «Ο Δουρκανός», «Ο Ντέλφινος», «Μνημόσυνο παληοαδελφού», «Της Κόλασης τό μάτι», «Τό μπουρί του γούφου», «Η βίκα του κύρ - 'Ασμηάκη». — Κ. ΤΖΙΑΚΟΝ. Κοινοτυπία και εύκολία. Χρειάζεται δουλειά, για να βγίη κάτι καλό. 'Αλλωστε — καθώς μας γράφετε — είναι τό πρώτο σου. Ξαναδουλέψέ το. Πρόσεξε τον δεύτερο στίχο του τρίτου τετραστίχου. Περιμένουμε. — ΠΕΤΡΟΝ ΝΙΚΟΛΑΟΥ. 'Ελήφθη. Το έδιαβάσαμε. Καλογραμμένο, άλλα πολύ μακρύ. Δέκα περίπου πυκνογραμμένες σελίδες. Τα χειρόγραφα κατ' άρχην δεν επιστρέφονται. — Γ. Α. ΚΕΦΑΛΑΝ. Το παραμυθάκι «Ο Βλάγος και ό Διάβολος» ίσως δημοσιεύσει με μερικές μεταλλάξεις στη γλώσσα. — ΑΛΕΞ. ΔΑΝΙΩΛΟΝ. «Ο μικρός σωτήρ» είναι μάλλον νουδέλλα παρά διήγημα. Κάνεις άκριβή διαγραφή των πραγμάτων, όχι όμως και των προσώπων, που τά βάσεις σε δεύτερη μοίρα. Σημειώνουμε επίσης την έλαττωματική άρχιτεκτονικήν του. Γράψε τό άπ' άρχής και επί τη βάσει σ κ ε λ ε τ ο ύ. — ΜΑΡΤ. ΑΝ ΛΑΜΠΡΑΚΟΥ. Συμφανούμε και μες ότι τό «Κάτιο πρώτον» είναι συμβολικό ποίημα, με την έξης διαφορά: αν μας ρωτούσαν τί θέλει να πής, δε θα ήμεθα σε θέσι ν' άπαντήσουμε, αν δεν είχαμε ότ' όνιν μας τη συνημένη έρμηνεία. — Μ. Γ. ΘΕΟΔΩΡΑΚΗΝ. Τι έννοείς να τό δημοσιεύσουμε σε κάποιο «εμπρεπότερο μέρος» του περιοδικού; Δεν νομίζουμε ότι οι σελίδες της «Νεολαίας» είναι άλλες εύπρεπεις και άλλες εύπρεπότερες! Είμεθα της γνώμης ότι άνεξαρτήτως όλες οι σελίδες της είναι εύπρεπές - σ τ α τ ε ς και κατάλληλες για τη δημοσίευσίν των ποιημάτων σου, έφ' όσον κριθόν δημοσιεύσιμα. Στο «Η πεταλούδα και τό πουλάκι» να προσέξης τό στίχο:

«και τά παλάτια τά ψηλά, που για έμένα [στήνεις]

καθώς και την δημοκαταλήξη: ά ν θ ο ς - κ ά μ - π ο ς. Καλό ως ιδέα. Δουλέψέ τό άκμή και στείλε τό με τά στοιχεία Σ 508 για να τό βρούμε εύκολα και να παραδώσουμε την πρώτη με τη δεύτερη γραφή. Το δεύτερο «Ο πολιτισμός μας» έχει πολλά μετρικά λάθη και χαλαριές. — ΗΛΙΑΝ ΣΚΛΗΚΑΝ. 'Ιδού τό ώ- ραίο ποιήμα σου:

ΕΞΟΡΜΗΣΙΣ ΤΗΣ 4ης ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Μητέρα μας, Μητέρα μας 'Ελλάδα, που σούπλεξαν στεφάνια τά παιδιά σου, και τί σθένή τη σανάψανε λαμπάδα,

του Αιτωράτη τό βήμ' ακολουθούμε, που στη καρδιά μας έζυγνησε τά δεινά τά φλογερά τραγούδια σου να πούμε.

Μας άναψε τό φώς Σου πούχε σθήσει, την 'Ιερή μας έδωκε λαμπάδα, σ' 'Ανατολή μας έστειλε σέ Δύση,

να τρέμας και πάλι φωτόδοτες να δρώμας τις Δάφνες και τη Δόξα, να ψάλαμε τις Νίκες σου τις πρώτες.

Μας έστειλε στη μάχη λεωνάρια, σάν παλαιός Σπαρτιάτης, Λεωνίδας, μας έκανε σάν πρώτα παλληκάρια.

Σ τά χέρια μας μας έδωκε τά τόξα, μας φύσπες στό στόμα τόν παλμό Σου, «Γιά τίς Πατρίδος τρέξετε τη Δόξα».

Μας έπτε, και κρατώντας μέσ' στό χέρι τό θείο Σου τό Φώς και τις 'Αλήθειες, για τάγνωστα βαδίζομε τά μέρη.

ΝΙΚ. ΓΚΟΡΤΣ. Προφανώς άπέρηφθησαν από την 'Επιτροπήν. Σημειώσε ότι δεν είναι δυνατόν να δημοσιεύονται όσα λαβαίνουμε, έστω κι' αν είναι δημοσιεύσιμα. Δεν έπαρκει ό χώρος. — ΑΘΑΝ. Φ. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΗΝ. Το άρθρο σου «Τό Νέον Κράτος της 4ης Αυγούστου» περιέχει όρατα και ύψηλα νοήματα, άλλα είναι γραμμένο σε γλώσσα πολύ σχολαστική και τό χειρότερο σε ύφος άσχημο. Δημοσιεύουμε στη στήλη αυτή μία πρόταση, που αποτελείται από 150 λέξεις και πάνω. Πολλές φορές στό συνοπτικό, να γράφης λιγώτερα πράγματα και να τά επεξεργάζεσαι έπιμελέστερα. 'Ιδού τί εν λόγω κομμάτι από τό άρθρο σου, αυτολεξεί:

«Ο κοιμητισμός, όφ' ενός και ή λερναία ύδρα ό κοιμωτισμός όφ' έτέρου εύρίσκοντο εν μεσοσηρήσει δλίγου δειν καί τό κλυδωνιζόμενον ένθικον σκάφος διά παρέρυκτο ατάντρον ούχί βεβαίως εις τους ύφάλους και τους σκο-

πέλους της λυσσώδους θαλάσσης, άλλα εις τας άγκάλας της έρυθράς άταρίας, και όύτως εύρισκόμενη υπό τό πέλας της ή 'Ελλάς και οι- μώζουσα υπό τους δυνάεις της θά ήτο άργά να σωθί, εάν κατά την κρίσιμον εκείνην στιγμήν δεν εμφανίζετο εις χαλύδωνος άνήρ, εις του όποίου ή καρδιά έσπάρσασε όσον κανένας άλλου διά την ένθικην συμφοράν, θά έκάνετο λέγω ή 'Ελλάς εάν δεν εύρίσκετο ένας 'Ιωάννης Μεταξάς, όστις με άκατάσχετον πρόθυμιαν άσπράσισε μετά των άλλων συνεργατών του να διατρέσουν όλόκληρον τόν δρόμον του Γολγοθά, τόν έσπαρμένον με άκάνθας και τριβόλους, και φέρον επί των ώμων του όλας τας εύθυνας και τά βάρη του Κυβερνήτου, ίνα τοιουτοτρόπως στήση υπερήφανον την κλανόλευκον επί του νέου οικοδομήματος τό όποιον έχτισθη από τά συν- τρίμματα είκοσαετούς διγασμού».

Ίσως ύποτεθή ότι παρέρυκτος από τη σχολαστική γλώσσα, που μεταχειρίζεσαι. Και ό- μως δεν είναι ζήτημα γλώσσας — καθαιρεύσης ή δημοτικής — άλλα ζήτημα «ύφους». Σύντομες, κομψές κι' εύκολοήστερες φράσεις μπορούμε να γράψουμε τόσο στη δημοτική όσο και στην καθαρώνουσα, έπως και τό αντίθετο. Σού παραθέτουμε έδώ ένα μέρος από μία μελέτη, γραμμένη από δόκιμη πένα. 'Η φράσις αυτή ξεπερνά στό μήκος τη δική σου. Κι' όμως είναι γραμμένη στη δημοτική. 'Ο Ξενόπουλος, που θεωρείται δάσκαλος στό ύφος, τά ίδια πράγματα θά τά έγγραφε με δέκα φρασολογίες καλογραμμένες και σφικτοδεμένες ή μία με την άλλη. Προτίμησε τη συντομία και άπόφυγε όσο μπορείς νά χρησιμοποιήσεις δευτερεύουσες προτάσεις. Μόνον έτοι ή φράσις σου θά είναι άρμονική και θά φαίνονται καθαρά τά νοήματά σου. Νά τό εν λόγω κομμάτι:

«Ο Χρήστος Χρητοβάσιλης αν και τόν συγκαλόνισαν άρκέτες περιπέτειες, αν και μετακινήθηκε άρκέτα κι' άλλαξε συχνά όρίζοντα, — δεν έφυγε έξω από τά έλληνογλώσσα μέρη, δεν πήγε ποτέ στη Δύση που δεν τόν ένδιέφερε και καθόλου, άλλα ταξίδεψε στην 'Ελλάδα και στη Μικρά 'Ασία, και διέμεινε καιρό μακριά από τόν τόπο της καταγωγής του την 'Ηπειρο, στη Σμύρνη, στη Θεσσαλία και στας 'Αθήνας — αν και έζησε μέσα στην πολύ τρικυμισμένη εποχή του Πρώτου Μεγάλου Παλέμου και του Μεταπολέμου, δεν φαίνεται ποτέ ότε να ύποπτεύθηκε ότι ή ζωή είναι δάσκαλος άλλης και ότι ίδιαίτερα στον καιρό του πολλές ύδασι- κές και σημαντικώτατες μεταβολές συνελούσαν γύρω του, δεν φαίνεται να διαπραχθήκε ποτέ από κομιά άγνοία, ότε καν άνησυχία, να άντελήφθηκε ποτέ κανένα από τά έπιτακτικά προ- βλήματα που αντιμετώπιζε ή σύγχρονη του άν- θρωπότητα».

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΠΝΕΥΜΑΤ. ΑΓΚΗΣΕΩΝ

Α. Σ. ΜΑΓΓΟΥ. Καλά και θά δημοσιευθόν. — Α. Φ. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΗΝ. Πολύ γνωστά τά δασεία σας. — Γ. Ε. ΜΥΛΩΝΑΚΗΝ. 'Ελήφθησαν. Μη γράφετε από τις δύο όψεις του χαρτιού. — ΔΗΜ. ΧΡΥΣΙΚΟΝ. Δεν είναι καλό. Τέτοια σχήματα να τά σχεδιάζετε άλλη φορά με σινική μελάνη. — Μ. Δ. ΑΡΚΟΥΑΝΗ. Να γράφετε από τη μία όψη του χαρτιού. — Ι. Δ. ΔΗΜΑΚΗΝ. 'Ελήφθησαν ότ' όνιν. — Α. ΖΗΣΙΑΔΗΝ. Όχι άπολύτως έπιτυχί. — Π. Μ. ΜΠΑΝΤΙΝΕΛΛΗ. Μας διδάσκει ότι ή έξαιρέσις δεν έπιτρέπεται κι' ίσχυρίζεσθε ότι τά ίδια σας δασεία είναι νοστιμώτερα άλλων άναγνωστών μας. Μπορείτε να εισθε ίκανοποιημένοι από την ίδιικήν σας κρίσιν και να μη ζητήτε την ίδιικήν μας. Όσο για τό άλλο ζήτημα, ύπάρχουν μερικά δασεία που στέλλονται συγχρόνως από πολλούς. Γι' αυτό δημοσιεύονται χωρίς ύπογραφην. — Ν. Γ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ. Μάλιστα τό γκάκι μπροστά από τά στίπια, τό νερό πίσω από τά στίπια και τό φώς με κολώνες, στον άέρα. 'Ετσι δεν έρχονται σε έπαφή. — Κ. Ε. ΜΑΪΛΙΑΝΗΝ. Γιατί βάζετε δύσκολες λέξεις στας άσκήσεις σας (Οινόμαος); — Κ. Α. ΣΤΕΡΓΙΟΥ. Άνεπιτυχές τό σταυρόλεξον (άτρα, νέμω). Οι άσκήσεις γνωστές. — Α. ΛΑΠΙΩΤΗΝ. 'Εγκρίνεται τό κρυπτογραφικό. — Ε. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ. 'Εγκρίνονται. — Β. ΚΑΠΟΥ. Οι άσκήσεις καλές. — Κ. Α. ΛΥΜΠΕΡΙΑΔΗΝ. Μη γράφετε από τις δύο όψεις του χαρτιού. — Χ. Δ. ΜΙΧΑΛΑΚΗΝ. 'Εγκρίνονται. — Ε. Ρ. ΚΟΝΤΗΝ. Γίνονται τά σκάκια - σκαλιά και με δύο μεταμορφώσεις. Γιατί πέντε; Τό κυκλόλεξον έπρεπε κατ' άρχην να είναι καλοσχεδιασμένο, με σινική μελάνη. — Ι. Α. ΣΑΡΖΕΤΑΚΗΝ. 'Εγκρίνονται. — Ε. Δ. ΠΑΠΑΓΡΗΓΟΡΑΚΗΝ. Καλοσχεδιασμένη ή Μ. Εικόνη. Τά σταυρόλεξα έχουν πολύ μικρές λέξεις και όχι τετράγωνα σχήματα. — Α. ΧΑΤΖΗΝΙΚΟΑΝΗ. Ι. Α. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΝ. Γ. ΣΚΙΑΔΑΝ. Γνωστά ή άνεπιτυχί. — Ι. Γ. ΜΟΥΤΣΙΑΝΟΝ. Άπορρίπτονται. — Π. Ι. ΓΙΑΝΝΑΡΟΝ. 'Ελήφθησαν ότ' όνιν. — Ι. ΚΑΤΣΑΛΟΥΑΝΗ. Α. Α. ΜΟΥΣΤΑΚΑΝ. Άπορρίπτονται. (Τά σταυρόλεξα δεν χωρίζονται σε άλλα μικρότερα, κ. Α. Α. Μ.).

Τύποις: «ΠΥΡ ΣΟΥ» Α. Ε.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1841

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ & ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΟΝ ΔΡΑΧ. 1.205.000.000
ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ (τῇ 31 Δεκεμβρίου 1939) » 10.541.000.000

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ: ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Γ. ΚΟΡΙΖΗΣ

Η ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

Δέχεται καταθέσεις πάσης φύσεως εις δραχμάς. 'Αγοράζει και πωλεί μετοχάς και όμολογίας εις τό έν 'Αθήναις Χρηματιστήριον διά λογαριασμόν τρίτων. Παρέχει δάνεια επί ένεχρύφω δημοσίων χρεωγράφων, μετοχών και όμολογιών έταιρειών. Δέχεται προς φύλαξιν χρηματογرافα παντός είδους. 'Εκμισθοί χρηματοκιβώτια προς φύλαξιν τίτλων και τιμαλφών άντικειμένων.

ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΟΝ ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ

ΥΠΟ ΤΗΝ ΕΓΓΥΗΣΙΝ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΔΕΧΕΤΑΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΕΝΤΟΚΩΣ ΠΡΟΣ 4% ΕΤΗΣΙΩΣ

'Εσωτερικού από δραχ. 1 έως 100.000.—

'Εξωτερικού » » 1 » 500.000.—

Κεφάλαιον καταθετών Δραχ. 3.760.000.000.—

Πās κάτοχος βιβλιαρίου Ταχυδρομικού Ταμειευτηρίου δύναται να ένεργή καταθέσεις και άναλήψεις εις όλα τά Ταχυδρομεία του Κράτους και δι' όλων των άγροτικών διανομέων. — Οι τόκοι των άποταμειωμένων ποσών κεφαλαιοποιούνται κατ' έτος και άνατοκίζονται. — Τό 1/3 του άνωτάτου όρίου των καταθέσεων, ήτοι δραχ. 33.500, δεν κατάσχονται εις οδευμείαν περίπτωση. — Διά την διευκόλυνσιν της οικονομίας και της άποταμειύσεως τό Ταχυδρομικόν Ταμειυτήριον διαθέτει ειδικούς καλλιτεχνικούς κουμπαραδες, πωλουμένους εις όλα τό Ταχυδρομικά Γραφεία του Κράτους. — Όταν έχετε ένα κουμπαρα δύνασθε να έξυπηρετήσετε κατά τόν καλλίτερον τρόπον τας οικονομίας σας, διότι συνηθίζεται εύκολώτερα στην άποταμειύσι.

ΑΓΡΟΤΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΔΕΧΕΤΑΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ:

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΥ προς 3 % μέχρι δραχμών 125.000.—

ΟΥΕΩΣ προς 3 % ΠΡΟΘΕΣΜΙΑΣ προς 3 ½ % — 4 ½ %

Ό τόκος του Ταμειευτηρίου ύπολογίζεται από της έπομένης της καταθέσεως. 'Απασαι αί καταθέσεις είναι έξ όλόκληρου ήγγυημένοι υπό του Κράτους και άπηλλαγήμενοι τελών χαρτοσήμου.

Μία από τας άρετάς της Νεολαίας πρέπει να είναι και ή άποταμειύσις.

ΦΑΛΑΓΓΙΤΑΙ και ΦΑΛΑΓΓΙΤΙΣΣΑΙ! 'Αποταμειύετε και καταθέτετε τας οικονομίας σας εις τό: **ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΑΓΡΟΤΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ**

Όυτω προετοιμάζετε μίαν καλλιτέραν αύριον διά τόν έαυτόν σας, και συμβάλλετε συγχρόνως εις την ανάπτυξιν της Γεωργίας της Χώρας.

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 31
35 ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ 72 ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΚΑΘ' ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΑΥΤΟΝΟΜΟΣ ΣΤΑΦΙΔΙΚΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ

ΕΛΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΔΕΩΦΟΡΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 53

ΤΗΛΕΦΩΝΑ: 22-721, 80-601, 80-602

ΚΥΡΙΩΤΕΡΟΙ ΣΚΟΠΟΙ. Προστασία παραγωγής και έμπορίας της κορινθιακής σταφίδος. = Βελτιώσις της ποιότητος. Κοινή έναποθήκευσις της σταφίδος. — Ολιγοποίησις χλωράς σταφίδος. — Διαφήμισις της σταφίδος εις τό 'Εξωτερικόν και τό 'Εσωτερικόν.

ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΗ ΣΤΑΦΙΣ. Ό πλέον ευθύνος, όγιενός και εύγευστος ξηρός καρπός της παγκοσμίου γεωργικής παραγωγής. — Είναι πλουσιωτάτη εις σάκχαρον και βιταμίνας. — Έχει μεγίστην θερμαντικήν δύναμιν. — Περιέχει μαγνήσιον ένδεικνύμενον κατά του καρκίνου, άλκαλικάς ούσίας ώφέλιμους εις τό αίμα, σίδηρον, άλατα κλπ. ώφέλιμα εις τόν οργανισμόν του ανθρώπου.

Τρώγοντες κορινθιακήν σταφίδα εξασφαλίζετε την ύγιάν σας, έχετε οικονομίαν και ένισχύετε την ένθικην μας οικονομίαν.

Η ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΗ ΣΤΑΦΙΣ ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Η ΝΕΟΠΟΛΙΣ

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 45
10 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1940 - Ε